

கலை
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை
177
ஆடி 2022
சிறப்பிதழ்

ஜீவந்தி

100/-

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

த.மலர்ச்செல்வன்
புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்
பேராசிரியர் செ.யோகராசா
இ.சு.முரளிதரன்
தாமரைச்செல்வி
றூபி வலன்ரீனா பிரான்சிஸ்
புலோலியூர் வேல் நந்தகுமார்
உருத்திரா
மண்டூர் அசோகா

மண்டூர் அசோகா
சிறப்பிதழ்

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

எழுத்தாளர் மண்டிர் அசோகா

இருப்பும் இருப்பின்மையும்

த.மலர்ச்சிசல்வன்..... 03

மண்டிர் அசோகாவின் மீதெழலாய்

பழகறக் கனிந்திரக்கும்

“ஏழதப்பாத கவிதைகள்”

புலோலிபூர் சூ. இரத்தினவேலோன்... 06

எழுத்துக் கவிதை வளர்ச்சியில்

மண்டிர் அசோகாவின் வலுவான

வளமான தடங்கள்

பேராசிரியர் செ. டோகராசா..... 09

உணர்ச்சிப் பேராட்டங்களின் வரையடமாய்

“கொன்றைப் பூக்கள்”

இ.சு.முரளிதரன்..... 13

மண்டிர் அசோகாவின் எழுத்துலகம்

எனது தோழமையும்

தாமரைச்சிசல்வி..... 20

நாவலாசிரியையாக

மண்டிர் அசோகா

றுபி வலன்ர்னோ பிரான்சிஸ்..... 23

மண்டிர் அசோகாவின்

ஆரம்பகாலக் கதைகளாய்

“சிறகொடிந்த பறவைகள்”

சிறுகதைத்தொகுதி குறித்த ஒரு பார்வை

புலோலிபூர் சேல் நந்தகுமார்..... 26

மண்டிர் அசோகாவின்

அறிமுககமழ் சூழலும்

உருத்திரா..... 28

சிறுகதை

மண்டிர் அசோகா - 15

கவிதைகள்

மண்டிர் அசோகா - 14, 22

கடிதங்கள்

பிரதம ஆசிரியர்

க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவீயந்தன்
ப.விஷ்ணுவர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

தவிர்தி - 100/= ஆண்டுச்சந்தா - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60U.S
மணியோடரை

அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவரி

K .Bharaneetharan,
Kalaiaham ,

Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No.- 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
-- பாரதிதாசன்--

ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு கிடைத்த வளமான படைப்பாளி
மண்டுர் அசோகா

மூத்த ஆளுமைகளை கௌரவிக்கும் முகமாக ஜீவநதி, சிறப்பிதழ்களை வெளியீடு செய்து வருவதை அனைவரும் அறிவீர்கள். இந்த மாத இதழ், மண்டுர் மண்ணில் பிறந்து ஈழத்து இலக்கிய உலகில் ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கும் நட்சத்திரமான மண்டுர் அசோகா அவர்களது சிறப்பிதழாக வெளி வருவதையிட்டு மகிழ்வடைகின்றோம்.

மண்டுர் அசோகா அவர்கள் ஆசிரியராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றுள்ளார். 1966 ஆம் ஆண்டு இவரது முதற்படைப்பான "அம்மா சிரிக்கிறாள்" சிறுகதையானது "தாய்நாடு" சஞ்சிகையில் வெளியானது. 56 வருட கால இலக்கிய வாழ்வில் 6 நூல்களை இலக்கிய உலகிற்கு தந்துள்ளார். அமைதியான ஆர்ப்பாட்டமில்லாத பண்பை உடைய இவர், பல்வேறு கலை இலக்கிய செயற்பாடுகளில் தன்னை ஈடுபடுத்தி இலக்கிய உலகத்தின் வளர்ச்சிக்கு உதவி புரிந்து வருகின்றார். குறிப்பாக கிழக்கிலங்கையின் இலக்கிய அமைப்புகள் பலவற்றில் இவர் அங்கம் வகிக்கின்றார். சிறுகதை, கவிதை, மெல்லிசை ஆக்கம், விமர்சனம், நாவல், நாடகப்பிரதி, சிறுவர் இலக்கியம் என பல்வேறு இலக்கிய வகைமைகளிலும் இவர் தனது படைப்பாற்றலை வெளிப்படுத்தி வருபவர். ஈழத்தின் முதலாவது சாகித்திய விருதைப் பெற்ற பெண் படைப்பாளி என்ற பெருமையும் இவரையே சாரும். கலாபூஷணம் விருது, கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் விருது, தமிழ் உணர்வாளர் விருது உட்பட பல்வேறு விருதுகளைப் பெற்றுக் கொண்டுள்ளார்.

ஈழத்து இலக்கிய உலகில் தடம் பதித்துள்ள பெண் எழுத்தாளர்களுள் இவரும் பலரால் விதந்து பேசப்பட்டு வருபவர். "முற்போக்கு கவிதை முன்னோடி" என இவரை, பேராசிரியர் செ. யோகராசா குறிப்பிடுகின்றார். இவரது இலக்கிய செயற்பாடுகள் காரணமாக இவர் கிழக்கிலங்கையில் பெரிதும் போற்றப்படுகின்றார். அம்மணியவர்கள் தொடர்ந்து தன் படைப்புகளை இலக்கிய உலகிற்கு தரவேண்டும், நீண்ட ஆயுளுடன் பல காலம் வாழ்ந்து ஈழத்து இலக்கிய உலகை வளப்படுத்த வேண்டும் என இறைவனை வேண்டிக் கொள்கின்றோம்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதி கிடைக்கும் இடங்கள்/ விற்பனையில் உதவுவோர்

1. புத்தகக்கூடம் - திருநெல்வேலி
2. பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை - யாழ்ப்பாணம், கொழும்பு செட்டித்தெரு
3. பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி
5. பண்டாரவன்னியன் புத்தகசாலை - வவுனியா
4. அ.யேசுராசா
5. புத்தகப்பண்பாட்டுப் பேரவை
6. மு.யாழ்வன்- திருகோணமலை,
7. கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன்
8. சி.ரமேஷ்
9. நா.நவராஜ்

எழுத்தாளர் மண்தூர் அசோகா இருப்பும் இருப்பின்மையும்

எனக்கும் எழுத்தாளர் மண்தூர் அசோகாவிற் குமான அறிமுகம் எப்படி ஏற்பட்டதென என் மண்டையைப் பிய்த்தும் என் ஞாபகத்தில் எட்டிக்கூடப்பார்க்க வில்லை. பெண்படைப்பாளிகளின் தேடலிலா? அல்லது கலைஞர் விபரத்திரட்டலின் போதா? கலாசாரப் பேரவை உறுப்பினரின் தேர்வுக்கான தேடலிலா? அல்லது மறுகாவின் பயணத்திலா? எதில்? என் நினைவுகள் கரணமடித்தன. இதில் ஏதோ ஒன்றாகத்தானிருக்கவேண்டும்...

ஆனால் மண்தூர் அசோகா வின் பெயரை நான் 90களுக்குப்பின்னர் அறிகிறேன். 90களுக்குப் பின்னரான ஊழித்தாண்டவம் தலைவிரித்தாடிய காலம். வீட்டிற்குள்ளே அடைபட்டுக் கிடந்த நேரம் எங்கும் போக முடியாத தூழல் அந்தகாரச்சூழலில்தான் எழுத்தாளர் அன்புமணி அவர்களிடமிருந்து வாசிப்பதற்காக புத்தகங்கள் கிடைத்தன. அப்படி கிடைத்த புத்தகங்களில் மண்தூர் அசோகாவின் பாதை மாறிய பயணங்கள் நாவல் என் வாசிப்புக்குக் கிடைத்தது. காதல் கதையின் பின் ஊட்டத்தில் நகர்கின்ற நாவல் அது. வாலிப மிடுக்கான காலங்களுக்குத் தீனிபோட்டது. மட்டக்களப்பு மண் வளம் நாவல் முழுவதும் தெறித்து, ஏக்கம் கொண்ட காதல் பெரு வெளியை கட்டுடைத்து ஜீல்லென்று ஏற்று கின்ற கதையாடல் ஏக்கமும், பிரிவும், நிறைவேறாத காதலும்,

சந்தர்ப்ப வசத்தால் முறிந்து போன காதலை மீண்டும் ஏற்காத காதலியின் குவமையும் எனக்கு ஒருவகைப்பிடிப்பை அச்சுழலில் தந்தது. எனினும் அவருடைய ஏனைய படைப்புக்கள் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. பின்னைய காலங்களில் என்னுடைய வாசிப்பின் ஓடுபாதை வேறுதிசையில் பயணிக்கத் தொடங்கிவிட்டன.

நான் கலாசார உத்தியோகத்தராக மண்முனை வடக்கு பிரதேச செயலகத்தில் (மட்டக்களப்பு) கடமை நிமிர்த்தமாக இணைந்து கொண்ட போது கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்களைச் சந்தித்து செயற்படக்கூடிய வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. இந்த செயல்வாதத்தின் பயணமாகவே மண்முனை வடக்கு கலாசாரப்பேரவையின் உறுப்பினராக மண்தூர் அசோகாவை இணைத்துக் கொள்வதற்காக அவர் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றும் சிவானந்தா வித்தியாலயத்திற்கு சென்றிருந்தேன். நான் கல்வி கற்ற பாடசாலை என்பதனால் எந்தத் தயக்கமின்றி ஆசிரியர் இளைப்பாறும் கூடத்திற்கு சென்று விட்டேன். “மண்தூர் அசோகா ரீச்சரை சந்திக்க முடியுமா?” வினாவினேன். அங்கே இருந்தவர்கள் சிதம்பர சக்கரத்தை பேய் பார்ப்பது போல் பார்த்தார்கள். அந்தப்பக்கம் வந்த திலகம் ரீச்சர்தான். “மண்தூர் அசோகா என்றால் விளக்கவில்லை போல்... யோகராசா ரீச்சர் என்றாத் தான் தெரியும். அசோகா ரீச்சர் எழுத்தாளர் என்றது சிலருக்குத்தான் தெரியும்” வாங்க என வகுப்பறைக்கு அழைத்துப்போனார். “அசோகா ரீச்சர் கலாசார உத்தியோகத்தர் தேடி வந்திருக்கிறார்” என்றார்.

“ஓ... தெரியுமே... எழுத்தாளர் ஆரையம்பதி ஆ.தவராசா அண்ணன்மகன்”

எனக்கு அவருடைய முகம் மறந்து விட்டது. அமைதியும், சாந்தமும், மென்மையும் கொண்ட அவரின் முதல் சந்திப்பு எனக்குள் வர மறுத்தது.

“சொல்லுங்க தம்பி....”

என் நினைவுமீளழை அவரின் குரல் தடுத்தது.

“ரீச்சர் மண்முனை வடக்கு கலாசாரப்பேரவை உங்களையும் ஒரு உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்ய விரும்புகிறது. அதுதான் உங்கள்

த.மலர்ச்செல்வன்

விருப்பத்துக்காக வந்தனான்” என்றேன்.

“ஓ... அப்படியா...”

“ஆராகு (யார்யார்) அதில இருக்காங்க தம்பி” என வினாவினார்.

விபரத்தைச் சொன்னேன். பின் சம்மதத்தை தெரிவித்தார்.

அசோகர் ரீச்சரின் வருகையால் கலாசாரப் பேரவை களை கட்டியது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். முத்தமிழ் விழாவிலும், ஏனைய இலக்கியச் செயற்பாட்டிலும் அவரின் பங்களிப்பு இருந்தது. இருந்தும் தொடர்ச்சியாக அந்தப் பேரவையில் இயங்க முடியாத துர்பாக்கிய தூழல் அமைந்தாலும் எனக்கும் அசோகா ரீச்சருக்குமான உறவு அறாத் தொடர்ச்சியாகவே நடந்தது.

மட்டக்களப்பின் 60இற்குப் பின்னரான இலக்கியச் சூழல் மந்தமான தன்மை கொண்டதாகவே வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. மண்தூர் அசோகா மட்டக்களப்பின் நகரிலிருந்து ஒரு அற்புதமான மண்தூர் கிராமத்தில் வாழ்ந்ததனால் அவருக்கு காத்திரமான படைப்பாளிகளின் தொடர்பு அரிதாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். பின்னைய காலங்களில் திருமணமாகி மட்டக்களப்பு நகரின் அருகில் வாழ்விடத்தை அமைத்துக்கொண்ட பின்தான் அவருடைய படைப்பு இன்னொரு தளத்திற்கு நகரத்தொடங்கி இருக்க வேண்டும். நான் அவரைச் சந்திக்கும்போது நல்ல புத்தகங்கள் பற்றியே உரையாடுவார். வாசிப்பின் வேட்கை அவரின் உரையாடலில் எங்கும் தெறித்துக் கொண்டேயிருக்கும். நான் சுந்தரராமசாமி ஜெயமோகன், ராமகிருஷ்ணன், கோணங்கி, அம்பை, பாமா, கண்மணி குலசேகரம்... என அவர்களின் படைப்பு ஊடாட்டம் பற்றி பிரஷ்டாபிப்பேன். கட்டுடைக்கும் மொழியின் தெறியை என் வாசிப்பினூடாக எடுத்து இயம்புவேன். ஒரு அப்பாவியாக என்னைப்பார்ப்பார்.

“இந்தப் புத்தகக் கடைகளில் இதெல்லாம் இல்லையே தம்பி... ரமணிச்சந்திரனும், பட்டுக் கோட்டை பிரபாகரனும், இந்துமதி, சங்கரி, லக்கமி... இப்படித்தானே கிடக்கின்றன. ஒரு நல்லபுத்தகத்தை காணக்கிடைக்குதில்லையே...”

அவரின் ஆதங்கம் குதிரையில் ஏறியது.

“எனக்கு வாசிக்கத்தர முடியுமா” என்று எதையோ பறிகொடுத்தவர் போல் என்னிடம் கேட்டார்.

“நிட்சயமாக ரீச்சர்”, அம்பையின் படைப்புக்கள் என்னிடமில்லை. மட்டக்களப்பு நூல் நிலையத்திலிருந்துதான் வாசித்தனான். அம்பையின் “வீட்டின் மூலையில் ஒரு சமையலறை” மிகச் சிறந்த புத்தகம் எடுத்து வாசிங்க” என்றேன்.

சாகித்திய மண்டலப் பரிசுபெற்ற மட்டக்களப்பின் முதல் பெண் எழுத்தாளருக்கு நான் வகுப்பெடுத்தது அபத்தம் தான். அவர் பேராறாக ஓட வேண்டிய நதி. ஆனால் வாய்க்காலை சரியாக வெட்டி விடவில்லையென்ற எண்ணம் என்னில் எழுந்திருந்தது.

கிழக்கின் நூறு சிறுகதைகளை கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம் தொகுக்கும் முயற்சிக்கு நான் இணைப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டதால், கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள பல எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளை வாசிக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தன. அந்தச் செயற்பாட்டினால் மண்தூர் அசோகாவின் சிறுகதைகளையும் வாசிக்கும் வாய்ப்பும் எனக்குக்கிட்டியது. அவருடைய சிறுகதைகளின் மொத்த வாசிப்பிலிருந்து “எழுதப்படாத கவிதைகள்” சிறுகதை கிழக்கின் நூறு சிறுகதைத் தொகுப்பிற்காக தெரிவாகியது.

அசோகாவின் ஏனைய சிறுகதைகளிலிருந்து வித்தியாசமான ஒரு மெல்லிய பூடகமான மொழியையும், அருட்டலையும் கொண்டதாக எழுதப்படாத கவிதைகள் சிறுகதை அமைந்திருந்தது.

வறுமையின் காரணமாக தன்னைவிட வயதில் கூடிய ஆணை திருமணம் செய்யும் மனோன்மணிக்கு ஆறு வருடங்களாக வயிற்றில் புழு பூச்சியற்று காலம் கழிக்கின்ற வாழ்வில் இந்தியா வியாபாரியான மாதவன் தன் கணவனின் விருப்பத்தின் பேரில் அவன் மனோன்மணியின் வீட்டில் தங்குகிறான். மனோன்மணியின் மாமியின் எதிர்ப்பையும் மனோன்மணியின் விருப்பின்றியும் அங்கு வதியும் மாதவன் காலப்போக்கில் அவனுடைய பணியும் நற்பணியும் தன் மாமியை வசப்படுத்துகிறான். மாதவனிடத்திலிருந்து தூரவிலகி வாழும் மனோன்மணி, கற்பம் கொள்கிறாள். கற்பத்தின் பின் மனோன்மணி எதையோ பறிகொடுத்தது போல் வாழ்வை ஓட்டுகிறாள். அவள் இறப்பதற்கு இரண்டு நாட்களுக்கு முன் தன் சிநேகிதியை சந்தித்து நீண்டநேரம் தன் மனப்பாரத்தை இறக்கியவள், மறுநாள் கிணற்றில் தண்ணீர் எடுக்கும் போது கிணற்றில் விழுந்து இறந்து போகிறாள்.

இந்தக் கதையின் மொழியும், விபரிப்பும், வெளிப்படுத்தும் முறையும் சிறப்பான உத்தியும் பாதையை வேறு தளத்திற்கு கொண்டு செல்கிறது.

மனோன்மணியின் கற்பத்திற்கு மாதவன் தான் காரணம் என்பதை வெளிப்படையாகச் சொல்லாது மனோன்மணியின் வெறுப்பு மனநிலையிலிருந்தும், தன் பால்ய கால நண்பியின் இறுதி சந்திப்பினூடாகவும் ஊக்க முடிந்தாலும் கதை முடிவின் ஊடாக மெல்லிய மின்னல் கோட்டை காட்டுகிறார் அசோகா.

“மாமி இறந்த அன்று காலையில் வியாபாரத்துக்குப் புறப்பட்டுப்போன மாதவன் மட்டும் அதன் பின் ஊருக்கு வரவேயில்லை”

கதை சிறப்பான நகர்வுடன் முடிவடைகிறது.

மண்தீர் அசோகாவின் நாவல், சிறுகதை களைப் போலல்லாது புதுக்கவிதைகள் இன்னொரு தளத்தில் பயணித்திருப்பது பலருக்குத் தெரியாத விடயம். தற்செயலாகத்தான் ஒருநாள் என்னிடம் காட்டினார்.

70களில் அவரின் கவிதைகள் வளமானதாக இருந்திருக்கின்றன. கவியரங்குக் கவிதைகளையும் மெல்லிசைப்பாடல்களையும் நீக்கினால் நல்ல கவிதைத்தொகுப்பாக அமையும். ஆனால் பேராசிரியர் செ.யோகராசா சேர் புதுக்கவிதையையும், மெல்லிசைப் பாடல்களையும், கவியரங்குக் கவிதைகளையும் சேர்த்து ஒரு தொகுப்பாகப் போடச் சொல்வதாக என்னிடம் சொன்னார். எல்லாம் சேர்ந்து வந்தால் ஒரு ஆவணமாக இருப்பதோடு ஆய்வாளர்களுக்கு பிரயோசனமாக இருக்கும் என்பது அவரின் கருத்து. என் கருத்து எதிர்மறையாக இருந்தது. புதுக்கவிதைகளை மாத்திரம் தேர்வு செய்து வெளியிட்டால் அத்தொகுப்பு கனதியாகவும் பேசப்படும் தொகுப்பாகவும் அமையும்.

(மட்டக்களப்பின் முதல் பெண் கவிஞரின் கவிதைத் தொகுப்பு வெளிவராமலிருப்பது எனக்கு சங்கடமாக இருந்தது. எனது திணைக்களத்தினூடாக வெளியீடு செய்வதற்கான முயற்சிகளை முன் னெடுத்தேன் அது இந்நாள்வரை முற்றுப்பெறவில்லை. இன்றைய பொருளாதார நெருக்கடி, நிதிக்கட்டுப் பாடுகள் விரித்தாடுகிறது. ஆனால் விரைவாக வர வேண்டிய தொகுப்பு)

அடிக்கடி தொலைபேசியில் இணைந்திருந்தாலும் நான் அவரை மட்டக்களப்பு பெண்கள் சந்திப்புக் காக அவரின் இல்லம் கடந்த மாதம் சென்றிருந்தேன். தன் பெண்பிள்ளைகளின் பிள்ளைகளை வளர்க்கும் சிறப்பான செவிலியாக இருந்தார். கக்கத்திலும், கையில் பிடித்தும் அவர்களின் பின்னால் ஓடிக் கொண்டும் காலத்தைக் கழித்தாலும் எழுத்திலும், வாசிப்பிலும் விடுபடாதவராக செயற்படுவது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“எப்படியிருக்கிறீர்கள்” என்றேன்

“பார்த்தீர்கள் தானே நிலைமையை, இப்படித் தான் காலம் போகுது. வாசிப்பதற்கும் எழுதுவதற்கும் காலம் இடம் கொடுக்குதில்ல... இந்தப்பிள்ளை களோடு இருந்து கொண்டு எழுதுவது சிரமம் தான். ஞாயிறு மட்டும் எனக்கு விடுமுறை. அந்தநாள் தான் இலக்கியத்தின் நாளாகிறது என்றார். பின் தன்னுடைய “எழுதப்படாத கவிதைகள்” சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளி வரவுள்ள சங்கதியைச் சொன்னார்.

“நல்லது கெதியா வெளியிடுங்கள்” என்றேன்.

“சரி சொல்லுங்க என்ன விடயம்” என வினாவினார்.

மாவட்ட பெண்கள் சந்திப்பில் “நானும் எனது படைப்புலகமும்” எனும் தொனியில் பேச அழைக்க வுள்ளேன். முடியுமா? என்று கேட்டேன். ஒரு தயக்கம் அவரிடம் எழுந்தது.

ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதீங்க ரீச்சர் மறுகாவில் இது சார்ந்து ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்கிறீர்கள் தானே. அப்ப என்ன தயக்கம் என்று கேட்டேன்.

“இல்லமலர்ச்செல்வன்...”

“நீங்க பின் வாங்க... வாங்க... குப்பை களெல்லாம் பல்லக்கில் ஏறுது... புரிஞ்சுக்கங்க...”

சம்மதிக்க வைக்க ஒருபொழுது கழித்து விட்டது.

அன்று தான் ஒரு கோரிக்கையையும் முன் வைத்தேன் “பாதை மாறிய பயணங்களுக்குப் பின்னர் நீங்க நாவல் எழுதவில்லையே ரீச்சர் ஒரு புதிய நாவல் எழுதத்தொடங்குங்க... பாடசாலை ஆசிரியர் காலம் உங்களுக்கு நாவலைத் திறக்குமல்லவா... முயற்சி செய்யுங்க” என்றேன்.

ஒரு பெருமூச்சுக்குப்பின்... பாதை மாறிய பயணங்கள் வெளிவந்த பின்னர் நாவல் எழுதும் மன நிலை எனக்கு இல்லமலர்ச்செல்வன். அந்த நாவல் மீது சாரமதி போன்றவர்கள் பெரும் விமர்சனத்தை முன் வைத்தார்கள். அந்த விமர்சனம் என் “புறடி”யை உடைத்துவிட்டது என்னைப் பெரிதாகப் பாதித்து விட்டது. மீள எழு முடியாத மனநிலைதான் இன்றுவரை ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது என்றார்.

“விமர்சனம் சரியாக இருக்குமானால் அதைத் தாண்டி நல்ல புனைவைக் கொடுக்கிறது தானே. அடிபட்டபாம்பாக சுருளக்கூடாது ரீச்சர்”

“பாப்பம்..” என்றார்.

ஒரு கிழமை கழித்து தொலைபேசியில் மீண்டும் அழைத்தார். என்ன ரீச்சர் என்றேன்.

“எழுதப்படாத கவிதைகள்” வெளிவரவுள்ளது வெளியீட்டு விழாவுக்கு வரவேண்டும் என்றார். நிச்சயமாக வருவேன். என்றேன்.

சில நாட்களுக்குப்பின் தொகுப்பை வாசிக்கும் போது கிழக்கின் நூறு சிறுகதையில் வெளிவந்த அவருடை “எழுதப்படாத கவிதைகள்” அதே மன நிலையை மீண்டும் என்னால் நிமிர்த்தியது. தொகுப் பொன்றுக்கு ஒரு கதையே பாச்சலை ஏற்படுத்தினாலே போதும் “நான் தாகமாக இருக்கிறேன்” முத்தமிழு போல் இருந்தும் இன்றைய படைப்புலகில் மொழியும், போக்கும் வேறு வேறு திசைகளில் பாய்ந்து கொண்டிருக்கும் துழலில் அசோகா ரீச்சர் தன்னையும் வசப் படுத்த வேண்டியவராகவும் ஆழிக்குள் முத்தெடுக்கும் பயணத்தில் இணைய வேண்டியவராக இருக்கிறார். ●

மண்தூர் அசோகாவின் மீதழலாய் படிதறக் கனிந்திருக்கும் எழுதப்படாத கவிதைகள்

பிள்ளைப் பருவத்திலிருந்து கட்டிளமைப் பருவத்தினை எய்தும் போது தான் சமூகத்தை நோக்கிய தான பயணம் ஆரம்பமாகிறது. இந்தப் பிரிகோடே என் இலக்கியப் பயணத்திற்கான தொடக்கப்புள்ளியாக அமைகிறது. 1980 ஆம் ஆண்டிலேயே எனது கதைகள் பெருமளவில் பிரசுரமாகின. அதற்கு இரண்டு அல்லது மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்னராக, “அட்வான்ஸ் லெவல்” முடித்த கையோடு புனையப்பட்ட கதைகளும் மீள மீள எழுதப்பட்ட பின்னர் எண்பதிலேயே களங்கண்டன. இவற்றுள் அநேகமானவை பரந்தளவில் வாசகப்பரப்பினைக் கொண்டிருந்த வீரகேசரி, ஈழநாடு, மல்லிகை, சுடர் போன்ற அந்நாட்களில் பிரபலம் பெற்றிருந்த இதழ்களிலேயே பிரசுரமாயின. இதனால் குறுகிய காலத்துள்ளேயே இலக்கிய வெளியில் எனது பெயரும் பரவலாகவே அறியப்படலாயிற்று. இதன் விளைவால் இலக்கியவாதிகளின் நேரடியான சந்திப்புகளும், அஞ்சல்வழியான தொடர்புகளும் சரளமாயிற்று.

இந்த வகையில் ஒருவராகவே மண்தூர் அசோகாவும் எனக்கு அறிமுகமானார். எனது நினைவு சரியானதெனில் எண்பதாம் ஆண்டின் மூன்றாம் காலாண்டு காலப்பகுதியிலேயே அவரது முகவரி என் கரம் கிட்டியிருந்தது என்பேன். சிறுகதைக்காக இளவலிலேயே சாகித்திய விருதினைத் தனதாக்கியிருந்த ஒருவரிடம் என் கதைகள் பற்றிய அபிப்பிராயத்தினை அறியவிரும்பியவனாக கைவசமிகுந்த முகவரிக்கு கடிதம் ஒன்றினை வரைந்திருந்தேன். அஅக் கடிதத்திற்கு மாதமொன்று கடந்த நிலையில், மிகத் தாமதமாகவே அவரது பதில் வந்தது. “உங்கள் கடிதம் கிடைத்த அன்றே எனக்குத் திருணம் நிகழ்ந்தது. அதனால் உடன் பதில் தரமுடியாமல் போயிற்று. அதற்காக என்னை முதலில் மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்!” என்று மடலினை ஆரம்பித்த அவர், தொடர்ந்து அவ்வாண்டில் வெளிவந்த என் கதைகள் பற்றிய தனது கருத்துக்களைச் சிலாகித்து எழுதியிருந்தார். திருமணமான புதிதில் கூட இலக்கியவாதி ஒருவருக்காக நேரமொதுக்கிய அவரது பண்பு, அவரது உண்மையான இலக்கிய நேசத்தை எனக்கு உணர்தலாயிற்று. அது வெகுவாகவே என்னைக் கவர்ந்திருந்தது. அந்த ஆகர்ஷிப்பே 42 ஆண்டுகள் கடந்திருந்தும் அவருடன் ஓர் கேண்மையினைப் பேணித் தொடர அத்திவாரமாய் அமைந்ததெனலாம்.

வெறுமனே நட்பு என்பதனைவிடவும் ஓர் உடன் பிறந்த மூத்த சகோதரியின் வாஞ்சையுடன் அவர் பழகி வரும் முறையே இங்கு முதன்மைப்படுகிறது. “தம்பி, நான் அக்கா பேசுறன்” என இந்நாட்களில் அலைபேசியில் ஒலித்திடும் அவரது முதல் வார்த்தை வெறும் உதட்டிலிருந்து உதிர்ந்து வருவனவல்ல! இலக்கியத்தையும் இலக்கியவாதியையும் நேசிக்கும் இத்தகு இலக்கியப் பேராளுமை ஒருவருக்கு ஜீவநதி வழங்கும் இக்கொளரவம் உண்மையில் மிகவும் பொருத்தமானதும் உரித்தானதும் எனலாம். அவரைக் கொளரவிக்கும் இம் மலரில் எனது பங்களிப்பும் அவசியம் எனச் சிந்தித்து செயலாற்றிய ஜீவநதியின் பிரதம ஆசிரியர் பரணீதரனிற்கும் நன்றியுடையவனாவேன்.

இந்த வகையில், கடந்த பதினான்காம் திகதி (14.06.2022) பெளர்ணமி தினத்தன்று மட்டுநகர் மகுடம் பதிப்பகத்தினரால் வெளிக்கொணரப்பட்ட அசோகா அக்கா அவர்களது “எழுதப்படாத கவிதைகள்” எனும் அண்மைக்கால அறுவடையினை முன்னிறுத்தி சில குறிப்புகளைத் தர விழைகிறேன்!

ஈழத்தில் தமிழ்ப்பெண் எழுத்தாளர்கள் என்றதும் இன்றும் முதலில் நினைவிற்கு வருபவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவராகக் கருதப்படுபவர் மண்தூர் அசோகா என அனைவராலும் அதிகம் அறியப்பெற்ற திருமதி அசோகாம்பிகை யோகராசா அவர்களாவர். ஈழத் தமிழ்ப் பெண் பிரமாக்களுக்கான சாகித்திய விருது இவரிலிருந்தே ஆரம்பிக்கின்றது எனும் வகையிலும் இலக்கிய வரலாற்றில் இவர் மிக முக்கியத்துவம் மிக்க ஒருவராகிறார்.

மண்தூர் அசோகா அவர்களது பலம் என்பது அவரது சிறுகதைகளில் தான், ஆனபொழுதிலும் மெல்லிசைப்பாடல்களே இவரது இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு அத்திபாரமாக அமைந்திருந்தது எனலாம். ஆயிரத்துத் தொளாயிரத்து எழுபதுகளில் இலங்கை ஒலி பரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் தினந்தவறாது இடம் பெற்ற மெல்லிசைப் பாடல்கள் நிகழ்ச்சியில் மண்தூர் அசோகாவின் பாடல்கள் ஒலிக்காத நாட்கள் அரிதெனலாம். மண்தூர் அசோகா எனும் பெயர் ஓர் இலக்கிய விம்பமாக எம் மக்கள் மனதில் நிலைகொண்ட காலகட்டமும் ஏறத்தாழ அதுவாகத்தானிருக்கும்.

தனக்கிருந்த எழுத்தார்வத்தினை ஊக்குவித்து வளர்த்து விட்டதில் பெரும்பங்கு இலங்கை

வானொலிக்கு உண்டென நன்றியுடன் நினைவு கூரும் மண்தூர் அசோகாவின் அச்சு ஊடகப் பிரவேசம் “தாய்நாடு” சஞ்சிகையில் பிரசுரமான “அம்மா வந்தாள்” எனும் கதையினூடு ஆரம்பமாகிறது. இற்றைவரை நூற்றிற்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கும் அசோகா அவற்றினைத் தொகுத்து கொன்றைப்பூக்கள் (1976), சிறுகொடிந்த பறவைகள் (1993), உறவைத் தேடி (2002) ஆகிய மூன்று தொகுதிகளை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். இவற்றுள் தனது அகவை இருபத்தியேழில் இவர் அறுவடைசெய்த கொன்றைப்பூக்கள் தொகுதி, இளவலிலேயே சாகித்ய விருதினைத் தனதாக்கிய பெண் எழுத்தாளர் எனும் வரலாற்றுப் பெருமைமிக்க தோர் தடத்தினைப் பதிக்க அசோகாவை இட்டுச் சென்றதற்கும் அப்பால் ஒரு பெரும் அங்கீகாரத்திணையும் அவற்றிருநல்கியதெனலாம்.

பாதை மாறிய பயணங்கள் எனும் நாவலானது (1992) அவ் இலக்கியத்திலும் அசோகா கவனிக்கப்படத் தக்கதோர் ஆளுமை என்பதனை உணர்தலாயிற்று. இந் நாவல் வடகிழக்கு மாகாணத்தின் சாகித்ய விருதினைத் தனதாக்கியதுடன் ஈழத்து இலக்கிய வெளியில் மண்தூர் அசோகா அவர்கள் தவிர்க்கப்பட முடியாததோர் ஆளுமை என்பதையும் பதிவு செய்தது. சிறுகதை, நாவலிற்குச் சமாந்தரமாகத் தன் கவித்திறனையும் வளர்த்து வாசகர்கள் புரிந்து கொள்ளத் தடையில்லாத வகையில் இலாவகமான மொழிநடையில் அவற்றினை யாத்து கனதியான கவிதாயினியாகவுந்தனது தனித்து வத்தைத் தக்கவைத்துக் கொண்டார். மட். அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலை மற்றும் வலம்புரிக்க கவிதா வட்டம் ஆகியவை நாடாத்திய கவிதைப் போட்டிகளிலெல்லாம் அசோகா பரிசில்களை வென்றமை இவரது கவியாற்றலின் சில வெளிப்பாடுகளெனலாம்.

இலக்கிய செயற்பாடுகளுக்காக விருதுகள் பலவற்றை அசோகா வென்றிருப்பினும் 2001 இல் தஞ்சாவூர் இதயகீதம் இலக்கியப்பொது நல இயக்கத்தினர் வழங்கிய “தமிழ்ருவி” மற்றும் இலங்கையின் உயர் தேசிய விருதான கலாபூஷணம் முதலானவை அவற்றுள் உச்சங்களாக நோக்கத்தக்கன. அசோகாவின் அனுபவத் திரட்சிக்கும் முதிர்ச்சிக்குமான வாழ்நாள் சாதனை விருதுகள் இவை எனவுங் கொள்ளலாம்.

இத்தகு வழித்தடங்களினூடு பயணித்த மண்தூர் அசோகாவின் நான்காவது சிறுகதைத் தொகுதியாகவும் ஐந்தாவது நூலாகவும் “எழுதப்படாத கவிதைகள்” எனும் இந்நூல் அமைகிறது. பொதுவாகவே அசோகா தன் கதைகளில் பெண்களின் உணர்வுகள், மன அழுத்தங்கள் முதலியன யதார்த்த வாழ்வோடு மோதுகின்ற தன்மைகளை மிக இயல்பாகவே சித்திரித்திருப்பார். சக்தியற்ற பெண்களின் மௌன உணர்வுகளுக்கு வடிவங்கொடுப்பனவாகவே பெரும்பாலான அவரது கதைகள் பின்னப்பட்டிருக்கும். அவரது புனைவுகளில் மெய்யனுபவச் சித்திரிப்புகளின் ஊடாக மனித உறவுச் சிக்கல்களும் மனித உணர்வு நெருக்கடிகளும் முனைப்புற்றிருக்கும். “கொன்றைப்பூக்கள்” முதல் “உறவைத்தேடி” வரையிலான தொகுப்புகளில் இடம் பெற்றிருந்த அத்தனை கதைகளிலும் இப்பொதுப் பண்பினை இனங்காணலாம். அவ்வாறான பண்பின் ஒரு தொடர்ச்சியினையே இத்தொகுதியிலும் தரிசிக்க

முடிகிறது.

இத் தொகுதி அசோகாவின் பத்துக் கதைகளை உள்வாங்கியுள்ளது. வாசிப்பதற்கு சுவாரசியமாக விளங்குவதோடு பெரும்பாலான கதைகள் மனதை அதிரவைப்பனவாகவும் உள்ளன. அவலம் நிறைந்த மனித வாழ்வியலை, முன்தோன்றி நிற்கும் பண்பாட்டுச் சிக்கல்களை, நெருக்குவாரங்களை பொதுப்படையில் இக்கதைகள் பேசுகின்றன. தொகுதியில் உள்ளடங்கியுள்ள பத்துக் கதைகளுள் பெரும்பாலானவை குழந்தைகள் நலம் பேணல், மற்றும் அவர்களுக்கான நீதி தொடர்பிலான புனைவுகளாகக் காணப்படுவது நோக்கற்பாலது. சிறுவர்கள் மீதான வன்முறைகள், துஸ்பிரயோகம், சீரற்ற குழந்தை வளர்ப்பு முறையும் அதனாலான விளைவுகளும், சிறுவர்கள் மீது திணிக்கப்படும் சமைகள் போன்றவற்றைப் பேசு பொருளாகக் கொண்டு இக் கதைகள் புனையப்பட்டுள்ளன. குருட்டுப் பூனைகள், வெள்ளச்சி, மேய்ப்பனில்லாத ஆட்டுக் குட்டிகள், விட்டுவிடுதலையாகி, ஒரு செம்மறியாட்டுக் குட்டியும் சில ஓநாய்களும் போன்ற ஐந்து கதைகளையும் இவ்வகையில் அடையாளப்படுத்தலாம். இவையாவுமே சிறார்கள் எதிர்கொள்ளும் பல தரப்பட்ட சிக்கல்களையும் நெருக்கீடுகளையும் உணர்வு பூர்வமாகச் சித்திரித்திருப்பவை. சிறுவர்களின் அகவுலகம் மற்றும் புறவுலகம் தொடர்பிலான புனைவுகளாகவும் இவை விளங்குவதுமற்றுமோர் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும்.

தாயின் அரவணைப்பின்றி வாழும் சிறுவர்கள் கற்றல் நடவடிக்கைகளில் எதிர்கொள்ளும் சவால்களை வெகுநுட்பமாக அசோகா இச்சிறுகதையில் பதிவு செய்துள்ளார். இத்தகு சிறார்களை கல்வி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுத்த தாயின் வாஞ்சையுடன் அவர்களை அரவணைத்து நிற்கும் அசோகாவின் உணர்வு பூர்வமான அணுகுமுறை சிலிர்த்த வைக்கின்றது. அத்துடன் அது சொல்லும் சேதியும் மகத்தானது, முன்மாதிரியானது. பாசத்திற்காக ஏங்கும் இப்பேர்ப்பட்ட பிள்ளைகளுக்கு போதிக்கப்பட வேண்டியதுபாடவிதானங்கள் அல்ல. அவர்கள் வேண்டி நிற்கும் தாய்ப்பாசத்தினையே என்னும் செய்தியினை “மேய்ப்பனில்லாத ஆட்டுக்குட்டிகள்” எனும் புனைவின் மூலம் அசோகா உணர்த்தியுள்ளார். அவர் அதைச் சொன்ன முறைமைதான் இக்கதையினை முக்கியத்துவப்படுத்துகிறது.

தாயின் பொறுபற்ற, விழுமியமற்ற நடவடிக்கையினால் மன உளைச்சலுக்கு உள்ளாகும் பிள்ளையொன்றின் நிலையினை, “விட்டு விடுதலையாகி” எனும் கதையில் அசோகா அழகாக எடுத்தியம்புகிறார். ஈற்றில் இந்த உலகத்தையே பார்க்க விரும்பாதவனாக இறந்து போன தந்தையை அடைக்கலம் நாடுவதாகக் கதையினை முடித்து நெஞ்சினில் ஓர் ஏக்கத்தையும் கண்களில் ஈரக் கசிவினையும் ஏற்படுத்துகிறார். மறுதலையாக தந்தையின் பொறுப்பின்மையினையும் பெற்ற பிள்ளையையே வன்புணரும் பண்பற்ற தன்மையினையும் குருட்டுப் பூனைகள் கதையில் படம் பிடித்திருக்கிறார் அசோகா. “இப்படியும் நடக்குமா?” என அதிரவைக்கும் அச்சம்பவத்தினை ஓர்வித அச்சத்துடன் அசோகா சொல்லிய முறைமையும், அது தொடர்பிலான பல சங்கதிகளைச் சொல்லாமலே உணரவைத்த பாங்குமே

இங்கு பிரதானமாகின்றன.

அந்நியச் செலாவணிக்காக, ஆடம்பரப் பொருட்களுக்கா அங்கலாய்த்து இளங்குருத் தொன்றின் உயிரைக் காவு கொள்ளும் “பெரியப்பா வீட்டார்” பற்றிய கதை “ஒரு செம்மறியாட்டுக் குட்டியும் சில ஓநாய்களும்”. பெற்றதாய் வெளிநாட்டிற்கு வேலை வாய்ப்புத் தேடிச் சென்ற பின்னர் அடுத்தவர் வீட்டில் ஓடுக்குமுறைக்காளாகும் பதின் வயதைச் சார்ந்த இதையொத்த பல ராகவிகளுக்கும், அன்னையர்களுக்கும் போதனையாக வல்ல கதையாக இது அமைகின்றது. தாம் வாஞ்சையுடன் வளர்த்து வந்த “வெள்ளச்சி” எனும் பசுவினை, பட்ட கடனுக்கா விற்ற பின்பு அதன் பிரிவால் துயருறும் கண்மணி எனினும் சிறுமியின் கதையே வெள்ளச்சி. “கண்மணியின் சந்தோச உலகம் நொருங்கிச் சிதைந்தது”, “வீடே வெறிச்சோடிப்போனது” போன்ற வரிகள் கண்மணியின் உணர்வினைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் அற்புதமான பதிவுகளெனலாம்.

சிறுவர்களுக்கான குடும்பச் துழல், கல்விச் துழல் மற்றும் சமூகச் துழல் முதலானவை சமூகமான முறையில் பேணப்பட்டாலே அவர்களது கல்வி நடவடிக்கைகள் சீராக அமையும். இதில் பெற்றாரின் வகிபாகம் மிக முக்கியமானது. இவற்றினை வலியுறுத்தி சிறுவர் தொடர்பான சிக்கல்களை கலைத்துவ நோக்குடன் கதைகளாகப் படைத்து வெற்றி பெற்ற எழுத்தாளர்கள் ஏலவே எம்மிடத்தில் சிலருள். சிறுவர்களின் சவால்களை, அவர்களது அவலங்களை எல்லாம் மனதை விட்டகலா முறையில் வெளிப்படைத் தன்மையுடன் மேற்படி கதைகளில் பதிவு செய்த முறைமையில் மண்தூர் அசோகாவும் அவர்களுடன் இயைத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டியவராகின்றார்.

இத்தொகுப்பிலுள்ள “துயரம் சுமப்போர்” ஈழத்துப் போர்க்காலத்தைப் பிரதிபலிக்கும் கதையாக விளங்குகின்றது. போர்க்காலத்தைப் பிரதிபலிப்பனவாக எழுதப்பெற்ற இவரது கதைகளின் தொகுப்பு “உறவைத்தேடி” எனும் மகுடத்தில் 2002 இல் கொழும்பு, மீரா பதிப்பக வெளியீடாக வந்திருந்தது நினைவிற்கு வருகிறது. சந்தைக்கும் பொருட்கள் விற்கவெனச் சென்றிருந்த பரிமளம் எனும் மூதாட்டி அங்கு நிகழ்ந்த குண்டு வெடிப்பில் பலியாவதும் பெற்ற பிள்ளைகள் தம்மைப் பராமரித்திருப்பின், இந்நிலை தன் மனைவிக்கு நிகழ்ந்திருக்குமா? எனப் பரிமளத்தின் கணவர் பொன்னம்பலத்தார் அங்கலாய்ப்பது மாக இக்கதை விரிகிறது. போர்க் காலத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட அழிவுகளின் ஒரு வெட்டுமுகமாகவும், அந்நிகழ்வுகளை மீட்டுவதாகவும் இக்கதை அமைகிறது.

அடுத்தடுத்த வயல் வாடியில் கமஞ் செய்யும் குமரன், சுந்தரம் எனும் இரு நண்பர்களின் கதையாகப் புனையப்பட்ட “வேட்டை” கதையில் எதிர்பாராது நிகழும் திருப்பம் முழுக் கதையையுமே மாற்றியமைத்து விடுகிறது. தற்பாதுகாப்பிற்காக கும்மிருட்டில் குமரன் எடுத்துச் சென்ற துப்பாக்கியால், பன்றி என நினைத்து அவன் வைத்த வேட்டில்

ஒவ்வொரு கதையினையும் முடிக்கும் முறையில் மண்தூர் அசோகாவின் மொழியாற்றல் புலனாகிறது. இத்தகு மொழியாற்றலுக்கும், எழுத்து வீச்சுக்கும் அவரது மூத்த சகோதரன் இ.பாக்கியராஜன் போன்றவர்களின் பின்னணியும், தமிழாசிரியையாக பல்லாண்டுகள் அவர் வகித்த பணிநிலையும் காரணங்களாகின்றன.

ஆருயிர் நண்பன் சுந்தரமே வேட்டையாடப்படுவதும் அதைச் சகிக்காது அதே இடத்திலேயே குமரன் அதே துப்பாக்கியால் தன்னை மாய்த்துக் கொள்வதுமாகச் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட இக்கதை கவனயீனத்தினாலான விளைவுகளை உணர்த்தத் தலைப்பிடுகின்றது. கடந்து வந்த காந்தடங்களை மறந்து நிற்கும் இன்றைய புலம்பெயர் சமூகத்தின் ஒரு வெட்டு முகத்தினை “நழுவிச் செல்லும் காந்தடங்கள்” கதை தரிசிக்க வைக்கின்றது.

இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றிருக்கும் “தூண்டிற் புழுக்கள்”, “எழுதப்படாத கவிதை” எனும் இரண்டும் சற்று வித்தியாசமான கதைகள். திருமணத்தின் பின்னரான பாலியல் பிறழ்வுகள் பற்றிப் பேசுவவை. குடும்பம், குடும்பம் என ஓடி, ஓடி உழைத்த மாணிக்கனின் மனைவி வெளிநாட்டு ஏஜென்சிக்காரன் ஒருவனுக்குச் சப் ஏஜென்ட் எனக் கூறப்படும் ஒருவனுடன் தொடர்பினைப் பேணுவதும் அதன் விளைவால் குடும்பத்தில் குழப்பங்களும், சண்டைகளும் சதா நிகழ்ந்து ஈற்றில் அதுவே தற்கொலைக்கு மாணிக்கனை இட்டுச் செல்வதுமான கதை. வேண்டாத விவரணைகள், விரசங் களேதுமின்றி கதையினை நகர்த்திச் சென்றுள்ள முறைமையத்தற்குரியது.

ஏறத்தாழ இதே கருப்பொருளைக் கொண்டு விளங்கும் இந்நூலின் மகுடக்கதையான “எழுதப்படாத கவிதை”, கதை சொல்லப்பட்ட முறைமையிலும் கருப்பொருளை நோக்கிய வகையிலும் ஏனைய கதைகளிலிருந்தும் வேறுபட்டு புதிய எல்லை ஒன்றினைத் தொட எத்தனித்துள்ளதெனலாம். நல்லதோர் திரைப்படம் பார்த்ததைப் போன்ற நிறைவினைத் தருமளவிற்கு மிக அற்புதாகவே இக்கதைகளுக்குள்ளே உச்சம் பெற்ற கதை என இதைக் கோள்ளலாம்.

ஒவ்வொரு கதையினையும் முடிக்கும் முறையில் மண்தூர் அசோகாவின் மொழியாற்றல் புலனாகிறது. இத்தகு மொழியாற்றலுக்கும், எழுத்து வீச்சுக்கும் அவரது மூத்த சகோதரன் இ.பாக்கியராஜன் போன்றவர்களின் பின்னணியும், தமிழாசிரியையாக பல்லாண்டுகள் அவர் வகித்த பணிநிலையும் காரணங்களாகின்றன. அவர் எளிமையான ஒரு கதாசிரியையாக விளங்குவதும், பெரும்பாலான அவரது கதைகளில் அவரே பிரதான கதாபாத்திரமாகத் திகழ்வதும் அவரது கதைகளை நம்பத்தன்மை கொண்டதாக அமைய வழிகோலியுள்ளன. முன்னைய தொகுதிகளை விடவும் இத் தொகுதியில் அவரது மொழிநடை மேம்பட்டு விளங்குவதும் கவனத்திற்குரியது.

பொதுவாக ஒவ்வொரு தொகுதியில் ஒரே கதைகளே சிறந்து விளங்குவதுண்டு. ஆனால் மண்தூர் அசோகாவின் இத்தொகுதியில் குறைந்தது மூன்று கதைகளையாவது சிறந்த கதைகள் என பரிந்துரைக்கத் தக்கதாயுள்ளது. அசோகா அக்கா அவர்கள் மென்மேலும் புனைகதை இலக்கியம் படைக்கவும், அவை யாவும் ஈழத்து இலக்கிய உலகிற்கு வளம் சேர்ப்பனவாக அமையவும் மனதார வாழ்த்துகின்றேன்!

ஏறத்தாழ இருபதாம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சியானது பல மாற்றங்களைப் பெற்றுக் கொள்கின்றது; பொருள் அடிப்படையில் மரபுக் கவிதை நவீன கவிதை என்றும், வடிவ அடிப்படையில் புதுக்கவிதை, குறும்பா, ஹைக்கூ என்றும் அளிக்கை நிலையில் கவியரங்கக் கவிதை, மெல்லிசைப் பாடல் என்றும் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் இத்தகையன. இவ்வாறான பின் புலத்தில் மண்டுர் அசோகாவின் கவிதைகளின் செல்நெறி எவ்வழிச் சென்றுள்ளது என்று கவனிப்பது பொருத்தமானது.

01. மரபுக் கவிதைத்துறையில்...

பொருளும் (எடு: அறம், பக்தி) வடிவமும் (எடு: வெண்பா, விருத்தம்) மரபு சார்ந்தனவாக விருப்பது மரபுக்கவிதை எனலாம். மண்டுர் அசோக இயற்றிய பக்திப் பாடல்கள் இப்பிரிவில் அடங்குகின்றன. எடு:

“காலமது காலமது கெட்டழிந்து போயிற்றையா
காத்து வந்த பண்பாடு தலைகீழாச்சு
ஞாலமதில் ஆணவமே ஆட்சி செய்ய
பேணிவந்த அறங்களெல்லாம் போயே போச்சு
பெரியவரை மதிப்பதெல்லாம்பிழையென்றாச்சு
தூசிகளாய் உறவுகளை உதறித்தள்ளும்
துட்டர்களின் அகங்காரம் துடைப்பாயையா
.....”

(மண்டுர் முருகன் பாமாலைக் கவிதைகள், 2014; இவரெழுதிய கவிதை களுள் நூலுருப் பெற்றுள்ளது இத்தொகுப்புமட்டுமேயாகும்)

02. நவீன கவிதைத் துறையிலும் புதுக்கவிதைத்துறையிலும்

பொருள் (எடு: சமூக, அரசியல் பிரச்சினைகள்) புதியதாகவும் வடிவம் மரபுசார்ந்ததாகவுமிருப்பது “நவீன கவிதை” எனலாம்; யாப்பைமீறி எழுந்தது புதுக்கவிதையாகிறது.

2.1 போர்க்கால அவலங்கள் சார்ந்தெழுதப்பட்ட புதுக் கவிதையொன்றின் ஒருபகுதி பின்வருவது: நிதர்சன:

“.....
நாய்களின் ஊளை
தெருவுக்குத்தெரு
அவமைய ஒலிக்கும்
சப்பாத்துக் கால்களின்
இடியோசைகள்
இதயத்தை நசுக்கும்
இமைகளிரண்டும்
விழிகளை
இறுக்க மூடிக்கொள்ளும்
எந்த வீட்டின்
பூட்டிய கதவுகளும்
இரும்புக்கரங்களால்

ஈழத்துக் கவிதை வளர்ச்சியில் மண்டுர் அசோகாவின் வலுவான வளமான துடங்கள்

பேராசிரியர் செ.யோகராசா

இடிக்கப்படும்
எந்த வீட்டினதும்
அவலக் குரல்கள்
நெஞ்சைப்பிளக்கும்
காதுகள் மட்டும்
கூர்மையாகும்
மூடிய இமைக்குள்
உறங்கா விழிகள்
விடிவை நோக்கி
விரதமிருக்கும்”

02.2 காதல் அனுபவம்:
வலி

“ இன்னும் உலராத பசுமையாய்
நீயும் நானும்
வயல் வரம்புக்களில்
கைகோர்த்துப் பறந்த
நாட்களின் ஞாபகங்கள்!
பச்சைக் கம்பளத்தின்மேல்
வெள்ளைப் பூக்களாய்
நாரைகளை சிறகசைக்கும்!
நம் அரவம் கேட்டு
ஆட்காட்டிக் குருவிகள்
அவலமாய்க் குரலெழுப்பும்!
மேற்குவானில்
சிவப்புப் பந்தாய்
கிழட்டுச் சூரியன்
தலையைப் புதைக்கும்

உன் கைகள்
என் கரங்களை
அதிகமாய் அழுத்தும்
நெருஞ்சி முட்கள்
மிகவும் ஆசையாய்
உன் பாதங்களை முத்தமிடும்
பட்டுப் பாதங்களை
என்டி மீது வைத்து
முள்ளெடுக்கும் போது

உன் முகச் சிணுக்கம் பார்த்து
என் இதயம் வலிக்கும்

உன் ஞாபகங்களை மட்டும்
எனக்காக விட்டு விட்டு
நீ மட்டும் இன்று
இன்னொருவன் கைப்பிடிக்குள்
.....”

பாராட்டும் படியாகவுள்ள கிராமியச்
சூழல் காதல் அனுபவ வெளிப்பாடு
ஈழத்துக் கவிதையுலகிற்குப் புதிது;
கிழட்டுச் சூரியன் என்ற படிமம்
பாராட்டிற்குரியது!

02.3 மத்தியகிழக்குப் பிரச்சினை:
நீயும் நானும்

“இரண்டு வருடங்களாய்
வரண்டு கிடந்த
என் பாலை வனத்தில்
இரண்டே இரண்டு மாதங்கள்
கொட்டித் தீர்த்தாய்
உன் பாச மழையை
இன்னும் இரண்டு நாட்களில்
நீ பறந்துவிடப் போகிறாய்
யாரோ பெற்ற பிள்ளைகளில்
பாசம் சேர்ந்து வளர்க்க
உன் தங்கை என்ற
அரக்கியிடமாக என்னை
தந்துவிட்டுப் போனாய் நீ!
உன் உதிரம் சிந்தி
நீ உழைக்கும் பணத்தில்
மோகம் கொண்டவள்

என்மேல் பாசம் காட்டுவாளா?
எனக்குப் பாடை கட்டுவாளா?
.....”

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சமூகத்
தின் - தமிழ் பேசும் சமூகத்தின் -

முக்கிய பிரச்சினையாக விருப்பினும்
அரிதாகவே பேசப்பட்டுள்ளது. மேற்
குறித்த சமூகப் பிரச்சினை என்பது
கவனத்திற்குரியது!

மேற்குறித்த கவிதையின்
ஆரம்பத்திலிடம் பெற்றுள்ள சூழலுட-
னொட்டிய உவமையணியும் இறுதிப்
பகுதியின் எதுகை மோனைப் பயன்
பாடும் கவனத்திற்குரிய!

2.4 சிறுவர் துஷ்பிரயோகம்
வேட்டை

திசைகள் தோறும்
கூர்வாள்களின் பிரசன்னம்!
நீட்டிய வாள்களின்
நெருக்குதல்களிலிருந்து
தப்பிக்கத் தெரியாமல்
மூச்சுத் திணறும்
பிஞ்சுப் பூக்கள்
பறக்க மாட்டாத
சிட்டுக்களைக் குறிவைக்கும்
கிழட்டுப் பருந்துகள்,
குரட்டு வெளவால்களென
மழலைப் பொதிகள் தொங்கும்
மரக்கிளைகள்
தேசம் எங்கும்
காற்று சுமந்து வரும்
குஞ்சுகளின் கதறல்கள்
திசைமாறிப்போனது
மானுட வேட்கை

02.5 கல் வியுலகும் மாணவரது
எழுத்துலகும்:
வலிக்கடா

கூட்டலும் கிழித்தலுமாய்
நிரம்பி வழிந்ததுன் பாத்திரம்!
வள்ளுவரும் இளங்கோவும்
வந்தமர்ந்து கொண்டார்கள்

அரசர்கள் பலருடனும்
அறிவியல் வாதிகளும்
கைகுலுக்கிக் கொண்டனர்;
அப்பரும் சம்பந்தரும் கூட
அழகிய பண்ணிசைத்துச் சென்றனர்
நீ நீயாய் இருந்தாய்
ஆனாலும் என்ன,
உன் தந்தையும் தாயும்
ஆசிரியரும் கூட
தங்கள் விண்ணப்பங்களுடன்
அலைந்து திரிந்தனர்

அப்பாவின் விண்ணப்பத்திலோ
உன்பெயருக்கு முன்னால்
பொறியியல் இருந்தது
அம்மாவின் விண்ணப்பத்திலோ
வைத்தியர் கனவு நிறைந்து வழிந்தது
தன் கத்தியை உன்னிடம்
கூர்பார்த்துத் தலைநிமிர்
காத்திருந்தார் ஆசிரியர்
இந்தக் கலவரத்தில்
பாவம் உன் பாத்திரத்தில்
உணக்கான கனவுகள்
காணாமலே போய்விட்டன!

தமது பிள்ளைகளை அவர்கள்
விரும்பிய துறையில் கற்க விடாது
தடையாகவிருக்கும் தமிழ் சமூகத்
தின் மனோபாவம் பற்றி பலருமறிந்
தாலும் அது பற்றிப் பேசுவதில்
படைப்பாளர்கள் ஆர்வங் காட்டுவது
குறைவு! மேற்படி கவிதை இப்பிரச்
சினை பற்றி கலாபூர்வமான முறை
யில் எடுத்துரைப்பது கவனத்திற்
குரியது!

மேற் கூறியவை தவிர,
இயற்கை தரும் அனுபவம், சுனாமி,
சூழலியல், மாறிவரும்பாரம்பரிய,

ஆசிரியம் கிராமியம் முதலான பல
விடயங்களும் மணூர் அசோகா
வின் கவிதைகளில் பேசு பொருளாகி
யுள்ளன.

03. பெண்களது நிலை :

எண் பதுகளில் ஈழத் துக்
கவிதைச் செல்நெறியில் ஏற்பட்ட
முக்கியமான பெரும் பாய்ச்சல்
பெண் நிலைவாத நோக்கில் கவிதை
களால் அணுகப்பட்டமையாகும்.

இத்தியாகி கவிதைகள் பல,
இவரால் எழுதப்பட்டன. பெண்
களது பிரச்சினைகள் ஏக்கங்கள்,
அடக்குமுறைகள் முதலியனவாக
அவை வெளிப்பட்டுள்ளன.

எதிர்ப்புக்குரல்களை வல்லினம்
என்ற கவிதை சிறப்பாகப் பதிவு
செய்கின்றது:

கண்ணீர்தான் எங்கள்
ஆயுதம் என்று
கணக்கு விடுகின்றீர்
பெண் நினைத்தால் மண்மீது
பிரளயமே நடத்திடுவாள்

பெண்களென்றும்
சீதைகளல்ல
இராவணனின் காலடியில்
இருந்து புலம்புவதற்கும்
ராமனின் சொற்கேட்டு
தீக்குளித்துக் காட்டுவதற்கும்
இவர்களை
எந்த உதிட்டிரனும்
கூதாடிப் பணயமாய்
தோற்றிட முடியாது
அவர்கள் பலம் எதுவென்று
அவர்களுக்குத் தெரியும்
அவர்கள் விடுதலைக்கு

ராமர்கள் தேவையில்லை
துச்சாதனர்கள்
துகிலூரிய, அவர்கள்
பச்சைக் குழந்தைகள் போல்
பதறி அழுமாட்டார்கள்
கண்ணீர் ஆயுதத்தை
கைவிட்டார்
மெல்லியவர் என்று தம்மை
மேன்மை குறைத்ததெல்லாம்
துல்லியமாய்ச் சதியென்று
துணிந்து விட்டார் எப்போதோ!
இன்றவர்
கைகளின் பலம் தன்னை
களத்திலும் காட்டுகிறார்
செய்கையில் வீரம் சேர்ந்ததினால்
தம்மை வல்லியவர் என்று
வடிவமைத்துக் கொண்டுள்ளார்!

04. முற்போக்குக் கவிதைகள்

மணூர் அசோகாவின்
கவிதைகளின் பேசுபொருள்கள் பல
வற்றிலும், ஈழத்து நவீன கவிதை
வளர்ச்சிப் பின்புலத்தில் உச்ச
மொன்று கருதக்கூடியது இவ்வா
றான கவிதைகள் என்பதில் தவ
றில்லை. ஏனெனில் இத்தகைய
நோக்கிலான கவிதைகள் எழுதப்
பட்டிருப்பது அரிதினும் அரிதாகும்.
இவ்விதத்தில் மணூர் அசோகா
முன்னோடிக் கவிதையாகின்றார்
என்றுகூடக்கூறலாம் எடு:

புதுயுகம்

முதலாளித்துவம் என்னும்
முரட்டுத் தளைக்குள்
அடங்கி ஒடுங்கி
எங்களை நாங்களே
ஏமாற்றி வாழ்ந்த காலம்...

அது எங்களை விட்டு

ஓடி மறைந்தது

நானை மலர இருப்பதோ

புதுயுகம்

எங்கள் கரங்களின்

சக்தியால்

முதலாளித்துவ விலங்குகள்

வீழ்ந்திடும் வேளையில்

நாங்களும் மலர்வோம்!

05. மெல்லிசைப் பாடல்கள்

இலங்கை வானொலி ஏறத் தாழ் அறுபதுகள் தொடக்கம் மெல்லிசைப் பாடல்களுக்கு முதன்மையளித்து ஒலிபரப்புச் செய்து வந்தது. இக்காலப் பகுதியில் மண்தூர் அசோகாவும் இம்முயற்சியிலீடுபட்டார். அவ்வாறு ஒலிபரப்பான பல பாடல்களுள்ளொன்றின் ஆரம்பம், பின் வருவது:

அன்பு

புப்புவாய் பூத்திருக்கும் சின்ன

நெஞ்சிலே அன்பு

பூ மழையாய் பெய்திருக்கும் நந்த

வனத்திலே

பாப்பாவென்றெல்லோரும் பார்க்கும்

போதிலே

பனியருவி சலசலவெனப் பாய்ந்து

செல்லுமே!

06. கவியரங்குக் கவிதைகள்

கவியரங்குக்கவிதைகள்

ஏறத்தாழ அறுபதுகளிலிருந்து எண்பதுகள் வரை கவியரங்குக் கவிதைகள் முக்கியமானதொரு அளிக் கையாக இடம் பெற்றிருந்தன. எனினும் காலகட்டத்தில் கை தட்டலுக்காக, இந்நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்ற தூழலில் “கவிதா நிகழ்வு” அறிமுகமானது.

எனினும் மண்தூர் அசோகாவின் கவியரங்குக் கவிதைகளின் பேசுபொருளும் கவிதை அளிக்கையும் தராளமாக அமைந்திருந்ததாக அறிய முடிகின்றது எடு:

‘நாம் எங்கே போகிறோம்?’

விவசாயம், மீன்பிடி

“.....

செந்நெல் விளைந்து

சிரித்த களனிகளில்

செந்நீர் வடிந்துடலம் சிதறிச் சரிகிறது

கன்னல் விளைந்து

களனிகளில் கள்ளிகளும்

காரைகளும் கோரைகளும்

காடாய் விளைகிறது

இந்த நிலையில்

விடிவெங்கே எம்மவர்க்கு

எங்கே நாம் போகின்றோம்

எமது நிலையென்ன?

.....”

மரபுக்கவிதை வடிவங்களில் மட்டுமன்றி புதுக்கவிதை வடிவங்களிலும் கவியரங்குக்கவிதைகள் இவரால் இயற்றப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எ. டு:

திருமாமணி நங்கை வந்தாள்

“தண்ணீரில் மிதக்கும்

எங்கள் சின்னஞ் சிறுதேசம்

பேதையரின்

கண்ணீரில் மிதக்கிறது

எத்தனை பேர் கோவலர்கள்

சிலம்புவிற்குச் செல்லாமலே

சிறைப்பிடிக்கப்பட்டார்கள்

சிரச்சேதம் ஆனார்கள்

ஆயிரமாயிரம்

கண்ணகியர் இங்கே

கண்ணீரில் கரைகின்றார்

ஆண்டுகள் பலவாய்

தங்கள் கோவலர்களை

தேடியும் அழுதும்

கரைந்தே போகிறார்கள்

.....”

மேற்குறிப்பிட்டவாறான கவியரங்குக் கவிதைகளில் கவிதைகள் பங்குபற்றியிருப்பது குறைவு.

மெல்லிசைப்பாடல்களில் கூட கவிதைகளின் பங்களிப்பு அதிகமென்று கூறுவதற்கில்லை. ஆக, இவ்விதங்களிலும் மண்தூர் அசோகாவின் கவித்திறன் பாராட்டப்பட வேண்டியதென்பதில் ஐயமில்லை!

07. முடிவாக

07.1 இருபதாம் நூற்றாண்டில் ஈழத்துக்கவிதை அடைந்த மேற்குறிப்பிட்டவாறான பெரும்பாலான மாற்றங்கள் (குறும்பா, ஹைக்கூ தவிர) மண்தூர் அசோகாவின் கவிதைகளில் வெளிப்பட்டன. இத்தகைய கவித்திறன்கள் பல கொண்ட கவிதைகள் வேறெவருமில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது!

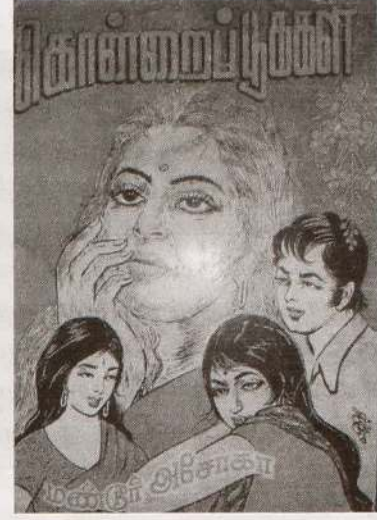
7.2 கவிஞர்களே கூட மேற்கூறியவாறு காலத்தின் வலுவான வளமான வேறான குரல்களாக ஒலித்தவர்கள் சிலரே என்பது கவனத்திற்குரியது.

7.3 கவிதைகளில் முற்போக்கு கவிதை முன்னோடி இவரே என்பது விதந்துரைக்கப்பட வேண்டியது.

7.4 போதியளவு இக்கட்டுரையில் வெளிப்படுத்தப்படா விட்டாலுங்கூட, இரசனை நோக்கிலும் இவரது கவிதைகள் முதன்மை பெறக்கூடியெனவாகவேயுள்ளன!

உணர்ச்சிப் போராட்டங்களின் வரையமாய் “கொன்றைப் பூக்கள்”

இலக்கிய நறுமணங் கமழும் மணர்ரின் அடையாளங்களில் ஒன்றாக “மணர்ர் அசோகா” பலராலும் சுட்டப்படுகின்றார். பாடசாலைக் காலத்தில் ஆசிரியர்களின் நெறிப்படுத்தலால் இலக்கிய உலகினுள் பாதம் பதித்தவர், இன்று ஆர்ப்பாட்டமில்லாத எளிமையான எழுத்தாளுமையாக மிளர்கிறார். ரேவதி, செந்தில் பிரியா போன்ற பல்வேறு புனைபெயர்களில் இயங்கியவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. கொன்றைப் பூக்கள் (1976) சிறுகொடிந்த பறவைகள் (1992) உறவைத் தேடி (2002), எழுதப்படாத கவிதைகள்(2022) ஆகிய சிறுகதைத் தொகுதிகளையும், பாதை மாறிய பயணங்கள் (1992) என்ற நாவலையும் எழுதிப் புனைகதைப் பரப்பிற்கு வலுச் சேர்த்தவர். பதினேழாவது வயதில் தாய்நாடு சஞ்சிகையில் “அம்மா சிரிக்கிறாள்”

என்ற கதையோடு தான் புனைகதையுலகில் பாதம் பதித்தார். இலங்கையில் வெளிவரும் பல்வேறு பத்திரிகைகளில் இவரது ஆக்கங்கள் பிரசுரமாகியுள்ளன. 1976இல் தாய்நாடு பதிப்பகமானது இவரது பத்துக்கதைகளைத் தொகுத்து “கொன்றைப் பூக்கள்” என்ற பெயரில் வெளியிட்டது. இத்தொகுப்பு அரச சாகித்ய விருதினைப் பெற்றுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. கொன்றைப் பூக்கள் தொகுதியில் “சமுதாய நோக்கும் மனிதாபிமான உணர்வும் இவ்வெழுத் தாளரின் படைப்புக்களில் நிறைந்திருக்கும் அதேவேளை, கவர்ச்சியினை யும் அழகினையும் நளினைத்தையும் அளிக்கக் கூடிய கலைப்பண்பு குறைந்து காணப்படுவது ஒரு குறையே” என அன்னலட்சுமி இராஜதுரை அணிந்துரைக்குறிப்பில் பதிவு செய்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

“கொன்றைப் பூக்கள்” தொகுப்பிலுள்ள கதைகள் திருமணச் சிக்கல்களையும், பாசப் போராட்டங்களையும் அதிகளவில் வெளிப்படுத்துகின்றன. கனவுகளும் கண்ணீர் மலர்களும், போலிச் சுவைகளும் பொசுங்கும் இதயங்களும், இலட்சியம், தோணி ஒன்றைத்தேடி என்ற நான்கு கதைகளும் திருமணச் சிக்கலை மையப்பொருளாகக் கொண்டுள்ளன. “சீதனம்” என்ற சமூகப் பிரச்சினையைப் பேசுகின்றன. வரதட்சணையை வருமானம் போலக் கருதும் தமிழ்ப் பெருமிதத்தைச் சாருகின்றன. இதயப்பாலங்களைத் தகர்க்கும் பொருளாதாரக்குண்டுகளை நமத்துப்போகச் செய்ய எத்தனிக்கின்றன. இக்கதைகளை அவை எழுதப்பட்ட காலத்தோடு இணைத்துப் பார்க்கும் போது தான் அவற்றின் கனதியைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். ஏழ்மைக் குடும்பமொன்று மூத்தமகளுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க முடியாமல் படுகின்ற அல்லலை “கனவுகளும் கண்ணீர் மலர்களும்” கதை உணர்த்துகின்றது. அருகிலிருக்கும் செல்வந்தரால் முடிவது இவர்களால் முடியவில்லை. பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வினைக் கதை இனங்காட்டுகிறது. பொறுப்பற்ற ஆண் மக்களால் அக்குடும்பம் படுகின்ற துயரையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. மதுபாவனை, போலி அலங்காரம், பாடசாலை ஆசிரியர்களின் செயற்பாடு போன்ற பன்முக விடயங்களின் மீதும் காட்டமான விமர்சனத்தை முன்வைக்கிறது. தங்கையாகக் கருதிய பெண்ணொருத்திக்கு நிகழ்ந்த விடயங்களை பின்னோக்கு உத்தியில் பதிவு செய்து விட்டு, சொந்தத் தங்கைக்கு அத்தகைய நிலை வந்துவிடக்கூடாதென ஏங்கும்

அண்ணனின் உணர்வு நிலையாக “போலிச்சுமைகளும் பொசுங்கும் இதயங்களும்” கதை வெளிப்படுத்துகின்றது. சாதிய ஏற்றத்தாழ்வால் காதலுக்கு நிகழும் தடையும், முதற்காதலின் சந்தேகத்தால் உருவாகும் விவாகரத்தும் கௌரியில் வாழ்வினைத் திசை மாற்றுவதைக் கதையிலே இனங்காண்கிறோம். சமூக ஏற்றத்தாழ்வு திருமணத்தில் சிக்கலை ஏற்படுத்துவதைப் பதிவு செய்துள்ளார். அருண் என்ற பிரதான கதா பாத்திரத்தின் கோணத்திலே கதை சொல்லப்பட்டுள்ளது. சீதனம் வாங்கி மதிப்போடு பிள்ளைகளுக்கு திருமணம் செய்து வைக்க நினைக்கும் தந்தை ஒருவரின் இலட்சியத்தை, பிள்ளைகளின் முற்போக்கான செயற்பாடுகள் முறியடிப்பதாக “இலட்சியம்” கதை அமைகின்றது. வறுமையின் கவிநிலையால் தன்னை ஏசுகின்ற தந்தையின் உளநிலையைப் புரிந்துகொண்டு, வறுமையை வென்று சகோதரிக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க விவசாயத்தை நம்புகின்ற மகனைக் குறித்த கதையாக “தோணிஒன்றைத்தேடி” என்ற கதை அமைந்துள்ளது.

தாய்மையின் பாசவுணர்வு, தந்தையின் பாசவுணர்வு, சகோதர பாசம் என்பவற்றை வெளிப்படுத்துவதாக சுமை ஒன்று இறங்கியது, ஒரு கிழவியின் சபதம், உன் கண்ணில் நீர் வழிந்தால், உள்ளம் ஒன்று ஓய்கிறது என்னும் நான்கு கதைகளும் அமைந்துள்ளன. ஏழ்மை நிலையிலுள்ள குடும்பமொன்றின் வலியை “சுமை ஒன்று இறங்கியது” கதை உணர்த்துகிறது. தீபாவளிக்குப் புதிய ஆடை கேட்கும் மகனுக்கு அடித்து விட்டு இதற்காக வருந்துகின்ற தாய்மையின் பாசவுணர்வை இனங்காட்டுகிறது. தாய்க்கும் மகனுக்குமான உரையாடலில் யதார்த்த மீறலை உணர்கிறோம். முதுமை, தனிமை, ஏக்கம் என்பவற்றோடு இளைய மகன் மீதான பாசவுணர்வையும் “ஒரு கிழவியின் சபதம்” கதை உணர்த்துகிறது. கதையின் இறுதித் தருணம் மாறுபட்ட அனுபவத்தைத் தொற்றச் செய்கிறது. சிறை சென்று மீளும் தந்தைக்கும் மகனுக்குமான பிணைப்பினையும், முதுமையில் தடுமாறும் தந்தையின் பாசத்தையும் “உன் கண்ணில் நீர் வழிந்தால்” கதையிலே காணமுடிகிறது. இக்கதையின் முகிழ்ப்பிலுள்ள “சோவென்று கொட்டிக் கொண்டிருந்த வானம் திடீரென்று என்ன நினைத்துக் கொண்டதோ, கச்சேரி செய்து களைத்த பாடகனைப் போல முணுமுணுக்க ஆரம்பித்தது” என்ற உவமை மிகவும் அற்புதமானது. இத்தகைய பண்பு நிலை ஏனைய இடங்களிலும், பிற கதைகளிலும் பரவியிருப்பின் “மண்தூர் அசோகா” தனித்துவமான கதை சொல்லியாக மிளிர்ந்திருப்பார் என்பது எனது நம்பிக்கை. ஆசிரியை ஒருவர் துரை என்ற வாலிபனைச் சகோதரனாகக் கருதி அவன் மீது கொள்ளும் பாசத்தினை வெளிக்காட்டுவதாக “உள்ளம் ஒன்று ஓய்கிறது” கதை காணப்படுகின்றது. கதையெங்கும் சோகம் திணிக்கப்பட்டுள்ளமை ஓவ்வாறையும் தருகின்றது. ஏழ்மையும் மதுபாவனையும் கதையில் இழையோடுகின்றன.

வாந்தியால் நிகழ்கின்ற மரணத்தை “கொன்றைப் பூக்கள்” கதையும், முதலாளியின் சுரண்டலையும் தட்டிக்கேப்பதால் பாதிக்கப்பட்டு புரட்சிகர சிந்தனையோடு முதலாளித்துவத்தை எதிர்த்து கொள்ளத் துணியும் பாட்டாளியின் உணர்வை

“கோபுரம் சரிகின்றது” கதையும் உணர்த்துகின்றது. மண்தூர் அசோகாவின் சிறுகதைகளில் தனித்துவமான மொழிநடைப்பண்போ, கதைசொல் முறைமையோ காணப்படவில்லை. அக்கால கட்டத்தின் பொதுவான போக்கினை உள்வாங்கி அவலச்சுவை வெளிப்படக் கதைகளைக் கட்டமைத்துள்ளார். மிகச் சிறிய வீச்செல்லையோடு மேலோட்டமான கதை சொல் நெறியில், சற்றே இயல்புமீறிய கதாபாத்திரக் கட்டமைப்போடு கதைகளைப் படைத்திருப்பதாக உணர்கிறேன். “கொன்றைப்பூக்கள்” தொகுப்பினை முன்னிறுத்தியே இக்கருத்துக்களைப் பதிவு செய்கிறேன். பின் வந்த தொகுப்புகளில் மாறுபட்ட கதைகளை இனங்காணலாம். அனைத்துத் தொகுப்புகளோடும் ஒட்டுமொத்தமாக நோக்கும் போது மண்தூர் அசோகா கதைகளில் கூழாங்கல்லின் அழகியலினை வெளிப்படுத்தும் அற்புதமான சில கதைகளும் உள்ளதைக் கண்டுணர முடியும். எனவே ஈழத்தின் புனைகதைப் பரப்பில் மண்தூர் அசோகாவும் தவிர்க்க முடியாத ஆளுமையாக அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆவணம்

அவள் புன்னகை நாட்கள்
கடந்து போயின
இனி எக்காலத்தும்
திரும்பப் பெற முடியாத
சொர்க்கத்தை
கை நழுவவிட்டு
கதறியமும் பேதை அவள்

அவள் கண்ணீரால் எழுதப்படும்
கணக்கைத் தீர்க்க
எக்காலத்தும்
உன் ஆணவம்
அனுமதிக்கப் போவதில்லை

உன் கைப்பிடிக்குள்
இறுகிக் கிடக்கும்
திமிர்த்தனத்தின் முடிச்சுகள்
அவிழ்க்கப்படப் போவதுமில்லை

காலவோட்டம்
அவள் வாழ்நாளின்
இறுதி அத்தியாயத்தை
எழுதி முடித்த பின்பாவது
ஆயிரம் கனவுகளோடு
உன் காலடியில் பூத்துக்கிடந்த
அந்தப் பூவின் இருதயத்துள்
நீ ஊற்றி மகிழ்ந்த
அமிலக்கரைசலின் நெடிகளை
உணர்ந்து கொள்வாயா.

- மண்தூர் அசோகா

ஒரு கிழவியின் சபதம்

வருடக்கணக்காகத் தன்னைத் தாங்கிவரும் அந்த நைந்து போன கயிற்றுக் கட்டிலிற் கிடந்து முனகிக் கொண்டிருந்தாள் பொன்னம்மாக்கிழவி.

உலகையே விழுங்கிவிட்ட அந்தகாரத்தையும் மீறி அவள் எழுப்பும் முனகல் ஒலிகள் அங்கு அர சோச்சிய அமைதியைக் கலைக்க முயன்று கொண்டிருந்தன.

உடலின் சக்தியையெல்லாம் உறிஞ்சும் எதுவென்று சொல்ல முடியாத வேதனை அவளுக்கு.

அது உடல்வலியா?

அல்லது உள்ளத்தின் வேதனையா??

இல்லை; இரண்டுமே சேர்ந்த துயரமா? என்று அவளாலேயே உணர்ந்து கொள்ள முடியாத நிலை....

வயிற்றையும் தலையையும் மாறிமாறிப் பிடித்துக் கட்டிலிற் புரண்டு கொண்டிருந்தாள்.

எங்கே வலிக்கிறது, என்ன செய்கிறது என்று தெரியாத போதிலும் அப்படிப் பிடித்துக் கொண்டு புரள்வதில் ஒரு ஆறுதல் அவளுக்கு.

மூன்று நான்கு வருடங்களாகத் தனிமையிலேயே கிடந்து புழுகிவிட்ட போதிலும், அந்தவேளையில் அந்தத் தனிமை ஒரு பயங்கரத்தையே கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

உடலைச் சுருட்டும் கொடிய பனி வேறு சன்னமாய் இறங்கிச் சில்லிடவைத்தது.

அந்தக் குளிரைத் தணிக்க ஒரு போர்வை கூட இல்லாத தன் அவலத்தை எண்ணி அவளே உருகினாள்.

இரண்டு மக்களைப் பெற்றுப் பாலூட்டிச் சீராட்டி வளர்த்து “மனித”ராக்கிவிட்ட - அவளுக்கு உதவ - அவள் தேவையறிந்து கொடுக்க - இப்போது துணை இல்லை.

அவள் தனிக்கட்டை.

குடிசையுள்ளே அவள் பாவித்த பொருட்கள் தாறுமாறாக இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாய்ப் பரவிக்கிடந்தன.

படுக்கையை விட்டு எழும்ப முடியாமற் போன பின் அந்த அலங்கோலக் காட்சியைப் பார்த்தால் கிழவியின் கைகளும் கால்களும், எழுந்து அவற்றை ஒழுங்குபடுத்தி வைக்கவேண்டிய இடங்களில் வைத்து விடத் துடிக்கும்.

ஆனால் அவள் உடலில் இருந்த பலமெல்லாம் கடந்த ஒரு வாரகாலத்துக்குள் எங்கேயோ போய் ஒளிந்து கொண்டிருந்ததே!

மாலையில் அவளுக்காக இரங்கியவர்கள் யாரோ ஏற்றிவைத்துவிட்டுப் போன குத்துவிளக் கொன்று “ஊய்” யென்று வீசிய காற்றின் வேகத்துக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் அவள் உயிர்ச் சுடரைப் போல படபடத்துக் கொண்டிருந்தது.

குத்து விளக்கிற்கு நேராய் இருந்த தூணில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது முருகன் படம் ஒன்று.

கண்ணாடி உடைந்து வெறும் சட்டங்களுக்குள் அடங்கியிருந்த முருகனின் பாதங்களில் சருகான இரு செவ்வரத்தை மலர்கள் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தன.

கிழவி நடமாடித் திரிகையில் வைத்த மலர்கள் அவை.

என்ன வேலை இருந்தாலும் காலையில் எழும்பியவுடனே முகம் கழுவிவிட்டு வந்து வாசலில்

KHANIV

குடை விரித்தாற்போல கவிந்து நிற்கும் செவ்வரத்தை மரத்தில் இருந்து இரண்டு பூக்களாவது பறித்து வந்து அந்த முருகனுக்கு வைக்காவிட்டால் அவளுக்கு நிம்மதியே இராது.

சதா சிரிப்பையே சிந்திக் கொண்டு தனிக் கட்டையாய் கோவணத்துடன் நிற்கும் அந்த முருகனின் பாதங்களுக்கு நேராய்ப் பூக்களை வைத்து விட்டு “அப்பனே, முருகா! இந்தக் கட்டை கண்முறந்துக்கிடையில என்ர செல்லத்தை ஒருக்கால் காண வழிகாட்டு அப்பனே!” என்று வேண்டிக்கொண்டுதான் மறுவேலை பார்ப்பாள்.

கிழவியின் பார்வை படத்தின்மேல் விழுந்ததும் காய்ந்து சுருங்கிய மலர்களைப் போல் இடுங்கிய அவள் கண்களில் ஒரு அசாத்திய மலர்ச்சி!

இதுவரையில் தனியே கிடந்து தவிப்பதாக எண்ணிக் கொண்டிருந்தவளுக்கு “துணைக்கு இதோ நானிருக்கிறேன்” என்று சொல்வதைப் போல அபய மளித்துக் கொண்டிருந்தான் அந்த முருகன்.

கிழவியின் வேதனை சற்றுத் தணிவதைப் போல மனதில் ஒரு நம்பிக்கை.

“இந்தச் சீவன் போறதுக்கிடையில் அவனை நீ, அழைச்சுத்தர மாட்டாயா?” என்று கேட்பதைப் போல அந்தப் படத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

தலைக்கு மேலாக கூரையில் இருந்து ஒரு பல்லி “கிச்சுக் கிச்” சென்று சாத்திரம் சொல்லி ஓய்ந்தது.

கிழவிக்கு நெஞ்சில் “திக்” கென்று அடித்தது.

“நாசமாய்ப் போன பல்லி என்னத்தைத்தான் சொல்லித் தொலைக்குதோ?” என்று திட்டிக்கொண்டு விண்ணென்று வலித்த தலையில் கையை வைத்துக் கொண்டு யோசனையில் ஆழ்ந்துவிட்டாள்.

குடிசையின் தாழ்வாரத்தில் முடங்கிக் கிடந்த சொறி நாய் ஒன்று தீவிரமாக ஊழையிடத் தொடங்கியது.

நாய் ஊழையிட்டால் பொன்னம் மாக் கிழவிக்குச் சொல்ல முடியாத பயம்.

சாவுக்குத்தான் நாய்கள் ஊழையிடுமாம்.

அதனால் நாய் வாயைத் திறந்தால் எந்த இருட்டு வேளையானாலும் எழுந்து போய் “சீ! சனியனே! என்னத்துக்கு வள்வள் எண்டு கத்தித் துலைக்கிறாய்?” என்று சொல்லி அதன் வாயை அடக்கிவிட்டுத்தான் படுப்பாள்.

இப்போது எதிரியின்றி நாய் “ஊ” வென்று கத்திக் கொண்டிருந்தது.

அந்த ஓசை கிழவியை என்னவோ செய்தது.

எழுந்து போய் நாயைத் துரத்தவோ, சத்தம் போட்டு அதன் வாயை அடக்கவோ அவள் உடலில் வலுவில்லை. அதனால் அவள் மனதுக்குள் திட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

அது பொன்னம்மாக்கிழவி வளர்த்த நாய்தான்.

நாலைந்து வருடங்களுக்கு முன் அவள் கடைக்கோ. எங்கேயோ போய்க் கொண்டிருக்கையில் சின்னஞ்சிறு குட்டியாக ரோட்டில் கிடந்து கத்திக் கொண்டிருந்தது.

தனக்குக் காவலாக இருக்குமே என்று எடுத்து வந்து வளர்த்தாள்.

இப்போது அதற்கும் நோய் பிடித்து ஒன்றுக்கும் உதலாத சொறி நாயாக இரவும் பகலும் தாழ்

வாரத்திலேயே முடங்கிக் கிடந்தது.

அவள் வேதனையால் முனகும் வேளைகளில் உள்ளே வந்து கட்டிலைச் சுற்றிச் சுற்றி வரும்.

அவள் கால்களை நக்கிவிடும்.

கிழவிக்கு அதன் நன்றியுணர்ச்சி ஒரு ஆறுதலைத் தரும்.

தான் பெற்ற மக்களுக்கே இல்லாத அன்பும் நன்றியும் வளர்த்த நாய்க்காவது இருக்கிறதே என்ற ஆறுதல் அது!

நாய் தன் பாட்டில் கத்திவிட்டு ஓய்ந்தது.

ஆனால் கிழவிக்குத் தான் தூக்கம் வரவில்லை.

வலியும் சிந்தனையும் அவளைப் பாடாய்ப் படுத்திக் கொண்டிருந்தன.

மாலையில் இருந்து ஒரே தாகமாக இருந்தது. ஆனால் அந்தத் தாகத்தைத் தணிக்கச் சிறிது தண்ணீர் கொடுக்கக் கூட யாரும் இல்லை அவளுக்கு.

தொண்டையெல்லாம் வறண்டு கொண்டிருந்தது. ஒரு மூலையில் இருந்த தண்ணீர்ப் பாளையைப் பார்த்துப் பெருமூச்செறியத்தான் அவளால் முடிந்தது.

ஊரில் எத்தனையோ சீவன்கள் அனாதைகளாய் கிடத்து தவித்துப் பறந்ததை அவள் அறிவாள்.

அவையெல்லாம் தனிச் சீவன்கள். உறவென்று சொல்லிக்கொள்ள யாரும்ற்றவர்கள். ஆனால் இவளுக்கு உறவு கொண்டாட இரு உயிர்கள் உண்டே!

மலையாக இரண்டு மக்களைப் பெற்று, வளர்த்து, உயிருடனே அவர்களைப் பறிகொடுத்து விட்ட அனாதை அவள்.

வாழ்க்கையைப் பூரணமாக அனுபவிக்கு முன்னரே கணவனைப் பறிகொடுத்துவிட்ட பொன்னம்மா “வட்டும் வருஷமாய்” இருந்த இரு மக்களையும் வளர்த்தெடுக்கப் பட்டபாடும், அனுபவித்த துயரங்களும், போராட்டங்களும் இப்போ யாருக்கு நினைவில் இருக்கப் போகின்றன?

“தகப்பனைத் தின்னி”ப் பிள்ளைகளைக் கெட்டுச் சீரழிய விடக்கூடாதென்ற பெரும் எண்ணத்தில் ஊராரின் பரிகசிப்பையும் பார்க்காமல் இயன்றவரை அவர்களைப் படிப்பித்தாள்.

பெரிய பெரிய இடங்களுக்கும் கடைகளுக்கும் தோசையும் அப்பமும் சுட்டு விற்பாள்.

அவர்கள் சொல்லுகிற வேலை எதுவானாலும் அலுப்புச் சலிப்பின்றிச் செய்து கொடுத்து அவற்றால் வருவதைக்கொண்டு ஒருவாறு செலவுகளைச் சமாளித்து வந்தாள்.

“என்ன பொன்னம்மா, அப்பனில் லாப் பிள்ளையை இப்பிடிப் பாடுபட்டுப் படிப்பிச்சு என்ன சுகத்தைக் காணப் போறாய்?”

பேசாமல் விட்டுப் போட்டு என்னவும் கூலி வேலைக்குப் பார்த்து அனுப்பு. நாலு காசு உழைச்சுத் தருவானுகள் என்று அனுதாப்படுவது போலச் சொல்லி அவள் ஏழ்மையைக் குத்திக்காட்டி இழக்காரம் பண்ணியவர்கள் எத்தனைபேர்! இப்படியெல்லாம் மனதையும் உடலையும் கயிறாய்த் திரித்து அவள் படிப்பித்து உருவாக்கிய மக்கள் இப்போது எப்படி எப்படி அவளைப் பேணுகிறார்கள்?

மக்களின் நினைவு வந்ததும் அவளுக்கு நெஞ்சில் ஏதோ அடைப்பது போலிருந்தது.

காய்ந்துபோன விழிகளில் இருசொட்டுக் கண்ணீர் துளிர்ந்துக் காதோரமாய் வடிய, முருகன் படத்தைப் பார்த்தான்.

“கலங்காதே” என்பது போல் அவன் கருணைக் கண்கள் அவளுக்கு ஆறுதல் கூறிக்கொண்டிருந்தன.

இப்போதுள்ள நிலையில் அவளுக்கு அந்த முருகன் தான் ஒரேயொரு ஆதரவாயிருந்தான்.

முன்பெல்லாம் மக்கள் படித்துப் பெரிய பதவியில் அமர்ந்து தன்னை உயர்ந்த நிலையில் வைப்பார்கள் என்று அவள் எத்தனையோ கனவுகள் கண்டாள்.

கோட்டைகள் கட்டினாள்.

அவையெல்லாவற்றையுமே உதறித்தள்ளி தன்னை உதாசீனப் படுத்திவிடுவார்கள் என்று அவள் கண்டாளா என்ன?

வாய் ஒறுத்து, வயிறு ஒறுத்து அவள் அவர்களை எப்படியோ படிக்க வைத்தாள்.

முத்தவன் இராசையா எதிலும் முன்னிற்பவன். அவள் கஷ்டப்பட்டு உழைப்பதை உணர்ந்து படித்தான்.

பரீட்சைகளிலும் தேறினான்.

இளையவன் செல்லத்துரையோ பெயருக்கேற்ற செல்லம். ஏழோ, எட்டோ படித்துக் கொண்டிருக்கையில் கெட்ட நண்பர்களின் சகவாசம் ஏற்பட்டுப் படிப்பையும் உதறிவிட்டுத் தாய்க்கும் அடங்காமல் ஊருக்கும் அடங்காமல் தறுதலையாய் அலைந்து ஊராரின் “நற்பெயரையும்” சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனைப் பார்த்தால் பொன்னம்மாவின வயிறு பற்றி எரியும்.

“தகப்பனைத் தின்னியைத் தறுதலையாக வளர்த்து விட்டாள் பொன்னம்மா” என்று தன்னை ஊரார் தூற்றுவதைச் சகிக்க மாட்டாமல் வேதனையால் சாம்புவாள்.

அவளுக்கு எப்போதுமே இளைய மகன்மேல் அன்பு அதிகம்.

அப்படியே தகப்பனை உரித்து வைத்தாற் போல ஒல்லியாய், நோஞ்சானாக வந்து பிறந்த அவனைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கணவனைப் பிரிந்த துயரை மறக்கப் பழகியிருந்தாள் அவள்.

சின்ன வயசில் இராசையாவைவிட அதிகம் பண் போடும் அன்போடும் தாயிடம் நடந்து கொண்டவன் அவன் தான். இராசையாவுக்குக் கஷ்டங்களை உணரும் மனம் இருந்தாலும் அவள் கஷ்டங்களில் பங்கெடுக்கிற குணம் இல்லை.

ஆனால் இவனோ தாய்க்குச் செல்லமாக வளர்ந்து அவளுடனேயே ஒட்டிக்கொண்டதாலோ என்னவோ. இளமையில் அவள் துன்பங்களில் பங்கு கொள்ளத் தயங்குவதில்லை.

சாமக் கோழி கூவுமுன் அவள் எழுந்து நெருப்பு மூட்டித் தோசைக்கும் அப்பத்துக்கும் மாக்கரைத்துச் சாமான்களை அடுக்குப்பண்ணி எடுப்பதற்கிடையில் அந்த “அசுப்பு” அறிந்து அவனும் எழுந்து விடுவான்.....

அவள் சுட்டுமுடிப்பதற்கிடையில் வாசல் கூட்டி, சட்டி, பாணை எல்லாம் கொண்டுபோய்க் கிணற்றடியில் போட்டுத் தேய்த்துக் கழுவி வைத்து விட்டு அவளுக்குத் தோசைச் சம்பலுக்குத் தேங்காயும் துருவிக் கொடுத்துவிட்டுப் போய்க்குனிப்பான்.

அப்போது கூட இராசையா எழுந்திருக்க

மாட்டான்.

கை, கால்களைச் சுருட்டி, முடக்கி வைத்துக் கொண்டு குறட்டைவிட்டுத் தூங்கிக் கொண்டிருப்பான்.

பொன்னம்மாவிற்கு இளைய மகனைப் பார்த்தால் வாய் விட்டு அழவேண்டும் போலிருக்கும். அந்தச் சிறு வயதில் அவனைப்போல யாரும் அப்படித் துன்பப்பட்டு அவள் பார்த்ததில்லை.

தகப்பன் இருந்திருந்தால் எப்படியெல்லாமோ வாழவேண்டியவர்கள்.

மகனுக்குக் கொதிக்கக் கொதிக்கத் தேனீர் போட்டுக் கொடுத்துவிட்டு அவசரம் அவசரமாகத் தோசைகளைச் சுட்டுக் குவிப்பாள். கிழக்கு வெளுப்ப தற்கிடையில் எல்லா வேலைகளும் முடிந்து விடும்.

எல்லாவற்றையும் பெட்டிகளில் அடுக்கிக் கொண்டு போய்க் கொடுக்கவேண்டிய கடைகளுக்கும் வீடுகளுக்கும் கொடுத்துவிட்டு ஓட்டம் ஓட்டமாய் வீட்டிற்கு வருவான்.

அப்போது தான் இராசையா எழுந்து பல் துலக்கிக் கொண்டு நிற்பான்...

இருவருக்கு மாகச் சாப்பாட்டைக் கொடுத்துப் பாடசாலைக்கு அனுப்பிவிட்டுப் பொன்னம்மா தன் வாடிக்கை வீடுகளுக்குப் போய் விடுவாள்.

அங்கெல்லாம் அவள் உடல் கயிறாய்த் திரிபடும்.

அப்படி வருத்தித் தான் மக்களை வளர்த்தாள் படிப்பித்தாள்.

பதினான்கு, பதினைந்து வயது வரை ஒழுங்காகத் தான் படித்தான் செல்லத்துரை.

அதன் பின் அவன் பொல்லாத காலமோ, என்னவோ, சேரக்கூடாதவர்களுடனெல்லாம் சேர்ந்து கெட்டபழக்கங்களுக்கும் அடிமையாகிப் படிப்பையும் கைகழுவிவிட்டான்.

பொன்னம்மா எத்தனையோ புத்திமதிகள் சொல்லிப் பார்த்தாள். “உன்ர போக்கைப் பார்த்து ஊரே தூற்று தடா, இப்பிடித்திரியிறதால ஆருக்கு நன்மை? அண்ணனைப் போல நீயும் படிச்சு முன்னேறினா எனக்கும் பெருமையில்லையா?” என்று கேட்டாள்.

அதெல்லாம் அவன் செவியில் ஏறாது.

தன்னுடைய செலவுகளுக்குப் பணம் தேவைப் படுகிற போதெல்லாம் தாயிடம் கேட்டால் கிடைக்காதென்று பொன்னம்மா பாணை அடுக்கில் எங்காவது போட்டுவைத்திருப்பதைத் திருடி விட்டு அந்தப் பழியை அண்ணன்மேல் போட்டு விடுவான்.

பொன்னம்மாவிற்கு உண்மை தெரிந்தாலும் அவனை எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை பேசமாட்டாள்,

ஊரே பகைத்துக் கொண்டிருக்கிற மகனைத் தானும் பகைத்தால் அவன் யாரிடம் போய் ஒதுங்குவான் என்கிற பச்சாத்தாபம்!

இப்படி அவன் யாருக்கும் அடங்காமல் திரிந்த வேளையில் தாய்க்கு அடங்கிய பிள்ளையாக வளர்ந்த இராசையாவிற்கு அதிஷ்டவசமாகப் படிப்பு முடிந்த கையோடு வேலையும் கிடைத்தது.

பொன்னம்மாவைப் பொறுத்தவரை இராசையா பெரிய கோபுரமாய் உயர்ந்து நின்றான். வேலை கிடைத்து இரண்டொரு மாதங்களில் திருமணப் பேச்சு வார்த்தைகளும் அவனை நோக்கிப் படை

யெடுக்க ஆரம்பித்தன.

பொன்னம்மாவிற்குப் பெருமை பிடிபடவில்லை.

இளையவன் தான் தாழ்ந்து போனாலும் தன்னை உயர்த்த மூத்த மகன் இருக்கிறான் என்ற பெரிய நம்பிக்கையில் அவசர அவசரமாக இராசையாவிற்குத் திருமணத்தையும் முடித்துவிட்டான்.

புதிய பண்டத்தின் சுவை போல பொன்னம்மாவுக்குப் புது மருமகளின் உறவு இனித்தது. இரண்டு நாட்களுக்கொரு தடவை வந்து பொன்னம்மாவைப் பார்த்துவிட்டுப் போவாள் அவள்.

பொன்னம்மாவும் என்ன? மருமகளைப் பூவாகப் பேணிப் பெருமைப்பட்டாள்.

இராசையாவுக்குத் திருமணமாகி அவன் மனைவி வீட்டிற்குச் சென்றபின் சில நாட்கள் செல்லத் துரை நல்லவனாக மாறியிருந்தான். எங்காவது கூலி வேலைக்குப் போய் நாலு காசு கொண்டு வந்து கொடுப்பான்.

கிழவிக்கு அதுவே பெரிய ஆறுதலாயிருந்தது. ஆனால் அந்த ஆறுதலும் நெடுநாள் நீடிக்கவில்லை.

கூலி வேலைக்குப் போய்விட்டு வருகிற வழியில் யாரோ ஒரு மாறுசாதிப் பெண்ணைக் கண்டு அவள் மேல் கண் வைத்திருப்பதாக அவளுக்கு யாரோ வந்து சொன்னார்கள். ஆனாலும் கிழவி அதை நம்பவில்லை. திருந்திய மகன் நல்லபடி நடப்பான் என்று எதிர்பார்த்தாள் அவள்.

அது நடக்கவில்லை. ஒரு நாள் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கையில் செல்லத் துரை அவளைக் கூப்பிட்டு அவள் கேள்விப்பட்டதெல்லாம் உண்மை தான் என்று கூறிய போது அவள் அந்த அதிர்ச்சியைத் தாங்கிக் கொள்ள வெகு சிரமப்பட்டாள்.

“இவ்வளவு காலமும் தலை கீழாய் நடந்தது காணாதெண்டு இப்பிடி மாறு சாதிக்குள்ளையும் ஏண்டா கைகலக்கத் துணிஞ்சாய்? நான் இந்த ஊர் முகத்தில இனி எப்பிடி முழிக்கப் போறன்?” என்று கத்தினாள். ஆனால் செல்லத்துரை அந்த அன்னையின் வயிற்றெரிச்சலை லட்சியம் பண்ணியதாய்த் தெரியவில்லை.

“சும்மா மாறுசாதி, மாறுசாதியெண்டு கத்தித் துலைக்காமல் இரு... அவள் மாறுசாதியெண்டாலும் குணத்தால குறைஞ்சவளில்ல.

உன்னையும் பார்த்துப் பராமரிப்பாள்... இந்த வீட்டில தான் கொண்டு வந்து வைச்சிருக்கப் போறன். உன்ர முடிவைச் சொல்லு” என்று கேட்டான்.

பொன்னம்மா எதற்கும் இணங்கவில்லை. “முடியாதுடா. மாறுசாதியானைக் கொண்டு வந்து என்ற வீட்டில வைக்கிறதுக்கு நான் ஒரு நாளும் சம்மதிக்க மாட்டன்... பெத்தவள் சொல்லுறன், நீ எனக்கு மதிப்புத் தாறதெண்டா இண்டையோட இந்த எண்ணத்தை மறந்து போடு” என்று இரைந்தாள்.

அவன் கெஞ்சிப் பார்த்தான்.

அவன் இணங்கவில்லை. “நான் சொன்னாச் சொல்லுத்தான். நீ கெட்ட கேட்டுக்கு வீடும் ஒரு குறையா?

போடா, இந்தப் பொன்னம்மா உயிரோட

இருக்கிற வரையில் அவள் இந்த வளவுக்குள்ள காலடி வைக்கவிடப்போறவளில்ல.

இந்த முருகன் மேல ஆணையாச் சொல்லுறன்.

“நீ வேணுமெண்டால் போய் அவளைக் கட்டிக் கொள்ளு, போ!” என்று துரத்தி விட்டான்.

அன்று போனவன் தான்.

அந்தப் பெண்ணையும் கூட்டிக்கொண்டு ஊரை விட்டே போய்விட்டான்.

தாயின் கண்ணில் விழிக்கக் கூடாதென்ற எண்ணமோ என்னவோ.

அதன்பின் அவன் திரும்பி வரவேயில்லை.

அப்படி அவன் போனது மட்டுமல்ல, அவனோடு இராசையாவும் அவள் உறவைத் துண்டித்து விட்டிருந்தான். செல்லத்துரை ஓடிவிட்டபின் தாயைக் கவனிக்க வேண்டிய பொறுப்புத் தன் தலையில் விழுந்து விடுமென்ற எண்ணத்தை மனதில் வைத்து, தாழ்ந்தவர் களுடன் மகனைச் சேர்த்து விட்டான் என்ற பழியை அவள் மீது சுமத்தி அவளிடமிருந்து நிரந்தரமாகப் பிரிந்து விட்டான்.

கிழவி அப்படியே இடிந்து போய்விட்டாள்

இளையவனை ஆத்திரத்தில் அவள் ஏதோ சொல்லிப் பேசிவிட்டாலும் அவன் போனபின் அவளுக்குப் பைத்தியம் பிடித்தது போலவே ஆகிவிட்டது. செல்லம் கொடுத்து வளர்த்த பிள்ளை எங்கு போய் எப்படி அலைகிறானோ என்று ஏங்காத நாளே இல்லை.

ஊராரின் பரிகசிப்பையும் பார்க்காமல் நெருப்புத்தின்று வளர்த்த பிள்ளைகள் இருவரும் தன்னைப் புறக்கணித்து விட்டதை எண்ணி வருந்தாத நாளும் இல்லை.

“ஆத்திரத்தில் நான் தான் என்னவோ சொல்லிப் போட்டேன் எண்டால் அவனும் வன்மம் பாராட்ட வேணுமா?” என்று எண்ணி எண்ணி அழுவாள்...

அவன் போய் மூன்று வருடங்கள் ஓடி விட்டன. காண்போரிடமெல்லாம் அவனைப் பற்றித்தான் கதைப்பாள், விசாரிப்பாள். ஒரு மாதத்துக்கு முன்தான் யாரோ செல்லத்துரையைக் கொழும்பில் கண்டதாகக் கூறினார்கள். அங்கு ஏதோ ஒரு கடையில் கூலி வேலை செய்கிறானாம். ஒரு பெண்குழந்தை கூடப் பிறந்திருக்கிற தாம் அவனுக்கு.

அந்த ஒரு சேதியே கிழவியைப் பரவசத்தில் ஆழ்த்தியது.

கேட்ட உடனேயே ஓடிப்போய் அந்த முருகன் பாதங்களைத் தொட்டுக் கண்ணில் ஒற்றிக் கொண்டு “என்ர நெஞ்சில் பால் வார்த்தாய் அப்பனே!” என்று மனம் நிறையக் கூவியவள் பக்கத்து வீட்டுச் சின்னத் தம்பியை அழைத்து “உடனே வந்து வீட்டையும் வளவையும் பாரம் ஏற்றுத் தன்னோடு இருக்கச் சொல்லி” மகளின் கடை முகவரிக்குக் கடிதம் அனுப்பி விட்டுத் தான் அமைதியடைந்தாள்.

கண்ணெதிரில் இருந்து கொண்டும் தன் துயரில் பங்கெடுக்காத மூத்த மகன் மீது அவளுக்கிருந்த பாசம் எப்போதோ சிதறிப் போயிருந்தது.

இளைய மகன் வீட்டோடு இருந்திருந்தால் மருமகள் மாறுசாதியாள் என்றாலும் தன்னைக் கவனித்துப் பணிவிடைகள் செய்திருப்பாள் என்ற ஏக்கம் கிழவிக்கு.

ஆனால் அவள் கடிதம் மகனுக்குக் கிடைத்ததோ இல்லையோ அதற்கிடையில் படுக்கையில் விழுந்து விட்டாள்.

தன் உயிர் பிரிவதற்கிடையில் எப்படியாவது மகனை ஒரு தரம் கண்டு வீட்டையும் வளவையும் அவன் பெயருக்கு மாற்றிவிட வேண்டுமே என்ற கவலை தான் அவளிடம் மிஞ்சியிருந்தது.

அவள் படுக்கையில் விழுந்த பின் யாராவது இரக்கமுள்ளவர்கள் வந்து தேனீரோ, வெறும் தண்ணீரோ கொடுத்து விட்டுப் போவார்கள்.

அவளுக்கும் பசித்தாலும் அந்தப் பசியைப் போக்கக்கூட யாரும் முன் வருவதில்லை.

ஊழையிட்டு அடங்கியிருந்த நாய் குரைத்துக் கொண்டிருந்தது.

“ஒருவேளை செல்லத் துரைதான் வருகிறானோ?” என்ற ஆதங்கத்தில் வெளியே அப்பிக் கொண்டிருந்த இருளை ஊடறுத்துப் பார்க்க முனைந்தாள் கிழவி.

யாரோ இரண்டு மூன்று பேர் வருவது தெரிந்தது. ஆவலோடு நன்றாக உற்றுப்பார்த்தாள்.

குத்து விளக்கின் மங்கிய ஒளியில் வந்தவர்களில் ஒருவன் இராசையா என்பது தெரிந்தது.

“இவன் ஏன் வரவேண்டும்?” என்ற வெறுப்பு போடு தலையை நிமிர்த்த முயன்றாள்.

முடியவில்லை.

வந்தவர்கள் ஏதோ ரகசியம் பேசுவது புரிந்தது. அவர்கள் என்ன செய்யப் போகிறார்கள்? என்ற தவிப்போடு பார்த்துக்கொண்டே கிடந்தாள்.

மூலையில் இருந்த பழைய டிரங்குப் பெட்டியை இராசையா திறப்பதும் அதனுள்ளிருந்து வெள்ளையாக ஏதோ ஒன்றை எடுப்பதும் துல்லியமாகத் தெரிந்தது.

கிழவியின் தலையில் இடிவிழுந்தாற் போலிருந்தது.

“பாவி! தொடாதே அதை!” என்று கத்தினாள்.

சத்தம் வெளியே வராமல் தொண்டைக் குழியிற் சிக்கிக் கொண்டதுபோல் ஒரு திணறல்.

இளைய மகனிடம் கையளிக்கவென அவள் துடித்துக் கொண்டிருந்த வீடும் வளவும் பறிபோகப் போகின்றதே!

அவள் என்ன செய்வாள்? இராசையாவுக்குப் பெற்ற தாயைவிட அவளுடைய வீட்டிலும் வளவிலும் தான் பற்று அதிகம் என்பதை அவள் நிதர்சனமாக உணர்ந்து கொண்டாள்.

செல்லத்துரைக்குத் தானே வஞ்சகம் செய்து விட்டதாக ஏதோ ஒன்று அவளைக் குத்திக் குடைந்து கொண்டிருந்தது.

அவளுடைய வலது கையின் கட்டை விரலைப் பிடித்து எதிலோ தோய்த்து எதிலோ ஊன்றினார்கள்.

அவளால் அதனை ஆட்சேபிக் கவோ, தடுக்கவோ இயலவில்லை.

கை, கால்களை அசைப்பதற்கே வலுவற்ற வளால் என்ன செய்ய முடியும்?

பரிதாபத்தோடு இளைய மகனை எண்ணி ஏங்கத்தான் முடிந்தது. கண்ணீர் கன்னத்தில் இறங்கிக் கரைய அவள் அப்படியே கிடந்தாள்.

வந்தவர்கள் தங்கள் காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

அவளுக்குக் கண் இமைகள் கனப்பது போல ஒரே அசதியாய் இருத்தது. அப்படியே கண்களை மூடினாள்.

யாரோ அவளைக் கூவியழைப்பது போல ஒரு பிரமை. அழைப்பது யாரென்று அவளுக்கே புரியவில்லை.

உடலும் உள்ளமும் நடுங்கக் கண்களைத் திறந்து தூணில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த முருகன் படத்தைப் பார்த்தாள்.

அந்த முருகன் படத்தைப் பார்த்ததும் அவளுக்கு இளைய மகனின் ரூபகம் தான் முந்திக்கொண்டு வந்தது.

அவனைக் காணாமல் அவள் எப்படிப் போவாள்? “முருகா!” என்று அவள் உள்ளம் அலறியது. அந்த அலறலுக்கும் மேலாய் “இந்த முருகன் மேல ஆணையாச் சொல்லுறன், இந்தப் பொன்னம்மா உயிரோட இருக்கிற வரையில் அவள் இந்த வளவுக்குள்ள காலடிவைக்க விடப்போறவளில்ல” என்ற அவள் சபதம் பேரிரைச்சலாய்க் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

அவள் வேதனையோடு கண்களை மூடினாள்.

மறுபடியும் யாரோ அவசரமாக அழைப்பது போலப் பிரமை!

அவள் சிரமப்பட்டுக் கண்களைத் திறந்து பரிதாப கரமாக முருகன் படத்தைப் பார்த்தாள். “என் மகனைக் காணாமல் நான் போகலாமா?” என்று கெஞ்சுவது போலிருந்தது அவள் பார்வை.

அந்த முருகன் அதே சிரிப்பைச் சிந்திக்கொண்டு நின்றான், “போ” என்று விடை கொடுப்பது போல. வெளியே படுத்துக்கிடந்த சொறி நாய் திடீரென்று எதையோ கண்டு வெருண்டது போலக் குரைத்தது.... பின் “ஊ...” வென்று ஊழையிட்டபடி ஓடிவந்து கிழவியின் கட்டிலைச் சுற்றிச் சுற்றிவந்தது. வேகமாக வீசிய காற்றில் குடிசையினுள்ளிருந்த குத்துவிளக்கின் தீபம்படபடத்து அணைந்தது.

மண்டுர் அசோகாவின் எழுத்துலகம் எனது தோழமையும்

மண்டுர் அசோகா ஈழத்து இலக்கிய படைப்பாளிகளின் வரிசையில் தவிர்க்க முடியாத ஓர் ஆளுமை. ஆழ்ந்த சமூகப் பார்வையோடும் பொறுப்போடும் இலக்கியம் படைப்பவர். வாழ்வோடு போராடும் பெண்களின் உணர்வுகளையும் வலிகளையும் தனது எழுத்தில் பதிவு செய்பவர். அவர்களுக்கான நம்பிக்கையை தன் எழுத்தின் வழி ஏற்படுத்திச் செல்பவர். சிறுகதை, கவிதை, நாவல், நாடகம், மெல்லிசைப்பாடல்கள், சிறுவர் இலக்கியம், விமர்சனம் என பல்துறைகளிலும் தன் திறமையை வெளிப்படுத்தியவர். ஐம்பது வருடத்திற்கும் மேலாக தன் இலக்கியப் பணியை தொடர்ந்து கொண்டிருப்பவர். இலக்கியத்துறையில் பல சாதனைகளை செய்தும் மிக அமைதியாகவும் எளிமையாகவும் இருக்கும் அசோகாவுக்கும் எனக்குமான நட்பு நாற்பத்திட்டு வருடங்களுக்கும் மேலாக தொடர்ந்து கொண்டிருப்பது எனக்கு பெருமகிழ்ச்சி தரும் விஷயம்.

மண்டுர் எனும் தான் பிறந்த ஊரின் பெயரை இணைத்து மண்டுர் அசோகா என எழுதி வருபவர் இவர். இளையதம்பி கனகம்மா இருவருக்கும் அன்பு மகளாக 1949 ம் ஆண்டு பிறந்தவர். ஆரம்பத்தில் மண்டுர் இ.கி. பெண்கள் பாடசாலையிலும் பின்னர் பட்டிரூப்பு மகா வித்தியால யத்திலும் கல்வி கற்றவர். ஆசிரியை யாக பணி புரிந்து ஓய்வு பெற்றவர். இவர் அறுபதுகளிலே எழுத ஆரம்பித்திருந்தாலும் தீவிரமாக எழுதத் தொடங்கியது எழுபதுகளில்தான்.

“அம்மா சிரிக்கிறாள்” என்ற இவருடைய முதலாவது சிறுகதை தாய்நாடு சஞ்சிகையில் பிரசுரமானது. இவர் எழுதத் தொடங்கிய ஆரம்ப நாட்களில் இலங்கை வானொலி நிகழ்ச்சிகளுக்கு நிறைய ஆக்கங்கள் எழுதியிருக்கிறார். அந்நாட்களில் வானொலி நிகழ்ச்சிகளுக்கு மக்கள் மத்தியில் மிகப்பெரும் வரவேற்பு இருந்தது. நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளர்களும் சரி அறிவிப்பாளர்களும் சரி இலக்கியத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள். இலக்கியத்தரமான எழுத்துக்களை தேர்ந்தெடுத்து ஒலிபரப்பு செய்தார்கள். அன்று வானொலி மூலம் அறிமுகமான பல எழுத்தாளர்கள் பின் நாட்களில் பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளுக்கும் எழுதி இலக்கிய உலகின் தவிர்க்க முடியாத ஆளுமைகளாக உருவானார்கள் என்பதுவும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்று.

மண்டுர் அசோகா எனும் பெயர் காற்றலைகளில் அடிக்கடி ஒலித்ததற்கு காரணம் அவர் பல துறைகளிலும் ஈடுபட்டு பல நிகழ்ச்சிகளிலும் தன் திறமையை வெளிக்காட்டியதே எனலாம். சிறுகதை, கவிதை, நாடகம், மெல்லிசைப்பாடல்கள் என தொடர்ச்சியாக எழுதி வந்தார். அன்றைக்கு இலங்கை வானொலி சிறுகதைகள், கவிதைகள், நாடகங்களோடு மெல்லிசைப் பாடல்களுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுத்து பல இனிய பாடல்களை ஒலிபரப்பிக் கொண்டிருந்தது. ஈழத்துக் கலைஞர்களுக்கு அது இனியதொரு வாய்ப்பாக இருந்தது. கவிஞர்கள், இசையமைப்பாளர்கள், பாடகர்கள் என்று பலர் மக்கள் முன் அறிமுகமானார்கள். மெல்லிசைப்

பாடல்களுக்கென்று தனி நேரம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. இனிமையான அந்தப் பாடல்களை காத்திருந்து கேட்ட காலங்கள் அவை. பல மெல்லிசைப்பாடல்கள் இன்றும் எம் மனதை வருடிக்கொண்டு தானிருக்கிறது. இன்றும் எம் நினைவில் நிற்கும் “கன்னம் குழியச் சிரிப்பதிலே ஒரு காவியம் ஆக்கி வைத்தாய்”, “வெண்ணிலவைத் தாலாட்டும் வெண் மேகத்தோழியே நீ”. உட்பட பதினைந்துக்கும் மேல் அசோகா எழுதிய மெல்லிசைப் பாடல்கள் தேனாய் ஒலித்தவை.

வானொலிக்கும் பின்னர் பாடசாலைகளில் தமிழ்த்தினப் போட்டிகளில் மாணவர்களுக்கும் நிறைய நாடகப்பிரதிகள் எழுதியிருக்கிறார். அத்தோடு வில்லுப் பாட்டுகளுக்கான பிரதிகள் எழுதிக் கொடுத்து மாணவர்களை பாட வைத்திருக்கிறார். அத்துடன் சிறுவர் இலக்கியத்திலும் ஈடுபாடு கொண்டு தன் திறமையை நிரூபித்தவர் இவர்.

வானொலியைத் தொடர்ந்து பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளுக்கும் தொடர்ச்சியாக எழுதி வந்தார். சுடர், களம், வீரகேசரி, மித்திரன், ஜோதி, தினபதி, தினகரன், தினக்குரல், மலர், ஞானம், ஜீவநதி, விருந்து, ஆதவன் (கனடா), செங்கதிர், பெண், தென்றல் ஆகியவை இவர் எழுத்துக்கு களம் அமைத்துக்கொடுத்தன. தமது எழுத்துக்களை ஆவணப்படுத்தி வைக்க வேண்டும் என்ற ஆவல் எல்லா படைப்பாளிகளுக்கும் ஏற்படும் ஒன்று தான். அந்த வகையில் ஆறு நூல்களையும் இவர் வெளியிட்டிருக்கிறார். கொன்றைப்பூக்கள், சிறுகொடிந்த பறவைகள், உறவைத்தேடி, எழுதப்படாத கவிதைகள், எனும் நான்கு சிறுகதைத்தொகுதிகளும் பாதை மாறிய பயணங்கள், எனும் நாவலும் மண்தீர் முருகன் பாமாலை எனும் பாடல் தொகுப்பும் இதுவரை நூல் வடிவில் வெளிவந்திருக்கின்றன. விரைவில் இவரது ஒரு கவிதைத் தொகுதியும் வெளிவர இருக்கிறது.

இவருடைய எழுத்துக்கள் சமூக அக்கறையோடு எழுதப்படுபவை. முக்கியமாக பெண்கள் எதிர் கொள்ளும் பிரச்சனைகளே இவரது அநேக கதைகளின் பேசு பொருளாகியிருக்கின்றன.. தன்னைச் சுற்றியுள்ள சூழலிலிருந்து தான் பார்த்தவற்றை,

தன் மனதைப் பாதித்தவற்றை தெரிவு செய்து எழுதும் இவரது எழுத்து யதார்த்தம் மிக்கவை. தனித்துவமான கதை சொல்லல் முறையை கையாளுபவர்.

தனது எழுத்துக்களுக்காக பல பரிசுகளையும் விருதுகளையும் பெற்றிருக்கிறார். இவர் தனது “கொன்றைப்பூக்கள்” சிறுகதைத்தொகுதிக்காக 1977 ம் ஆண்டு இலங்கை அரசின் சாகித்திய விருதைப் பெற்றுக்கொண்டார்.. அதில் ஒரு சிறப்பும் உண்டு. தமிழில் சாகித்திய விருது பெற்ற முதலாவது பெண் எழுத்தாளர் என்ற பெருமை இவருக்குக் கிடைத்தது.

“பாதை மாறிய பயணங்கள்” நாவலுக்கு கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டு திணைக்களத்தின் சிறந்த நூலுக்கான பரிசு கிடைத்தது. தவிர தனது சிறுகதைகள், கவிதைகளுக்காகவும் சில பரிசுகள் பெற்றிருக்கிறார்.

இவை தவிர இலக்கியப் பணிக்காக பல விருதுகளும் இவருக்கு கிடைத்திருக்கிறது. மண்முனை வடக்கு பிரதேச செயலகக் கலாசாரப்பேரவை வழங்கிய “தேனகக் கலைச்சுடர்” விருது 1995 ஆம் ஆண்டு இவருக்குக் கிடைத்தது. மட்டக்களப்பு கலாசாரப் பேரவை 2009 ம் ஆண்டு “இலக்கியமணி” விருதை வழங்கியது. 2011 ல் கிழக்கு முதலமைச்சர் விருதும், 2014 இல் “கலாபூஷணம்” விருதும், 2014 இல் அகிலன் பவுண்டேசன் விருதும் கிடைத்தன. கண்டி மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியத்தின் சார்பில் ஷெரின் பிறைடல் லெப் வழங்கிய ரூபராணி ஜோசப் ஞாபகார்த்த விருது 2018 ம் ஆண்டிலும், தமிழ் உணர்வாளர் அமைப்பு வழங்கிய “தமிழ் உணர்வாளர் விருது” 2021 ஆம் ஆண்டிலும் இவருக்கும் கிடைத்தது.

அத்துடன் அனாமிகா பண்பாட்டு மையம் வழங்கிய “தகை சார் இலக்கியர்” விருதும் இவரின் இலக்கியப்பணிக்காக கிடைத்தது.

எழுத்துத்துறையையும் தாண்டி பல துறைகளிலும் தனது ஆற்றலை வெளிப்படுத்தியவர் இவர். பாடசாலை மாணவர்களுக்கான சில சிறுகதை பயிற்சிப் பட்டறைகளில் கலந்து பயிற்சிகள் வழங்கியதுடன் மாணவர்களுக்கான நாடகங்கள், வில்லிசைகள் எழுதி தயாரித்தமை, கவியரங்கங்கள் பலவற்றிலும் கலந்து கொண்டமை, பல மேடைகளில் விமர்சனம், ஞாபகார்த்த உரைகள் ஆற்றியமை தவிர மாணவர்களுக்கான இலக்கியப்போட்டிகள் பலவற்றிலும் திறந்த சிறுகதைப் போட்டிகளிலும் நடுவராகவும் கூட பணியாற்றியிருக்கிறார்.

பல்துறைகளிலும் ஈடுபட்டு தன் எழுத்தாலும் இலக்கியச்செயற்பாட்டாலும் தான் ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் தவிர்க்க முடியாத ஒரு படைப்பாளி என்பதனை நிரூபித்தவர் அசோகா. இத்தனை சாதனைகளை செய்திருந்தும் எந்தப் பெருமையையும் தலைக்குள்

ஏற்றிக் கொள்ளாமல் அடக்கமாக இருப்பதே இவருடைய தனிச்சிறப்பு. எப்போதும் நான் வியந்து நோக்கும் பெண்களில் ஒருவராகவே இவர் இருந்திருக்கிறார்.

1973 களில் நான் வானொலிக்கு எழுத ஆரம்பித்த நாட்களில் அசோகாவின் ஆக்கங்கள் அடிக்கடி வானொலியில் வந்து கொண்டிருந்தது. இலங்கை ஒலிபரப்புக்கூட்டுத்தாபனத்தின் வர்த்தக சேவையில் புவும் பொட்டும் மங்கையர் மஞ்சரி, ஒலிமஞ்சரி, வாலிபவட்டம், இசையும் கதையும் போன்ற நிகழ்ச்சிகள் எல்லோரும் விரும்பிக்கேட்கும் அளவுக்கு பிரபலமானவை. அப்போது நிறைய பெண் எழுத்தாளர் களும் வானொலி நிகழ்ச்சிகளுக்கு எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் பலர் ஒருவரோடொருவர் பேனா நட்பு கொண்டிருந்தார்கள். நல்லதொரு சிறு கதையை, கவிதையை கேட்கும்போது பாராட்டிக் கடிதம் போட்டால் நன்றி சொல்லி பதில் வரும். அப்படியே பேனா நட்பாக அது தொடர்ந்து வரும். அந்த நாட்களில் பலர் எனக்கு தோழிகளாக இருந்திருக்கிறார்கள்.

தமிழ்ப்பிரியா, அருண் விஜயராணி, சாரதா சண்முகநாதன், சாந்தி பொன்னுத்துரை, கலஹா செல்வராணி, கலஹா கே. எஸ். ஜெயா, மன்னார் ராகிலா. ஆகியோருடன் மண்தீர் அசோகாவும் இணைந்து கொண்டார். எழுபத்து நான்காம் ஆண்டு புவும் பொட்டும் நிகழ்ச்சியில் அசோகாவின் ஒரு கவிதையைக்கேட்டு பாராட்டி கடிதம் எழுதியிருந்தேன். அவர் நன்றி கூறி பதில் போட்டார். அதன் பிறகு கடிதங்களிலேயே பிடித்த சிறுகதைகள், கவிதைகள், நாடகங்கள், வாசித்த புத்தகங்கள் பற்றி உரையாடிக் கொண்டோம். அந்த விதமாகத்தான் எங்கள் நட்பு வளர்ந்தது. அன்று நட்புடன் இருந்த பலருடனான தொடர்பு பின்நாளில் விடுபட்டுப் போக தமிழ்ப்பிரியா, அருண் விஜயராணி, அசோகா ஆகியோரின் நட்பு மட்டும் தொடர்ந்து வந்து கொண்டேயிருந்தது..

1979 ம் ஆண்டு வீரகேசரியில் “நாளைய தூரியன்” எனும் சதுரங்க கதை எழுதிய நிகழ்வு மறக்க முடியாதது. அருண் விஜயராணி, நான், மனோ விஜேந்திரா, அசோகா நால்வரும் அதை எழுதியிருந்தோம். அருண் விஜயராணியின் முயற்சி அது. “நான்கு பெண் எழுத்தாளர் எழுதும் புதுமைப்படைப்பு” என்றும், “நான்கு கோணங்களில் நான்முனைச் சாடலாக நான்கு பெண்கள் மேற்கொண்டுள்ள ஒரு சமூக அறுவை சிகிச்சை” என்றும் விளம்பரம் செய்யப்பட்டு “நாளைய தூரியன்” வீரகேசரியில் பிரசுரமானது. அக்கதையின் கடைசி அத்தியாயத்தை அசோகா எழுதியிருந்தார். அந்த குறுநாவல் பலரது பாராட்டுக்களையும் பெற்றது. அசோகா எங்களுடன் மட்டுமல்லாமல் வேறு எழுத்தாளர்களுடன் இணைந்தும் குறுநாவல்கள் எழுதியிருக்கிறார். இலக்கியச் செயற்பாட்டில் அனைவருடனும் நட்பைப் பேணியவர் அசோகா.

அசோகாவுடன் நாற்பத்தெட்டு வருடங்கள் கடந்தும் இன்றுவரை அதே அன்போடும் நேசிப்போடும் இருக்கமுடிகிறது. அதற்கு அவருடைய இயல்பு முக்கியமான காரணம். இடையே வன்னிக்குள் ஏற்பட்ட போர்ச்சூழல் காரணமாக இடம் பெயர்ந்து அலைந்து கொண்டிருந்த காலங்களில் எதுவித தொடர்புமற்றது

இருந்தோம். கடிதங்கள் கூட எழுத முடியாத சூழல். அதைக் கடந்து 2003 ம் ஆண்டு முதல் தடவையாக அசோகாவுடன் தொலைபேசியில் கதைக்க முடிந்தது. ஆரம்ப நாட்களில் கடிதம் மூலமும் பின்னர் தொலைபேசியிலும் தொடர்பு கொண்டு பேசினாலும் அவரை நேரில் ஒரே ஒரு தடவைதான் சந்திக்க முடிந்தது.

2012 ம் ஆண்டு கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கத்தில் “உலகத்தமிழ் எழுத்தாளர் மகாநாடு” நடந்த போது இலங்கையின் பல பாகங்களிலிருந்தும் நிறைய எழுத்தாளர்கள் வந்து கலந்து கொண்டார்கள். அந்த நிகழ்வில் கலந்து கொள்ள மட்டக்களப்பிலிருந்து அசோகாவும் வந்திருந்தார். நம் நட்பு ஆரம்பித்து நாற்பது வருடங்களின் பின் அன்று நேரில் சந்தித்துக் கொண்டோம். எங்கள் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து ஒரு மணி நேரம் பேசிக்கொண்டோம். அன்றைய நாளின் பின் அவரைச் சந்திக்க சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும் இன்றளவும் தொலைபேசியில் உரையாடிக் கொண்டுதான் இருக்கிறோம்.

நட்பு என்பது ஒரு வரம் என்பார்கள். இலங்கையின் கிழக்கில் உள்ள மண்தீரில் பிறந்து வளர்ந்த அசோகாவையும் வடக்கில் உள்ள குமரபுரம் எனும் சிறு கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்த என்னையும் இலக்கியம் தான் நட்பு கொள்ள வைத்தது. எழுத்துக்கள்தான் உரையாட செய்தது. தன் தனித்துவமான எழுத்துக்களால் இலக்கியத்துறையில் பயணித்துக்கொண்டிருக்கும் அசோகா தொடர்ந்தும் எழுதவேண்டும். சமூகத்தின், முக்கியமாக பெண்களின் வாழ்வு பற்றிய அவரது எழுத்துக்கள் தொடர வேண்டும் என்று தோழமையோடு வாழ்த்துகிறேன்.

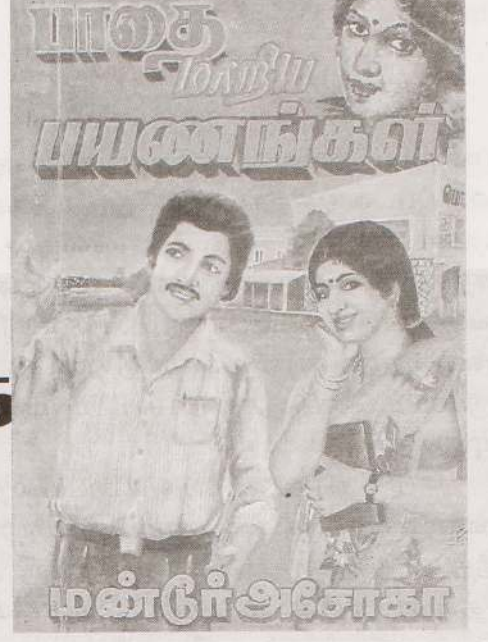
வேட்டை

திசைகள் தோறும்
கூர் வாள்களின் பிரசன்னம்
நீட்டிய வாள்களின்
நெருக்குதல்களிருந்து
தப்பிக்கத் தெரியாமல்
மூச்சுத்திணறும்
பிஞ்சுப்பூக்கள்

சிறுகதைத்து
பறக்க மாட்டாத
சிட்டுக்களைக்குறி வைக்கும்
கிழட்டுப் பருந்துகள்

குட்டு வெளவால்களென
மழலைப் பொதிகள் தொங்கும்
மரக்கிளைகள்
தேசம் எங்கும்
காற்றுக்கள் சுமந்துவரும்
குஞ்சுகளின் கதறல்கள்
திசைமாறிப்போனது
மானுட வேட்கை.

- மண்தீர் அசோகா

நாவலாசிரியையாக மண்டீர் அசோகா

அறிமுகம்:

வேலணை வீரசிங்கம் நடத்திய “தாய்நாடு” சஞ்சிகையில் 1966இல் வெளிவந்த “அம்மா சிரிக் கிறாள்” என்னும் தனது சிறுகதையின் மூலம் எழுத்தாளராக இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகமானவர் மண்டீர் அசோகா. தொடர்ந்து சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், மெல்லிசைப் பாடல்கள் என பல் வேறு தளங்களிலும் இவர் எழுதிய ஆக்கங்கள் இலங்கையின் பல்வேறு சஞ்சிகைகள் மற்றும் பத்திரிகைகளிலும் வெளிவரத் தொடங்கின. அத்துடன் இலங்கை வானொலியிலும் சில ஆக்கங்கள் ஒலி பரப்பப்பட்டன.

கொன்றைப் பூக்கள் (1976), சிறுகொடிந்த பறவைகள் (1993), உறவைத் தேடி (2002), எழுதப்படாத கவிதைகள் (2022) ஆகியன இவரது சிறுகதைத் தொகுப்புக்களாகும். இவற்றுள் 1976ஆம் ஆண்டிற்கான தேசிய சாகித்திய விருது இவரது “கொன்றைப் பூக்கள்”க்குக் கிடைத்தது. இலங்கைத் தமிழ்ப் பெண் படைப்பாளர்களுள் இவ்விருதினை முதலில் பெற்றவர் என்ற பெருமை இவருக்குரியதாகும். கூடிமண்டீர் முருகன் பாமாலைக் கவிதைகள்; (2014) என்னும் நூலையும் இவர் வெளியிட்டுள்ளார்.

நாவல்: பாதை மாறிய பயணங்கள்:

இவரால் எழுதப்பட்ட ஒரே நாவலாக “பாதை மாறிய பயணங்கள்” காணப்படுகின்றது. 1992இல் மட்டக்களப்பு, உதயம் வெளியீடாக வெளிவந்த இந்த நாவல் மண்டீர் அசோகாவை நாவலாசிரியையாகவும் அடையாளம் காட்டியது.

கதைச்சுருக்கம்:

மத்தியதர வர்க்கத்துக் குடும்பத்தினை மையமாகக் கொண்டு பின்னப்பட்ட இக்கதை அக்குடும்பத்தில் நிகழும் சம்பவங்களையும் அக்குடும்பம் எதிர்கொள்ளும் சவால்களையும் பெண்களின் பிரச்சினைகளையும் குறிப்பாக வாழ்க்கைத் துணையைத் தெரிந்தெடுப்பதில் பெண்கள் எதிர்கொள்ளும் குடும்ப மற்றும் சமூகத் தடைகளையும் அவற்றை எதிர்கொண்டு மேலெழும் தன்மையையும் அதேவேளை தழ்நிலைக் கைதிகளாக விரும்பாத வாழ்க்கைக்குத் தள்ளப்படும் நிலையையும் விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. நான்கு பிள்ளைகளைக் கொண்ட குடும்பத்தில் மூத்தவள் நித்தியா. மட்டக்களப்பு பொது நூலகத்தில்

பணியாற்றுகின்றாள். இவளது தந்தை கச்சேரியில் கடமையாற்றுவவர். மூத்த தங்கை கௌசி படித்துவிட்டு வீட்டில் இருப்பவள். நூல்கள் வாசிப்பதில் குறிப்பாக புனைகதைகளை வாசிப்பதில் பிரியமுள்ளவள். நித்தியா அவளது வாசிப்பிற்கு துணை செய்கிறாள். இளைய தங்கை மீராவும் தம்பி முரளியும் பாடசாலையில் கற்றுக் கொண்டிருப்பவர்கள். தந்தை பிடிவாதக்காரர்; தனது சொல்லை எல்லோரும் கேட்டு நடக்க வேண்டும் என்று விரும்புவவர்; தான் நினைத்ததை நிறைவேற்றுவவர்; மற்றவர்களது அபிப்பிராயங்களுக்கும் உணர்வுகளுக்கும் மதிப்பளிக்காதவர்; ஆடம்பரப் பிரியர்; தன் உழைப்பை தன் குடும்பத்திற்கான உணவுக்கும் உடைகளுக்குமே பெரும் பாலும் செலவழிப்பவர்; பெண் பிள்ளைகளின் எதிர்கால நலனுக்காகவேனும் சேமிப்பைச் செய்யாதவர். தாய் பிள்ளைகளில் மிகுந்த பாசமுள்ளவர்: கணவருக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பவள்: பெண் பிள்ளைகளின் எதிர்காலத்திற்காக சேமிப்பதில் நாட்டம் கொள்பவள்.

இவர்களது வீட்டிற்கு எதிரேயுள்ள வீட்டில் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த வசந்தன் என்னும் ஆசிரியர் தங்கியிருக்கிறார். அவரும் நித்தியாவைப் போலவே தீவிர வாசிப்பு மோகம் உள்ளவர். பாடசாலை விட்ட பின்னர் பொதுநூலகத்தில் தனது பொழுதினைக் கழிப்பவர். வழிப் பயணத்தில் ஒன்றாக இணைந்த இவர்கள் நாளடைவில் காதலர்களாக மாறுகிறார்கள். இதேவேளை கௌசியும் மதத்தால் வேறுபட்ட ஜெயக்குமார் என்பவனைக் காதலிக்கிறாள். கௌசியின் காதலை அறிந்த தந்தை சாதி, மதம் என்பவற்றைக் காரணம் காட்டி அவனை நிராகரித்ததுடன் வேறொரு வனுக்கு அவளைத் திருமணம் செய்துகொடுக்க முடிவெடுக்கிறார். தங்கையின் தவிப்பையும் துயரையும் அறிந்துகொண்ட நித்தியா தந்தையிடம் நிலைமையைக் கூறி அவர்களைச் சேர்த்து வைக்கப் போராடுகிறாள். அவரை மாற்ற முடியாமல் போகவே அவளை காதலனுடன் சேர்த்து வைக்க முடிவெடுத்து யாருக்கும் தெரியாமல் ஜெயக்குமாரிடம் அவளை அனுப்பி விடுகிறாள். ஓடிப்போனவளாக முத்திரை குத்தப்பட்ட கௌசியை தந்தை வெறுத்தொதுக்கி விடுகிறார்.

அதிக கவலையாலும் தான் தோற்றுப்போன ஆதங்கத்தாலும் தந்தை இதய நோயால் பாதிக்கப்படுகிறார். இந்நிலையில் பாடசாலை விடுமுறையில் வசந்தன் யாழ்ப்பாணம் சென்று விடுகிறான். நித்தியா பற்றி தனது பெற்றோரிடம் கூறுகிறான். சீதனம் எதிர் பார்க்கப்படுகின்றது. தங்கைமாறைக் கரை சேர்க்கும்

பொறுப்பும் வந்து சேர்கிறது. எல்லாவற்றையும் தன் உழைப்பு வங்கிக்கடன், தோட்டக்காணி விற்பனை முதலானவற்றின் மூலம் சமாளித்து விடலாம் என வசந்தன் எண்ணுகின்றான். தனது நிலைப்பாட்டையும் தங்கைமாரின் திருமண ஒழுங்குகள் சரி வந்திருப்பதால் அவற்றை விரைவில் முடித்துவிட்டு நித்தியாவைத் திருமணம் செய்வதாகவும் கடிதம் மூலம் நித்தியாவிற்கு எழுதுகிறான்.

இக்கடிதம் வருவதற்கிடையில் நித்தியா வீட்டில் அவளுக்கு தந்தை திருமணம் செய்ய ஏற்பாடு செய்கிறார். நித்தியா தன் காதலைக் கூறுகிறாள். ஆயினும் அவர் அதனை ஏற்க மறுத்து கௌசியினால் பட்ட அவமானங்களைக் கூறி வசந்தனை மறந்துவிடும் படி கூறுகிறார். கச்சேரியில் வேலை செய்யும் சிவ குமாரிடம் பேசி அவளது சம்மதத்தையும் பெற்று விடுகிறார். இம்முறை மகளின் திருமணத்தில் தான் தோற்றுவிடக் கூடாது என்ற பிடிவாதம் வசந்தனை ஏற்க மறுக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தோர் அதிக சீதனம் கேட்பார்கள் என்ற நிலைப்பாடும் இதற்கு மறைமுக காரணியாக அமைகின்றது. இறுதியில் தந்தையின் நோயும் அவரது பிடிவாதமும் நித்தியாவை அவரது நிலைப்பாட்டை ஏற்க வைக்கின்றன. அவளுக்கும் சிவகுமாருக்கும் பதிவுத் திருமணம் நடைபெறுகின்றது.

விடுமுறையின் பின்னர் மட்டக்களப்பிற்கு வரும் வசந்தன் நடந்ததை அறிந்து வேதனையுறுகிறான். சுவில் நாட்டிற்குச் செல்ல முடிவெடுக்கின்றான். அவ் வேளை யுத்த சூழல் சிவகுமாரைக் காவு கொள்கின்றது. திருமணம் நடைபெறுமுன்னரேயே விதவையாகி விடுகிறாள் நித்தியா. அவளது நிலைக்காகப் பலரும் இரங்குகின்றார்கள். அவளைத் திருமணம் செய்ய வசந்தன் விரும்புகின்றான். ஆனால் நித்தியா அதனை ஏற்கவில்லை. மனமுடைந்துபோன வசந்தன் அவளது மன மாற்றத்திற்காகத் தான் காத்திருப்பதாகக் கூறி சுவில் நாட்டிற்குச் செல்வதற்கான பயண ஒழுங்குகளை மேற்கொள்கின்றான்.

இந்தக் கதை காதல் கதையாக இருப்பினும் இதனூடாக பெற்றோர் - பிள்ளைகளின் முரண்பாடுகளையும் பிள்ளைகளின் வாழ்க்கையில் துன்பங்களை ஏற்படுத்தி விடும் பெற்றோரின் போலி கௌரவங்களையும் பெற்றோர் மற்றும் சகோதரர்களுக்காகத் தம் காதலைத் துறக்கத் துணியும் பெண்களையும் அதே வேளை பெற்றோரை எதிர்த்து காதலித்தவனையே கைப் பிடிக்கும் துணிவான பெண்களையும் வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறது. உறவுகளின் பல்வேறு உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகள் இக்கதையில் வரும் பார்த்திரங்கள் ஊடாகச் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இக்கதை எழுதப்பட்ட காலத்தில் நிலவிய யுத்த சூழலும் இளைஞர்கள் சிறைப் பிடிக்கப்படுதல், வன்முறை, கொலை முதலான பல விடயங்கள் ஊடாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. யாழ்ப்பாணம் - மட்டக்களப்பு ஆகிய இரு பிரதேசங்களினதும் நடைமுறை வாழ்க்கை அனுபவங்கள் சம்பவங்களின் ஊடாக வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

வாழ்க்கைப் பயணத்தின் பாதைகளுக்கான தெரிவு சூழலால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. சில நிர்ப்பந்தங்கள் நினைத்த அல்லது எதிர்பார்த்த பயணங்களைத் திசை திருப்பி விடுகின்றன. கண்முன்னே எதிர்

பார்த்திராத ஆனால் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பாதைகள் தோன்றுகின்றன. அந்தப்பாதையில் காய்தல் உவத்தலின்றி பயணிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படுகின்றது. தன்னை பதிவுத் திருமணம் செய்த சிவகுமாரின் நிலையையும் ஒரு கணம் சிந்திக்கும் நித்தியா அவனுக்காக தன் வாழ்க்கைப் பாதையை மாற்ற முடிவு செய்கிறாள். ஆனால் அதுவும் அவளுக்குக் கைகூடவில்லை மீண்டும் தனி மரமாய் விடப்படும் நிலை ஏற்படுகின்றது.

இவ்வாறு பல்வேறு சம்பவங்கள் கதையினை நகர்த்திச் செல்வதைக் காணலாம்.

மண்தூ அசோகா கவிஞரும் ஆவார். அதனால் வசந்தன் என்னும் கதாபாத்திரத்தினை கவிஞராகவும் அடையாளப்படுத்தி அதனூடாக கவிதைகள் சிலவற்றை இந்நாவலில் பயன்படுத்தியிருப்பதைக் காணலாம். தனது காதலை வெளிப்படுத்தும் போதும் இறுதியாக நித்தியாவிடம் விடைபெறும்போதும் கவிதையைக் கொண்டே தன் மனவுணர்வுகளை வசந்தன் வெளிப்படுத்தியிருப்பது இரசனைக்குரியதாக உள்ளது.

விழித்திருக்கும் வேளையிலே

விலாசமற்றுப் போகின்றாய்

கண்மூடித் துயில்கையிலே

கட்டி அணைக்கின்றாய்

என் கனவுப் பெண்ணே

உனக்காகக் காத்திருக்கும்

பொழுதுகளோ ஏராளம்

நேருக்கு நேராய் என்

விழிகளுக்குள் பள்ளிகொள்ள

நீ தயக்கம் கொள்ளுவதேன்?

என தன் உள்ளக் கிடக்கையை கவிதை மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றான் வசந்தன்.

அதேபோல நாவலின் இறுதியில் அமையும் பின்வரும் கவிதை நித்தியாவின் அனாதரவான நிலையையும் வசந்தன் அவளை வாழ்விக்கத் துடிப்பதையும் அவளது மனமாற்றத்தை எதிர்பார்த்து அவளுக்காகக் காத்திருப்பதற்குத் தயாராக இருப்பதையும் சுருங்கிய சொற்களுக்குள் விளக்கமாக எடுத்துரைப்பதாக அமைகின்றது.

வானத்து நிலவின்

வசந்தக் கனவுகள்

தீயிட்டுக் கொழுத்திச்

சிதைக்கப்பட்டதேன்?

வெண்ணிலவு மனம்மாறி

விடியலுக்கு ஏங்கிடுமோ?

வானத்து நிலவின்

வசந்தக் கனவுகள்

தீயிட்டுக் கொழுத்திச்

சிதைக்கப்பட்டதை

காணச் சகிக்காமற்

கண்ணீர் வடிக்கின்ற

ஊமைக் கவிஞனுக்கோர்

பேராசை நெஞ்சத்தில்

வசந்தத்தை மறுபடியும்

வளர்க்கத் துடிக்கின்றான்

வெண்ணிலவு மனம் மாறி

விடியலுக்கு ஏங்கிடுமோ?

என அமைந்து மேற்குறித்த விடயங்களை சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் வெளிப்படுத்துவதைக் காணலாம்.

மட்டக்களப்புப் பிரதேசமே நாவலின் பிரதான கதைக்களமாக இருப்பதால் இப்பிரதேசத்தின் இயற்கை வளப்புகளை இந்நாவலில் வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார் நாவலாசிரியர். மட்டக்களப்பு பொதுநூலகத்தின் வலப்புறமாக நீண்டு கிடக்கும் வாவினின் அழகு, இவை இரண்டிற்கும் நடுவே இருக்கும் கோட்டை, பொது நூலகத்தின் இடப்புறமாக அமைந்திருக்கும் கடைகள், கோட்டைமுனைப் பாலம், வாவினைய ஒட்டியதாக இருக்கும் பொது நூலகம், வசந்தன் என்னும் கதா பாத்திரத்தின் ஊடாக இந்த வர்ணனை வருமாறு விபரிக்கப்பட்டுள்ளது.

“நான் மட்டக்களப்புக்கு வந்து இண்டையோட மூண்டு கிழமை முடியுது. என்னவோ நித்தியா, இந்தச் சூழ்நிலையினர் இயற்கை அமைப்பு எனக்கு நல்லாய்ப் பிடிச்சுப் போச்சுது. ஆழமாய் அடங்கிக் கிடக்கிற வாவி, அதுக்கு மேலால பாலம், மீன் பிடிக்கிற சின்னச் சின்னப் படகுகள், அமைதியான ஒதுக்கிடத் தலைப்பிரி, வாவிக்கு உள்ளாகக் கச்சேரிக் கட்டடம். ஒவ்வொண்டையும் பார்த்து ஒவ்வொரு கவிதை எழுதலாம் போல கிடக்கு”

மட்டக்களப்பு வழக்குத்தமிழ்பாத்திர உரையாடல் களில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. சில உதாரணங்கள்:

“நம்மட குடும்பம் இருக்கிற நிலைமையில எனக்கிப்ப கலியாணம் அவசியம்போலப்படல்ல அப்பா. கௌசிக்கு ஒரு வேல கிடைக்கிற வரையிலயாவது நான் இருந்து உழைக்கிறேன்”

“அப்பிடி இப்ப செய்ய விருப்பமில்லை யெண்டாலும் கேட்டு முற்றாக்கி வைச்சிருந்து ரெண்டு மூண்டு மாதத்துக்குப் பிறகு செய்யலாமே பிள்ள, நல்ல பொடியன் எண்டு அப்பா சொல்லுறதால எனக்கும் விட விருப்பமில்லாமக் கிடக்கு”

வசந்தன் உரையாடலில் யாழ்ப்பாண வழக்கைப் பயன்படுத்துவதைக் காணலாம்.

“எங்கட பஸ் போன நேரம் பார்த்து வவுனியா வில ஒரு ட்றக்கைக் கிளப்பிப் போட்டான்கள். அகப் பட்டது பஸ்ஸில இருந்த நாங்கதான்..... ஆண்களெல் லோரையும் பிடிச்சுக் கொண்டு போய் அடைச்சு வைச்ச விசாரிச்ச பிறகு குடும்பக்காரர் சிலரை விட்டினம்..... வீட்டாக்கள் இதையறிஞ்சு பிரஜைகள் குழுவுக்கு அறிவிச்ச ஒரு மாதிரியாய் ஒரு கிழமைக்குப் பிறகு விடுவிச்சினம்.”

நாவல் முயற்சியில் தொடர்ந்து ஈடுபடாமே:

புனைகதைகளைப் பொறுத்தவரை மண்தீர் அசோகா இதுவரை மூன்று சிறுகதைத் தொகுப்புகளையும் ஒரு நாவலையும் வெளியிட்டுள்ளார். தொடர்ந்தும் நாவல்களை எழுத தான் விரும்பியிருந்த போதிலும் தனது நாவலுக்குக் கிடைத்த கசப்பான விமர்சன அனுபவம் காரணமாக நாவல் எழுதுவதைத் தான் கைவிட்டதாக கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல் கள் திணைக்களத்தின் ஏற்பாட்டில் மட்டக்களப்பு மாவட்ட பெண் இலக்கிய செயற்பாட்டர்களுக்காக 18.06.2022இல் நடைபெற்ற ஒன்றுகூடல் நிகழ்வில் கலந்து கொண்டு தான் கடந்து வந்த பாதை குறித்துப் பேசும்போது அவர் குறிப்பிட்டார்.

கிழக்கு மாகாணத்தில் நாவலாசிரியைகள் குறைந்தளவு எண்ணிக்கையினராக இருக்கும் சூழலில்

மண்தீர் அசோகா இத்துறையிலும் ஈடுபட வேண்டும். விமர்சனங்களுக்காக எழுத்துத் திறமையை முடக்குவ தென்பது விரும்பத்தகாதது.

சதுரங்க நாவல் முயற்சியில் மண்தீர் அசோகா:

1980களின் இறுதியில் குறிப்பாக இந்திய அமைதி காக்கும் படை வடக்கு கிழக்கில் நிலை கொண்டிருந்த காலத்தில் அன்றைய சூழலை மையமாக வைத்து ஆரையம்பதியில் சதுரங்க நாவல் முயற்சி ஒன்று மேற்கொள்ளப்பட்டதாக மேற்குறித்த கூட்டத்தில் உரையாற்றும் போது மண்தீர் அசோகா குறிப்பிட்டார். சதுரங்க நாவல் முயற்சி என்பது நான்கு பேர் சேர்ந்து ஒரு கதையை எழுதுவதாகும். அதாவது ஒருவர் நாவலைத் தொடங்க ஒருவர் விட்ட இடத்திலிருந்து மற்றையவர் தொடர நான்காவது நபர் நாவலை முடிப்பதாகும். இத்தகைய முயற்சியில் தானும் எழுதிய தாகவும் எழுத்தாளரான ஆரையம்பதி ஆ.தங்கராசா என்பவரும் இதில் எழுதியது தனக்கு ஞாபகம் உண்டெனவும் அந்தக் கதைக்கு பின்னர் என்ன நடந்த தெனத் தனக்குத் தெரியாதெனவும் அதனை தேடல் மூலம் பெற்று வெளியிட வேண்டும் எனவும் அவர் குறிப்பிட்டார். அந்நாவல் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு வெளிவரு மானால் இலங்கையில் வெளிவரும் முதல் சதுரங்க நாலாக இது இருக்கக்கூடும் என நம்பலாம்.

சிறுகதைகளில் முக்கோணக் கதை எழுதப் பட்டுள்ளது. இதில் மூன்று எழுத்தாளர்கள் சம்பந்தப் படுவார்கள். உதாரணமாக: சதந்திரன் வெளியீடாக 1976 இலிருந்து 1983 வரை வெளிவந்த சுடர் என்னும் சஞ்சிகை யில் இத்தகைய களம் அமைக்கப்பட்டு முக்கோணச் சிறுகதைகள் எழுதப்பட்டன. இலங்கையின் பிரபல்ய மான பல எழுத்தாளர்கள் இதில் இணைந்திருந்தமை இவ்விடத்தில் நினைவுசுரத்தக்கது.

முடிவுரை:

காதல் கதை ஒன்றினை குடும்பச் சூழலுக் கூடாக பாதை மாறிய பயணங்கள் என்னும் நாவலில் அவர் வெளிப்படுத்தியிருந்தார். அரும்பாகி பின்னர் மலராகி மணம் வீசிய மலர் மாலையில் வாடி உதிர்ந்த ததைப் போன்று படிப்படியாக வளர்ந்த காதல் திடீரென அஸ்தமனத்தை நோக்கிப் பயணிக்கின்றது. இந்த அஸ்தமனம் நாளை விடியலுக்காகக் காத்திருப்பதாக நாவல் நிறைவுறுகின்றது. ஆயினும் இது முடிவல்ல என்பதை கதாசிரியர் உணர்த்தியுள்ளார். நித்தியா மனம் மாறுவாளா? வசந்தனுடன் இல்லற பாதையில் இணைந்து வழி நடப்பாளா என்பனவற்றை வாசகர் களின் ஊகங்களில் அவர் விட்டுள்ளார்.

இலங்கையில் பொதுவாக தமிழ் நாவல்களின் வரவு ஒப்பீட்டளவில் ஏனைய ஆக்க இலக்கியங்களை விட குறைந்தளவே இருப்பதை அவதானிக்கலாம், அதிலும் பெண் நாவலாசிரியர்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவானதாகும். இத்தகைய சூழலில் விரும்பத்தகாத விமர்சனங்கள் ஏற்படுத்திய தாக்கம் ஒரு நாவலா சிரியையை மேற்கொண்டு எழுதவிடாமல் செய்திருப்ப தென்பது ஆரோக்கியமானதல்ல. எவ்வாறிருப்பினும் தன் ஆக்கத்திறனால் இலங்கை தமிழ் பெண் படைப்பாளர்களுள் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவராக மண்தீர் அசோகா நிலை பெற்றுள்ளமையை மறுக்க முடியாது.

மண்டூர் அசோகாவின் ஆரம்பகாலக் கதைகளாய் சிறுகொடிந்த பறவைகள் சிறுகதைத் தொகுதி குறித்த ஒரு பார்வை

ஈழத்தில் தலைமுறைகள் தாண்டி வாழும் பெண் படைப்பாளிகளுள் கிழக்கிலங்கை மண்டூர் மண்தந்த மூத்த பெண் படைப்பாளியாக விளங்கி சிறப்புப் பெறுபவர் மண்டூர் மண்தந்த அசோகா. தன் ஊர் மீது கொண்ட பற்றினால் தன் இலக்கியப் புனை பெயரை மண்டூர் அசோகா என்றே அமைத்துக் கொண்டவர். புலவர்களையும், எழுத்தாளர்களையும், தமிழ் ஆராய்ச்சியாளர்களையும் தந்த மண் மண்டூர். அம் மண்ணின் பெயர் விளங்க ஒரு நவீன புனைகதைப் பெண் படைப்பாளியாக மளிப்பவரே மண்டூர் அசோகா. 1970களில் இருந்து எழுத்துலகில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் இவரது படைப்புகள் வீரகேசரி, தினகரன், தினபதி, மித்திரன், ஜோதி, தென்றல், தாய்நாடு, கடர், தினக்குரல், ஞானம், ஜீவநதி என பல்வேறுபட்ட படைப்புக்களங்களில் வெளிவந்துள்ளன.

இவரது முதற் சிறுகதைத் தொகுப்பாகிய கொன்றைப் பூக்கள் 1976இல் வெளிவந்தது. பின்னர் சிறுகொடிந்த பறவைகள் சிறுகதைத் தொகுப்பு 1993 இலும் உறவைத்தேடி சிறுகதைத் தொகுப்பு 2002 இலும் பாதை மாறிய பயணங்கள் 1992 இலும் வெளிவந்தன. இவற்றில் பல சாகித்திய விருது உட்பட பல விருதுகளையும் பெற்றன. மிக அண்மையில் (2022) மகுடம் பதிப்பக வெளியீடாக இவரது “எழுதப்படாத கவிதைகள்” என்ற சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளிவந்திருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அவ்வகையில் சுமார் நான்கு சகாப்த காலம் ஈழத்து இலக்கியப் பரப்பில் இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் இவரது இலக்கியப் பங்களிப்புக்கு மதிப்பளிக்கும் வகையில் ஜீவநதி வெளியிடும் இச்சிறப்பிதழில் அவரது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுப்பாகிய சிறுகொடிந்த பறவைகள் தொகுதி குறித்து எழுதக் கிடைத்ததையிட்டு பெருமையடைகின்றேன்.

சிறுகொடிந்த பறவைகள் என்ற அவரது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியானது உதயம் வெளியீடாக 1993ஆம் ஆண்டு வெளிவந்தது. எனது கருத்து என்ற தலைப்பில் உதயம் வெளியீட்டாளர் ஆசிரியர் உஷா சிவதாசன் அவர்கள் தமது வெளியீடுகள் பற்றிய பல விடயங்களை பகிர்ந்துள்ளார். அதன் பின் “இது ஒரு கதையல்ல” என்ற தலைப்பில் மண்டூர் அசோகாவால் இத்தொகுப்பு பற்றியும் அதில் உள்ள

சிறுகதைகள் அவலங்கள், அநீதிகளை அம்பலப் படுத்தும் நோக்கில் எழுதப்பட்டுள்ள தன்மையையும் தனது நன்றிகளையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். இத்தொகுதியில் முடிந்த கதை ஒன்று என்ற தலைப்பில் 1977இல் வீரகேசரியில் வெளிவந்த சிறுகதை முதல் 1993 இல் வெளிவந்த எங்களாலும் முடியும் என்ற சிறுகதை வரை பத்து சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஆறு சிறுகதைகள் 1993க்கு முற்பட்ட காலத்தால் சற்று முந்திய சிறுகதைகளாகவும் ஏனையவை 1993 ஐ அண்டிய காலப்பகுதியில் எழுதப்பட்ட கதைகளாக அமைகின்றன. இக் கதாசிரியர் அடிப்படையில் ஒரு பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இத்தொகுதியில் இடம் பெறும் முதற் கதையாக விளங்குவது இவரால் 1977 இல் வீரகேசரியில் எழுதப்பட்ட முடிந்த கதை ஒன்று தொடர்கிறது என்ற சிறுகதையாகும். இக் கதை விதவைப் பெண் ஒருத்தியின் வாழ்வியல் போராட்ட சித்திரிப்பாக அமைகிறது. கதையின் முதற் பாதி சொந்தச் சகோதரர்கள் கூட அவளின் வலியை உணராமல் உறவினரின் திருமணத்துக்காய் அவளின் சொத்துக்களில் பங்கு கேட்பதையும் அதன் வழியான அவளது மனக்குமுறல்களையும் பேசுகிறது. கதையின் பிற்பகுதி அவனுக்கு மறுவாழ்வு கொடுக்க வரும் ஒருவனுக்கும் அவளுக்குமான நம்பிக்கையூட்டும் உறவு பற்றிப் பேசி தலைப்புக்கு பொருத்தமான கதையாய் அமைகிறது.

பொதுவாக இத் தொகுதியில் உள்ள இவரது கதைகள் அனைத்துமே ஏதோ ஒரு வகையில் பெண்கள் படும் துயரங்களை, உணர்வுகளை வெவ்வேறுபட்ட கதைகளிலும் தளங்களிலும் வைத்துப்பேசும் கதையில் அமைந்துள்ளன.

இரண்டாவது கதையாக அமைவது மீறப்பட வேண்டிய சில எல்லைகள் என்ற கதையாகும். இக்கதை 1978இல் வீரகேசரியில் எழுதப்பட்ட கதையாக அமைகின்றது. இக்கதை சிறுகதைகள் எழுதும் ஒரு பெண் எழுத்தாளருக்கும் அவரது கதைகளை ரசிக்கும் ஒரு ரசிகனுக்குமான பின் புலத்தில் திருமண ஆசையின்றி வாழும் அவனை தன் அண்ணனுக்கு மனைவியாக வருமாறு அவன் கேட்பதும் முதலில் அதை மறுத்த அவள் பின்னர் அதற்கு சம்மதிப்பதாகவும் சில நல்ல விடயங்களுக்காக சில எல்லைகளை கொள்கைகளை

மீறுவது தவறல்ல என்ற அர்த்தத்தில் இக்கதை படைக்கப்பட்டுள்ளது. திமர்த் திருப்பங்கள் கொண்ட கதையாக சிந்தனைக்கு ஏற்றகதையாக இச்சிறப்புப் பெறுகிறது. நூல் நட்பையும் வெளிப்படுத்துகிறது.

இத்தொகுதியின் மூன்றாவது கதையே இத் தொகுதியின் தலைப்புக் கதையாக அமைகிறது. சிறுகொடிந்த பறவைகள் என்ற இக்கதை 1981 இல் தினகரனில் எழுதப்பட்ட கதையாக அமைகிறது. அடிப்படையில் இக்கதை காதலுக்கும், தாய்ப்பாசத்துக்கும் சகோதரப்பாசத்துக்கும் இடையிலான உணர்வுப் போராட்டமாக அமைகிறது. ஜெகனை காதலிக்கும் மீராவும் அதை எதிர்க்கும் தாயும் அதை ஆதரிக்கும் அக்கா அகல்யாவும் இறுதியில் ஜெகனுக்காக உறவுகளை விட்டுப் போக நினைக்கின்ற மீராவால் தன் அக்காவை திருமணமாகாத நிலையில் விட்டுப் பிரிய மனமின்றி முடிவை மாற்றி அக்காவுக்கு ஒரு வாழ்வை அமைத்துக் கொடுத்து விட்டே தன் திருமணம் என அவள் எடுக்கும் முடிவு என இக்கதை படிக்கும் வாசகரை பல உணர்ச்சி வழிகள் வழி அழைத்துச் செல்கிறது. தமக்கு விருப்பமான வாழ்வை வாழ முடியா சிறுகொடிந்த பறவைகளான பெண்களின் வாழ்வுச் சித்திரிப்பாய் அமைந்து இக்கதை நெஞ்சைத் தைக்கிறது.

நான்காவது கதையாக அமையும் நீறாகிப் போகின்ற நெருப்புக்கள் என்ற கதை 1982 இல் வீரகேசரியில் எழுதப்பட்டது. இக்கதை ஆலையிலே சோலையிலே ஆலங்காடிச் சந்தையிலே கிட்டிப் புள்ளும் பம்பரமும் கிறுகியடிக்கப்பாலாறு...” என்ற மட்டக்களப்பு மண்வாசனை மிக்க நாட்டார் பாடல் அடியுடனேயே தொடங்குகிறது. ஒரு தாய்க்கும் கனுக்குமான பாசப் போராட்டமாய் நகரும் கதை பிற்பகுதியில் மணியம் வாத்தியாரின் அடி, மகன் கேட்கும் கேள்வி, அவன் பிறந்த முறை எனப் பல திருப்பங்களைத் தந்து, நீறாகிப் போகின்ற நெருப்பு உணர்வுகளை தந்து நிற்கிறது. இந்து என்ற கதை ஆண்களால் ஏமாற்றப்பட்ட ஒரு பெண்ணின் கதையாக அமைகிறது. கதையின் ஆரம்பத்தில் எமக்கு அது புரியாவிட்டாலும் கதையின் நிறைவில் இந்துவின் வயிற்றில் ஒரு பிள்ளை இருப்பதாய் சொல்லப்படும் விடயத்தின் பின்னணியில் அதனை எம்மால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. இந்து ஒரு உதாரணம் அல்ல பல பேருக் கான எழுமாற்று என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது.

நாணல்கள் நிமிர்ந்தால் என்ற ஆறாவது கதை மண்ணூரைக் களமாகக் கொண்டே எழுதப்பட்டுள்ளது. “ஓட்டமும் நடையுமாக பஸ் நிலையத்துக்கு அவள் வந்து சேர்ந்த பொழுது மண்ணூரில் இருந்து மட்டகளப்பு செல்லும் அந்த பஸ் புறப்படத்தயாராகிக் கொண்டிருந்தது...” என்றவாறே கதை தொடங்குகிறது. தன் கடந்த காலக் காதலைக்கூறி ஒருவனை திருமணம் செய்ய எண்ணும் ஒரு பெண்ணின் வாழ்வும் இறுதியில் சந்தேகப்படும் அவனோடு வாழமுடியாதென முடிவெடுக்கும் அவளது துணிவும் என புரட்சிகரமான பெண்ணிய சிந்தனைக்கு வித்திடும் கதையாக இக்கதை

அமைகிறது. வழமையான கதைப் போக்கில் இருந்து புதுமைக்கு நகரும் கதாசிரியரின் புனைவு மாற்றத்தையும் கூட இக்கதைவழி தரிசிக்க முடிகிறது. சில கதைகளில் கதாசிரியரின் புரட்சி முடிவுகள் எம்மை வியக்க வைக்கின்றன தலைமுறை தாண்டிய எழுத்துப் பயணம் என்பதால் பல்வேறு தரிசனங்களை எம்மால் இனங்காண முடிகிறது. இதே போல பனிமலையைத் தேடும் பாலைவனப் புஸ்பங்கள் என்ற கதை புலம் பெயர் தேசத்தில் இருந்து நீண்ட இடைவெளிக்கும் ஊருக்கு வந்த ஒருவர் தனது பழைய வாழ்வின் அகங்களை தேடி ஏங்குகின்ற மனவுணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் கதையாக அமைகிறது. “வசந்தங்கள் மீண்டும்” என்ற கதை வசந்தன், மைதிலி, செல்வி ஆகிய பாத்திரங்களின் வழி நகர்த்தப்படும் வலி, வேதனை, இழப்பு, ஆறுதல் போன்ற உணர்வுகளைத் தரும் கதையாக அமைகிறது. இளம் வயதில் வசந்தனை இழந்து தனிமரமாகிய மைதிலிக்கு அவளது நண்பி செல்வி, மூர்த்தி என்பவனை மறுமணம் செய்து வைக்க எண்ணும் நிலைக் கூடாக இக்கதை நகர்த்தப்பட்டுள்ளது. “எனக்காகவே” என்ற கதை மத்தியகிழக்கில் உழைக்கப்போன ஆண் நண்பர் களின் கதையாக தொடங்கி பின் தங்கையின் திருமண ஆசைக்காக தன் வாழ்வை விருப்பங்களை பணயம் வைக்கும் ஒரு அண்ணனின் கதையாக இக்கதை நிறைவு பெறுகிறது.

நிறைவுக் கதையாக அமையும் “எங்களாலும் முடியும்” என்ற கதை 1993ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்டது. இக்கதை கணவன் மனைவிக்கு இடையிலான ஊடல், கூடல் சார்ந்த பின்னணியில் திருமணம் செய்ய பெண்கள் பட வேண்டிய அவலங்கள் பணக் கொடுக்கல் வாங்கல் பின்னணியில் வைத்துப் பேசுகிறது. கல்டப்படும் தன்சகோதரிக்கு தன்னாலும் உதவ முடியும் என்ற மற்றொரு சகோதரியின் நம்பிக்கையும் இக்கதை பேசுகிறது. இன்னம் பெண் விடுதலை என்பது முழுமையாக சாத்தியப்படாத தமிழ்ச் சமூகத்தில் மூத்த பெண் எழுத்தாளராகிய மண்ணூர் அசோகாவின் இக்கதைகள் பண்பாடுகளின் பல்பரிமாணங்களை எடுத்துக்காட்டி காலம் கடந்தும் சமூகத்துக்கு வழிகாட்டுகின்றன என்பதில் ஐயமில்லை.

மண்தூர் அசோகாவின் அறிமுகமும் கூழலும்

■ உருத்திரா

தனித்துவமான இலக்கியப் பாரம்பரியம் ஒன்றை மரபு வாதிகள் உருவாக்கிவிட்டனர் என்றால் மாற்றம் பெறுகின்ற ஓர் எல்லையில் நவீன இலக்கியத்தின் பரிட்சாத்தமான முயற்சியொன்றினூடாக புதுக் கவிதையின் வளம் மிகு படைப்பாளர்கள் உருவாவதற்கு வழிசமைத்தவராக மண்தூர் அசோகாவை அறிமுகம் செய்யலாம். 1970க்கு முற்பட்ட காலங்களில் மண்தூரில் மேற்கொள்ளப்பட்ட இலக்கிய ஓட்டம் ஓர் முறைசார்ந்த ஓட்டமாக மாறுவது மண்தூர் அசோகா விடமிருந்தாகும்.

இளையதம்பி - கனகம்மா தம்பதியினருக்கு மண்தூர் பம்பிரிவில் பிறந்து வளர்ந்த அசோகாவின் இயற்பெயர் இளையதம்பி - அசோகாம்பிகையாகும். மண்தூரிலும் பின்னர் பட்டினத்திலும் கல்வியைப் பூர்த்தி செய்த அசோகா இலக்கிய உலகில் அறியப்பட்டது சிறு கதைகள் மூலமாகும். ஆயினும் இலக்கிய அறிமுகம் நிகழ் வது புதுக் கவிதையிலாகும். மண்தூரின் முன்னோடிப் படைப்பாளர்களாக விளங்கிய அனேகர் மரபுக்கவிதை யாளர்களாகவே விளங்கினர். எனினும் பாரதி சஞ்சிகை யின்(1949) காலத்திற்குப் பிறகு புலவர்மணி மு.சோம சுந்தரம்பிள்ளை. கவிஞர் பொன் சிவானந்தன், வீர சிங்கம், போன்றோரின் கவிதைகள் மரபுக்கவிதைகளாக இருந்த போதும் அவர்களது இடைக்கால பிற்காலப்படைப்புக்களில் குறிப்பாக அரசியல், இயற்கைச் சித்தரிப்பு, கிராமியவளம், போன்றவற்றைப் பற்றிய படைப்புக்களில் பேச்சோசைச் சொற்களுடன் இணைந்த ஊற்றுக்கள் இருந்துள்ளமையை அவதானிக்க முடிந்தது. இந்த அவதானக் நீட்சியை முதல் முயற்சியிலேயே வெளிக்கொணர்ந்த படைப்பாக இருப்பது மண்தூர் அசோகாவின் கவிதைகளாகும்.

ஆழமான விமர்சன நோக்கோ அல்லது தனது காலச் சூழலின் கட்டாய அழுத்தம் காரணமாகவோ அல்லாது முயற்சித்துப்பார்ப்போம் பாணியில்தான் அசோகாவின் கவிதை எழுதுவது ஆரம்பமாகின்றது இன்னொருவிதத்தில் குறிப்பிட்டால் “தெருவுக்கு ஒருவர் புதுக்கவிதைக் கவிஞராக இருக்கின்றார். நாம் சிறுகதையைச் செய்வோம்” என்று எழுத்தாளர் பால குமாரன் தான் எழுதவந்ததை அறிமுகம் செய்வது போல அசோகாவும் புதுக்கவிதை எழுதிப்பார்ப்போம் என்று எழுதத் தொடங்கியதாக நினைவு கூருகிறார்.

(மண்தூர் அசோகாவுடனான நேர்காணல்)

விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்து அந்தச் சூழலிலேயே கல்வி கற்றவர். அசோகா எனவே கிராமியச் சூழலின் வனப்பும் இயல்பாகவே அவருக்கிருந்த இயற்கை மீதான அவாவும் ஒருபுறம் அவரது படைப்புக்கத்தை தூண்ட இன்னொருபுறம், தென்னிந்திய சஞ்சிகைகளின் வரவும், வாசிப்பும், இணைந்து “நாமும் ஏன் எழுதக் கூடாது” நாமும் இது மாதிரி எழுதினால் என்ன போன்ற சுய விசாரணைகளும் சேர்ந்து அவரைக் கவிதைக்குள் இழுத்திருக்கின்றன. மண்தூரின் முன்னோடிப் படைப்பாளர்களின் (மரபு இலக்கிய வாதிகளின்) பாதிப்போ, தூண்டுதலோ அன்றி தனித்துவமானதும் தன்னிலை சார்ந்ததுமான ஈடுபாடே அவரை ஓர் முழுமையானதும், முழுநேரமானதும் ஆன படைப்பாளராக ஆக்கின.

மண்தூரின் மூத்த பெண் எழுத்தாளராக விளங்கிய மண்தூர் அசோகா கற்கின்றபோதிலும் சரி கல்வியை நிறுத்திக் கொண்ட பின்னரும் சரி தொடர்ச்சியான வாசிப்பையும், தேடலையும் கொண்டவராக விளங்கியிருந்ததோடு ஈழத்தில் ஏற்பட்ட தென்னிந்திய இலக்கியச் சூழலின் தாக்கமும், பத்திரிகைகளின் வருகையும், ஈழத்திற்கென்று உருவாக்கியிருந்த இரசனை மிக்க புதிதுபுனையும் இலக்கியப்படைப்பாற்றலின் மீதான ஈர்ப்பையும் நன்கு பயன்படுத்தி தன்னை வளர்த்துக் கொண்டவராகவே அசோகா காணப்படுகின்றார்.

1970களில் நிலவிய பெண்களின் இருப்பும், விடுதலை உணர்வு பற்றிய சிந்தனைகளும் இப்போதுள்ளது போன்றனவாக இருக்கவில்லை. பாரம்பரிய சமூக கலாசாரங்களின் காவிகளாகவும் காப்பாளர்களாகவும் பெண்களே விளங்கியதோடு அக்கலாசாரப் பண்பாட்டு விதிகள் பேணி வளர்ப்பவர்களாகவும் வளர்ப்பவர்களாகவும் பெண்களே இருக்க வேண்டிய கட்டாயங்கள் நிலவிய காலமது. இத்தகைய நிலைமைகளையும் மீறிக் கல்வி அலையோசை, குழுதம், விகடன், போன்ற தென்னிந்திய சஞ்சிகைகளும், வீரகேசரி, ஜோதி, திசை, தினபதி, சிந்தாமணி, தாய்நாடு, மித்திரன், போன்ற ஈழத்து பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளிலும் அதிகம் ஈடுபட்டதுடன். நா.பார்த்தசாரதி, அகிலன், மு.வரதராஜன்

போன்ற மூத்த தென்னிந்திய படைப்பாளர்களது ஆக்கங்களாலும் அதிகம் ஈர்க்கப்பட்டு தன்வாசிப்பை வளர்த்துக் கொண்டார். இன்னொருபுறம் வளர்த்த தெடுத்த இலக்கிய ஆர்வத்தை மேற்குறித்த ஈழத்துப் பத்திரிகைகளிலும், வானொலி நிகழ்ச்சிகளிலும் (வாலிபர் வட்டம், நாளை சந்ததி, இளைஞர் மன்றம், பூவும் பொட்டும், சங்கநாதம்) படைப்புக்களாக்கி தனது எழுத்தார்வத்தையும் ஆற்றலையும் வளர்த்துக் கொண்டார். இவைதவிர போட்டி நிகழ்ச்சிகளிலும், கவி யரங்குகளிலும், பங்குபற்றியிருக்கிறார். அத்துடன் “சுடர்”, “கலைச்செல்வி”, “கமத்தொழில்விளக்கம்” போன்றவற்றிலும் கவிதைகள் சிறுகதைகள் போன்ற ஆக்கங்களைப்படைத்துள்ளார்.

மண்தூர் அசோகாவின் இந்த வளர்ச்சியில் வானொலியின் பங்கும் குறிப்பிடத்தக்கவொன்றாக வுள்ளது. அனேகமான நிகழ்ச்சிகளில் கவிதைகளும், நாடகங்களும், விவசாய நிகழ்ச்சிகளும் தயாரித்தும் உள்ளார். வானொலியில் நாடகப் பிரதிகளுக்கான சன்மானங்களையும் மண்தூர் அசோகா பெற்றுள்ளார்.

இவ்வாறு பல தொடர்புடன் தனித்துவ மான போக்கில் தன்னை நிறுவும் பேரவாவில் (ஏதோ ஒரு வடிவம், ஏதோ ஒரு துறையில் இவைதான் என்ற வரையறை அற்ற நிலையில்) தான் எழுத்துத்துறைக் குள் வந்து நின்றதாக நினைவுகூரும் மண்தூர் அசோகா வின் குடும்பப் பின்னணி முன்னர் குறிப்பிட்டது போல் சாதாரணமானது இத்தகைய அனைத்து முயற்சிகளின் இணைப்பே அசோகாவை ஒரு வெற்றி பெற்ற படைப்பாளர் ஆக்கியிருக்கின்றது என்பதாம்.

ஆரம்பத்தில் புதுக்கவிதை, சிறுகதை, மெல்லிசைப்பாடல். நாவல் என பல்துறைப் படைப்பாளராக விளங்கிய அசோகாவுக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசும், வடக்கு கிழக்கு மாகாண இலக்கிய விருதும், மற்றும் தென்னிந்திய ஈழத்துப் பாராட்டுதல் பலவும் பெற்றுக் கொண்டுள்ளார். இருந்தபோதிலும் இக்கட்டுரைக் குறிப்புக்களின் விரிவான ஆய்வாக அமைவது அசோகா வின் புதுக்கவிதைப்படைப்பும். அது மண்தூரின் நவீன கவிதை வளர்ச்சிக்கு முன்னோடியாயுள்ள முறையு மாகும்.

இன்று நவீன இலக்கிய வாசிப்பிற்குள் தன்னை இணைத்துக்கொண்டுள்ள அசோகா தனக்கும். நவீன இலக்கியப் போக்குகளுக்கும் இடையேயுள்ள இடை வெளியை (முன்னைய படைப்பாளர்களின் தாக்கங் களாக தன்னிடமுள்ள எழுத்துப் பாணி) சமரசம் செய்ய முனைத்திருக்கிறார். மேலும்

1. கொன்றைப்புக்கள் (1976)
2. பாதைமாறிய பயணங்கள் (1992)
3. சிறுகொடிந்த பறவைகள் (1993)
4. உறவைத்தேடி (2002)
5. எழுதப்படாத கவிதைகள் (2022)

ஆகிய நூல்களை அச்சேற்றிய மண்தூர் அசோகா, தான் முதன் முதலில் அறிமுகமான புதுக்கவிதைத் (அவரது காலத்தில் வசன கவிதை தொகுப்பை வெளியிட வில்லை வானொலியில் காற்றோடு கரைத்தவையும், அச்சேற்றியவற்றில் (காலத்தேய்வில் சிக்கியவை தவிர) எஞ்சியவற்றையும் கொண்டே இக்கட்டுரை இடம்பெறு கிறது.

1975ம் ஆண்டிற்குப் பின்னர்தான் அதிக கவிதைகள் எழுதப்பட்டுள்ள போதும் அக்கவிதைகளின் வகைப்பாடு பற்றியும் ஆராய வேண்டியுள்ளது எனினும் தொகுப்பாக்கம் செய்யப்பட்டு பொது உரையாடல் ஒன்றுக் குக்குள் அல்லது விமர்சனத்துக்குள் உள்ளெடுக்கப் படாத சிக்கலைக் கொண்டிருப்பது அசோகாவின் கவிதைகளுக்கு வரும் பிரதான பிரச்சினையாகவுள்ளது.

“சிறகு” “செந்தில்பிரியா” “ரேவதி” “மண்தூர் அசோகா” போன்ற புனைபெயர்களில் எழுதிவந்துள்ள அசோகா திருமணத்தின் பின் திருமதி யோ. அசோ காம்பிகை என்னும் பெயரில் எழுதுகின்றார். மண்தூர் அசோகா என்னும் பெயரிலாகும். மட்.சிவானந்தா தேசிய கல்லூரியில் ஆசிரியையாக கடமையாற்றிய மண்தூர் அசோகா தனது கவிதைகள் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது தெய்வங்களைப் பற்றி பாடிய துதிக்கவிதைகள் மரபு வடிவத்திலும் சமூகக் கருத்துக்கள் பற்றிப் பாடிய கவிதைகள் நவீன கவிதை வடிவத்திலும் அமைந்திருப்ப தாகக் கூறுகின்றார். (நேர்காணலில் இருந்து) இன்றைய நவீன கவிதைகளில் இருக்கும் விளங்காமை, நீண்ட வசனங்கள், அதிக இறுக்கமான படிமங்கள் போன்றன இணைந்து இருண்மைத் தன்மையை தோற்றுவிப்பதால் கவிதை களை அனைவராலும் இரசிக்க முடியாமல் இருப்பதாக கூறும் மண்தூர் அசோகா கவிதை என்பது எல்லோருக்கு மானதாக அமையவேண்டும் எனவும் கூறுகிறார். (கவிஞரின் நேர்காணலில் இருந்து)

அசோகாவின் கவிதை முயற்சிகளும் நோக்கும்.

முன்னர் குறிப்பிட்டுள்ள பின்னணிகளின் அடிப்படையில் அசோகாவின் கவிதைகளை இரண்டு வகையாகப்பிரிக்கலாம்.

1. மரபுக் கவிதைகள்
2. புதுக்கவிதைகள்

எனினும் இவ்வாய்வில் புதுக்கவிதைகள் மட்டுமே எடுத்தாளப்படுகின்றது. முன்னைய அத்தியாயங்களில் ஆங்காங்கே சுட்டிக்காட்டப்பட்டது போல் ஈழத்திலும் சரி தென்னிந்தியாவிலும் சரி எழுத்து சஞ்சிகையின் வருகைக்குப் பின்னரேதான் புதுக்கவிதை பாரிய தாக்கத்தை, ஏற்படுத்தத் தகுந்த ஒரு வடிவமாக மாற்ற முறுகின்றது. எழுத்து சஞ்சிகையின் வருகைக்கு முன்னர் இடை நடுவே ஏற்பட்ட படைப்பிலக்கிய ரீதி யிலான தேக்கத்தையும் இரசனைக்குரியதொன்றாக அது ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதற்கும் எடுத்துக்கொண்ட காலத்திலேயேதான் புதுக்கவிதையின் பரவலும் நிகழ் கின்றது. இந்த வகையில் தென்னிந்திய மற்றும் அதன் பாதிப்பிலும் மாதிரியாக வெளிவந்து இலங்கைப் பத்திரிகைகளின் அதிக வாசிப்பிலும் அவற்றில் எழுதுவதிலும், ஈடுபட்டு வந்த மண்தூர் அசோகாவிடம் அவற்றின் தாக்கமும் பாதிப்பும் இல்லாமல் போவதற்கு வாய்ப்பற்றிருந்தமையை அவதானிக்க முடிகின்றது.

“ஈழத்தின் ஆரம்பகால புதுக்கவிதை என்பது வசனகவிதையாகவே அமைந்திருந்தது. காரணம் இக்கவிதை முயற்சியிலீடுபட்டவர்கள் அனைவரும் புதுக்கவிதை அல்லது வசன கவிதை எழுதவேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தை பிரக்ஞை பூர்வமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. புது முயற்சி என்றவிதத்தில் மேலெழுந்த வாரியாகத் தோன்றிய ஆர்வத்தின் வெளிப்பாடு என்று

கூறலாம். இன்னொரு விதமாகக் கூறின் இயல்பு நிலைக்கு எதிரிடையான முறையில் தூண்டுதல் பெற்று செயற்பட்டதன் (மரபுக்கவிதைக்கு மாறான) விளைவாகவும் இவ் புதுக்கவிதை ஆக்கமுறைக்குள் சென்றிருக்கலாம். இதன் பின்னர் இடையில் ஏற்பட்ட தேக்க நிலையும் எழுத்து சஞ்சிகையின் வரவும் புதுக்கவிதையின் எழுச்சியை உறுதி செய்கின்றது. இந்தப் பின்னணியில் 1970 களில் எழுத்துத் துறையுள் குறிப்பாக புதுக்கவிதையுள் நுழையும் மண்தூர் அசோகாவின் கவிதைகள் வசனக்கவிதை வகைக்குள் உட்படுவதையே அவதானிக்க முடிகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக “பெருமூச்சு சுடுகின்றது” கவிதையை (1974.03.31 (வாலிபர் வட்டம் ஒலிபரப்பு) அவதானிக்கின்ற போது நீண்ட வடிவமும், ஆக்காங்கே தூய தமிழ் வசனங்களும், கதைசொல்லும் பாணியும், ஓசை நயமும் கொண்டமைந்த கவிதையாக இது விளங்குகின்றது. புதுக்கவிதை வசனக்கவிதையிலிருந்து வேறுபட்டு அமையும் பண்புகள் எனக் கருதப்படும் படிமம், குறியீடு, சொற்சிக்கனம், என்பவற்றின் அளவு குறைவாகவே இக்கவிதையில் தென்படுகின்றது.

“இரண்டு மனங்களை இணைப்பது திருமணம் இருந்தாலும்

திருமணம் என்னும் திரண்ட செல்வம்

பெண் வீட்டில் உள்ளதா, பெரிய இடமா

என்று விசாரித்து ஏற்றவகையில்

சீதனம் எனப்படும் சீரான விலைபேசி

பிள்ளையை விற்றிடப் பெற்றோர் முமனைந்தனர்

அதனால் அந்தப்

பெண்களைச் சுமக்கும் பேதையர் விரைந்து

பரம்பரைச் சொத்தினில் பாக்கியிருந்த

பாங்குக் காணியை பிரித்து விலைபேசினர்.

காணி அல்லவா?

கரும்பாய் வளர்ந்து தங்கக் கதிரகளைத்

தள்ளி விளைந்திடும் காணி அல்லவா?

அதனால்

களந்த விலைக்கு போயிற்று விற்பனை

.....

நாங்களென்ன செய்ய”

காணியிருந்தால் சொல்லுங்கள் இன்றே

“கலத்திலே போட்டிடலாம்”

“கா”சென்றால் சில நாளில் கரைந்துவிடும். பின்னர்

காலத்தை ஓட்டுவது எந்தவழியாக

.....

எதுவெனினும்

பெண் பெற்ற பாவியரின்

பெருமூச்சு “சுடுகின்றது”

இவ்வாறு ஆரம்பித்துச் செல்லும் மண்தூர் அசோகாவின் கவிதை சிறுகதைப் பாங்குடையதாக அமைந்து காணப்படுதலும் நீண்டதும், இடையே பேச்சோசைக் சொற்கள் கலந்திருப்பதும் வசன கவிதை ஊடே கலந்திருக்கும் புதுக் கவிதையே என்பதில் ஐயமில்லை. இன்னொரு புறம் பெண்ணிலைச் சிந்தனைகளை உள்வாங்கி எழுதப்பட்டிருப்பதும் தன்னிலை சார்ந்த இயலாமையே அன்றி அவரிடமுள்ள பெண்ணிலை விடுதலைச் சிந்தனைகளால் அல்ல என்பது அடுத்தடுத்த காலங்களில் எழுதப்பட்ட

இத்தகைய கவிதைகளிலிருந்து நோக்க முடியும் எவ்வாறெனினும் புறத்தே பெண்ணியச் சிந்தனைகள் 1980களில் தீவிரம் பெற்று படைப்பிலக்கியத்தில் பரவத் தொடங்கிய போதும் மண்தூரைப் போன்ற கிராமத்திலிருந்து கொண்டு இத்தகைய சிந்தனைகளை அண்மையாக செய்துள்ளமையும் மரபுவாதிகளால் புலமை சார்ந்த நிபுணத்துவ ரீதியில் புனையும் மரபுக் கவிதைகளில் சாத்தியமாகாத ஒன்றை, ஆக்கமுனையாத ஒன்றை எழுதத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலத்திலேயே அசோகா எழுதியுள்ளமையானது மண்தூரின் நவீன இலக்கியத்தில் ஓர் ஆரம்பமே எனலாம்.

வெற்றி கொள்வோம் என்னும் தலைப்பிலான கவிதை 1975 மெல்லிசைப்பாடல் ஆக ஒலிபரப்பப்பட்டுள்ளது.

.....

வீதிகளில் வீண் பேச்சுப் பேசி உன்

விலையில்லா நேரத்தை வீணாக்கி நாளும்

சீர் கெட்டுவாழ்வதும் நன்றே இதை

சிந்தித்து பார்த்து உன்னைச் செயற்படுத்திக் கொள்ளு

உழைப்பினால் உயர்வடைய வேண்டும் பிறர்

உழைப்பினை சுரண்டுவது ஒருபோதும் வேண்டாம்

உயர்வான பண்புகளில் மூழ்கி இந்த

உலகக்கோர் வழிகாட்டி உயர்த்திவிட எண்ணு

.....

என்று ஓசைச் சந்தங்களுக்குள் இணைந்து இருக்கும் வெண்பாத் தன்மையும் கலந்திருக்கும் இப்பாடலில் - சமரசம் செய்யமுனையும் சமூக அறநீதிகள் பழமைக்கும் புதுமைக்கும் இடையில் தள்ளாடுகின்றது. அவரின் பண்பாடு என வளர்ந்திருப்பதான எண்ணக்கருக்கள் அவரிடம் அறிமுகமான எழுத்துக்களையும் புத்தகங்களையும்; எழுத்தாளர்களையும் சார்ந்தே வெளிப்படுகின்றது. “ஆயினும் தமிழ்கவிதைப் பாரம்பரியத்தில் முக்கியம் பெற்று விளங்கும் பா வடிவங்களுள் வெண்பா முதன்மையானதும், கடுமையான இலக்கண விதிகளுக்கு உட்பட்டவடிவவுமாக இருப்பதனால், மன உணர்ச்சிகளை அதனூடே வெளிப்படுத்துவது கடினம் எனினும் ஈழத்தில் நவீன கவிதைத் தோற்றத்தில் வெண்பா வடிவம் அடிமைப்படுத்தப்பட்டு உணர்ச்சி வெளிப்பாடுகளுக்குரிய தொன்றாகவும்” மாற்றப்படுகிறது.

அசோகாவின் அறநீதிகள் மிக எளிமையானவை வெண்பா வடிவம் இங்கு மெல்லிசைப் பாடல் ஆகி நிற்பதும் மண்தூரின் புதுக்கவிதை வளர்ச்சியில் குறிப்பிடத்தக்கது இன்னொருபுறம் அது சமூக நோக்காக அல்லது அறநீதிகளாகப் சொல்பவை அசோகாவின் காலத்து சமூகப்பிரச்சினைகளையே ஆகும். இதற்கான காரணத்தின் பின்னணியானது நாத்திக வாதம் தென்னிந்திய அரசியலாக தீவிரம் பெற்ற, பெற்றுவந்த சூழலில் அதனையொட்டிய சஞ்சிகைகளும், முன்மாதிரியான பத்திரிகைகளும் இலங்கையிலும் வெளிவந்தன. “உழைப்பினால் உயர் வடைய வேண்டும்” என்பதும் “தெய்வங்கள் ஒன்று எனக் கொள்ளு பிறர் போற்றுகின்ற தெய்வத்தை தூற்றுவதைத் தள்ளு” என்பதும் ஒரே பாடலில் இடம்பெறும் போது மார்க்ஸிய சிந்தனையும் நாத்திக வாத எதிர்ப்பும் ஒரே காலத்தில் பிரதிபலிப்பதை நாம் இங்கு அவதானிக்கலாம்.

அதிகார எதிர்ப்புணர்வு என்பது நவீன கவிதைத்

தோற்றத்திற்கு முன்னைய காலத்தில் கூட தோற்றம் பெற்றிருந்தது. சித்தர் பாடல்களில் இவ்வுணர்வு மிகையாக இருந்துள்ளமையை நாம் ஆய்வுகள் கொண்டு அறியலாம். ஆனால் அவை வெளிப்படுத்தப்பட்ட முறையானது இலக்கணம், விதிகள் சார்ந்ததாக இருக்கின்றது. ஆனால் நவீன கவிதையில் சிறப்புமிகு அடையாளமாக விமர்சகர்கள் சுட்டிக்காட்டுவது அதிகார எதிர்ப்புணர்வை ஆகும்.

சாதியம், சமய சமரசம், உழைப்பு, கொடுமைக்கு எதிரான குரல் என்பன தனித்துவமாக புதுக்கவிதையின் ஆரம்பத்தை அடுத்து இடைக்காலப் பகுதியில் தென்பட்ட அம்சங்களாகும். ஈழத்தின் புதுக் கவிதையானது உள்ளடங்கிய விடயங்களாக அவ தானிக்க கூடிய வாழ்க்கை, இயற்கை அம்சங்களுக்கு அப்பால் உருவான விடயமே இந்த அதிகார எதிர்ப்புணர்வு ஆகும். 1960 காலப்பகுதியில் உருவான பெரும் பாலான கவிதைகளில் போராட்டம் சார்ந்த விடயமாக இது முகிழ்ந்தெழுவதை நாம் இலக்கிய வரலாற்றில் அவதானிக்கலாம்.

மண்தீர் அசோகாவின் கவிதைகளிலும் இந்த அம்சங்கள் விரவிக் காணப்படுகின்றன ஓடும் நிலவே கவிதையிலிருந்து (1975) சில பகுதிகள்

“ஓ என் நிலவே, ஒளி தரும் விளக்கே
உலகின் இருள்தனைக் காண்பாயா?
.....

“ஊனும் உயிரும் உதிரமும் ஒன்றாய்
கொண்டவர் மாந்தர் தம்முள்ளே
சாதிகள் என்றே பேதங்கள் கூறி
சண்டைகள் செய்தலைக் கண்டாயா?
.....

உயிர்குலமெல்லாம் ஒன்றெனக் கொள்ளும்
உணர்வினை மாந்தர் மேதினியில்
தவித்திடும் இனத்தின் தாகத்தைத் தீர்க்கும்
தன்மையை மறந்தார் உணர்ந்தாயா?
.....

என்னும் அடிகளைக் கொண்டு அதிகாரத்து வத்திற்கு எதிரான குரலைக் காணலாம் எனினும் சாதிச் சமரசம் பாரதியாரின் “ஓடும் உதிரத்தில் தேடிப் பார்த்திடினும் சாதிகள் தெரிவதுண்டோ” என்னும் புது வசன கவிதைச் சாயலையும் மண்தீர் அசோகாவின் கவிதைகள் எடுத்துக் காட்டுவனவாயுள்ளன இதனை மேலும் நோக்கின் “காருண்யம்” என்னும் தலைப்பட்ட கவிதையிலிருந்து.

“வயிற்றுப் பசியால்
வாடிவதங்கி
உயிரை விட்டவனை
ஊர் கூடி
பறை மேளம் ஒலித்தது
பழம் மரபு காத்து
மலர் வளையங்கள் சாத்தி
மண்ணுக்குள் வைக்கிறது”

(ஆண்டு இல்லை. 1975க்கு அண்மையது)

என்றும் “மனமாற்றம்” என்னும் கவிதையில்

“சின்னஞ் சிறுசுகள்
கூடி ஆடுகையில்

வலிய கரம் ஒன்று
வந்து பிரித்தது
காரணம்
சாதிப் பெருமை
.....”

என்றும் “எங்கள் நினைப்பும் உங்கள் செயலும்” என்னும் கவிதையில்

“எங்கள் உதிரங்களைக் கூடாக்கி
எந்த வயிற்றுக்காய் பாடுபடுகிறோமோ
அந்த வயிற்றையே காய வைத்து
எங்கள் வியர்வைத் துளிகளையெல்லாம்
உங்கள் களங்களின் சக்திகளாக்கி
.....

(சங்கநாதம் 1975)

என்றும் “உங்களால் முடியும்” என்னும் கவிதையில்

“ஏ! எங்கள் உழைப்பினைச் சுரண்டும்
அதிகார வர்க்கமே,
உங்கள் கொடுமைகள் கண்டு
குமுறி எழும் எங்களுடைய
இரும்புக் கரங்கள்
ஒன்று சேர்ந்து
புதிய பலத்தோடு
நெரித்திட வந்தால்
பாவம்
எங்கள் உழைப்பிலே
வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற
உங்களால்
எங்கள் வலிய கரங்களைத்
தடுத்து விலக்கிட
முடியுமா சொல்லுங்கள்?”

என்றும் நேரடியாக ஒலிக்கும் அசோகாவின் குரல் அடுத்த தடுத்த கவிதைகளில் ஒலிக்கும் முறையும், கோர்வையாக முன் வைக்கும் பிரச்சினையும் அவற்றிலே இணைந்திருக்கும் இயலாமையும் இன்னொரு புறத்தே உள்ளொளியாய் உருவாகும் நம்பிக்கைகளும் என மண்தீரின் புதுக்கவிதையில் ஓர் புதியகுரலாக ஒலிக்கிறது.

தான்சார்ந்திருக்கும் சமூகத்தின் பிரச்சினைகளை அக்காலத்திலேயே பாடுகின்ற சமகாலப் பிரச்சினைகள் பற்றிக் குறிப்பிடும் பண்பு புதுக்கவிதையின் அம்சங்களில் ஒன்றாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது “கூலியா பெற்றன” என்னும் தலைப்பில் வரும் கவிதையிலிருந்து நோக்கின்,

“வாழும் வயதில்
கன்னிப் பெண்களெல்லாம்
தம் வீட்டு
மூலையில் கிடந்து
பெருமூச்சு விடுகின்றார்
.....
சீதனம் இல்லை
பணத்தைத் தேடி
பருந்தாக வளைந்திடும்
வாலிபர் கூட்டம்
வீட்டு மூலையிலே வெந்து கொண்டிருக்கின்ற
பெண்களைச் சற்று
திரும்பி நோக்கினால் என்ன?
.....

எனவந்து நீண்டு செல்லும் கவிதையிலிருந்து சீதனக் கொடுமையும் அதற்கியைந்த சாதியச் செருக்கும் உழைப்புச் சுரண்டலுக்கு எதிரான குரலுமாக அசோகாவின் கவிதைகள் அமைகின்றன.

மண்ணூரில் பாரம்பரியமாக உருவாகியிருந்த மரபுக்கவிதையாளர்களோ, புலவர்களோ தம் நிபுணத்துவ வெளிப்பாடுகளாகவே இலக்கியம் புனைந்தனர். கவிஞர் மு.சோமசுந்தரம்பிள்ளை கவிஞர் பொன் சிவானந்தன் இதனை அடியொற்றியே கவிதைகள் படைத்தனர். இவர்களின் பிற்கால கவிதைகளில் வழக்குச் சொற்கள் பண்புகளடங்கிய சில வசன கவிதைத் தன்மைகள் இனம் காணப்பட்ட போதிலும் அவை பேசிய விடயங்கள் இயற்கை சார்ந்தே இருந்தன. மண்ணூர் அசோகாவிடம் எளியதும் நெகிழ்ச்சித் தன்மை மிகுந்ததுமான வசனகவிதைத்தன்மைகள் கொண்ட கவிதைகள் வெளிவருவது குறிப்பிடத்தக்கது. மாதர் சங்கத்திறப்பு விழாக்கவிதை - வரவேற்புபாட்டிலிருந்து.

.....
மண்ணூர் மண் காணாத மாவித்தியாலயமாம்
மாணவர்கள் துறைதாண்டும் "மாரிமழைப் பல்வல்"
கண்டோர்கள் ஏளனம் செய் கவலையெல்லாம் தீர்ப்பீர்
கண்ணோட்டம் உள்ளாரே காவல்புரிந்திடுவீர்
 (மு.சோமசுந்தரம்பிள்ளை)

எனவே இத்தகைய கவிதைகளோடு ஒப்பிடும் போது மண்ணூரின் புதுக்கவிதை மரபில் மண்ணூர் அசோகாவின் வசனகவிதைகள் உருவரீதியிலும் உள்ளடக்கரீதியிலும் புதியனவான ஓர் ஆரம்பத்தையே பெறுகின்றன.

இன்னொரு விதத்தில் நவீன கவிதையின் அடையாளமாக விமர்சகர்கள் கொண்டாடுவது "தனியுணர்வு வெளிப்பாட்டுத்தன்மையை கொண்டிருத்தலாகும்" இது இன்னொரு விதத்தில் உள்ளடக்கத் திற்கு ஏற்ப உருவத்தை பெறுதலும் அது ஒரு செய்தியை படிப்பவர்களுக்கு வழங்குவதிலுள்ள நெகிழ்ச்சித் தன்மையையும் குறிப்பிடுகின்றனர். அசோகாவின் "விலங்கு" என்னும் கவிதையை எடுத்து நோக்கின்

"ஏதோ ஒன்று
என் ஆத்மாவின் கீதமாய்
மெல்ல இழைந்து
உணர்வுகளை மீட்டுகின்றது

என்னுள் இழையும்
இனிய கீதங்களை
குரலெடுத்துப்பாடி முனைந்தேன்

என் ஆத்மாவின் கீதமாய்
என்னுள் இழைந்த அந்த
இசையும் ஓய்ந்தது.
என் இன்பமும் சிதைந்தது"

என்று முன்வைக்கும் தன்னுணர்வுக் கவிதையின் வரிகள் தன்னிலையில் எழுந்த ஓர் இயலாமைக் குரலாகவும் ஒலிக்கின்றது.

"தடை" என்னும் கவிதையில் உவமைகளுடன் வரும் தன்னியல்பு நிலை சற்று சுருக்கமாக வெளிப்படுகின்றது.

"நான் அடைய நினைப்பவை
கோட்டைகள் அல்ல
குடிசைகள்

என்னுடைய
பயணம் தொடருகையில்
பாதைகள்
முட்கம்பிகள்

என படிமம், குறியீடு சார்ந்தும் படிபடியாக வளர்ச்சி பெற்றுவந்துள்ளது. அவரின் கவிதைகள் "பயணம் முடியட்டும்", "எப்படி முடியும்" போன்ற தலைப்புகளின் கீழ் எழுதப்பட்ட வசனகவிதைகளிலும் சுரண்டலுக்கு எதிரான குரலும் சீதனத்தீயில் வாடும் பெண்ணின் நிலையைத் தாயாய், பொதுப்பார்வை யாளராய் ஏழைப்பெண்ணாய், நின்று நோக்கும் பன்முக நிலையிலமைந்த கவிதைகளும். மண்ணூரின் புதுக் கவிதை வரலாற்றில் புதிய வரவே எனலாம்.

எனினும் 1976 -1980 வரையுள்ள காலப்பகுதி களில் இவர் "மெல்லிசைப் பாடல்கள்"- கலிப்பாக்கள் கொண்டமைந்த பெரும் பாடல்கள் என்பவற்றை அதிகம் எழுதியுள்ளார். மேற்குறித்தவை உட்பட மிகக் குறைந்தளவானவையே தனித்த புதுக் கவிதைகளாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

"எங்கோ வெகுதொலைவில்
எதிர்காலத்தின்
மெல்லிய ராகங்கள்
இழைந்து இழைந்து என்
செவிகளிலே கரைகின்றன.
நம்பிக்கைத் தளிர்கள்
நகைக்கின்றன.
காலக்கரைசல்.....
நிகழ்காலம்?
எதிர்பார்த்த ராகங்கள்....

என நம்பிக்கை கொண்டெழுந்தவரின் ராகங்களில் அபஸ்பரம் இசைத்த காரணங்கள் எமக்கும் தெரிய வில்லை. ஆனால் "சலிப்பு" என்னும் தலைப்பில் அவர் எழுதிய 1975ம் ஆண்டு கவிதையில்

.....
ஒன்றிருந்தால் இன்பம்
பலவானால் சலிப்பு

எனக்காரணமும் காட்டும் அசோகாவின் உவமை மிகச் சுருக்கமான எளியவடிவங்களாக வெளி வந்துள்ளன. இந்த முடிக்கின்ற முறையான முறிந்த வசனங்களை கையாண்டு ஓர் தொடர்பைக் கொணர்வ தும், அதனூடே உணர்வைக் கலந்து தொற்றுவதும் புதுக்கவிதையின் உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் ஏற்பட்டதொன்று

1980களின் பின்னரே ஈழத்தில் பெண்ணிய சிந்தனைகள் கவிதைகளில் தீவிரமாகின எனினும் ஈழத்தில் பொண்ணியச் சிந்தனைகள் பரவுவதற்கு முன்னர் பெண்கள் தங்களின் மன உணர்வுகளை கவிதைகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். அவற்றிலும் குறிப்பாக காதல் உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதுவ தில் பெரிய அதிர்வினையே பெண் என்னும் வகையில்

எதிர்கொண்டனர். “தமிழ்கவிதைப் பாரம்பரியத்தில் ஆண்டாளிடம் அதுவும் பக்திப் புனிதமான போர்வைக்குள் காதலுணர்வு வெளிப்பட்டுள்ளது. அது மெல்லிய குரலாக ஒலிக்க தொடங்கியமை என்பதே சீதனம், கல்வியின்மை என்பவற்றை அதிகளவில் பேசுவதே வழக்கமாயிருந்த கவிதை உலகில் இவை” ஆச்சரியமானவையே. இந்த வகையில் அசோகாவின் மெல்லிசைப்பாடலில்வந்துள்ள வரிகள் சில,

“பூந்தென்றலே எனது புனிதமனக் கோயிலிலே
பூஜித்த தெய்வமெங்கே போனதென்றறிவாயோ?
மீந்த துயரோடு இவள் மேனி இளைத்தினைத்து
சோர்ந்து கிடப்பதனைச் சொல்லிவரமாட்டாயோ?
உணர்வென்னும்வீணைதனை ஒங்கிஇசைத்த அன்பன்
கணமும் பிரியேனென்று கனவுவளர்ந்த மன்னன்
துணைவனென்று ஆகுமுன்னே தூக்கியெறிந்ததென்ன
நினைவில் நடந்ததென்று நீயறிந்து சொல்லாயோ

.....

வள்ளிநிலவும் இங்கு விரியும் நறுமலரும்
அள்ளிவரும் தென்றலும் என் ஆசை நெஞ்சைத் தூண்டி
கொள்ளிவைத்துக் கனவுகளைக்
குலைத்துவிடும் சேதிசொல்லி
நள்ளிரவு ஆயினும் நீ நயந்தழைந்து வாராயோ?....

என அமைகின்றன. மலையகத்தை திரும்பி நோக்கின் “ஈழத்து முதற்பெண் கவிஞர்” என வரையறுக்கப்படும் மீனாட்சியம்மாள் நடேசம்யரின் கவிதைகளில் நவீன கவிதையின் உத்தியாக இசை, மெட்டு, எளிமவற்றைப் பயன்படுத்தி மலையக் தொழிலாளர் போராட்டத்திற்கு உந்துதலை அளித்தார். இந்தப் பின்புலத்தில் 1977ம் ஆண்டுக் காலத்தில் நிலவிய மரபுகளின் திரட்சிகளும் அவற்றைக் காக்கத்தக்கதான சாதி, மத, பால்நிலை ரீதியான கருத்துக்களும் தந்திரங்களும் கொண்டமைந்த ஓர் இறுக்கமான சூழலில் இருந்து கொண்டும் அத்தகைய சிந்தனைச் சார்புடையவர்களின் எழுத்துக்களால் கவரப்படும் வளர்ந்த மண்தீர் அசோகாவின் மேற்குறித்த உணர்ச்சி ததும்பும் மனோரதியத்துடன் கூடிய வர்ணனைமிகு காதல் பாடலானது மண்தீரின் கவிதை வரலாற்றில் ஓர் புதிய வெளிப்பாடு மட்டுமன்றி அதிர்ச்சியும் கூட. மண்தீர் கவிதை வளர்ச்சியில் காதல்பாடல்கள் பாரம்பரிய ரீதியில் புலவர்மணியின் பாலைக்கலி போன்ற இலக்கிய நயம் படைத்தலிலும் கவிஞர் மு.சோமசுந்தரப்பிள்ளை, பொன் சிவானந்தன் போன்றோரால் ஆணாக நின்று தன்னைப் பெண்ணாகக் கருதியும் இலக்கிய வர்ணனைகளோடு இயைந்து பாடப்பட்டுள்ளது. எனினும் பெண்ணிடமிருந்து உணர்ச்சி ததும்பும் வகையில் வரும் தாப வெளிப்பாடு என்பது மண்தீரின் கவிதை வழியில் மரபுக்கவிதையாயினும் புதுக்கவிதையாயினும் புதிய வரவேயாகும். இவை தவிர புழுதியிலே வீணையொன்று என்னும் நெடுங் கவிதையிலே (1977:03.07 பூவும்பொட்டும் ஒலிபரப்பு)

.....

.....

ஏற்றமிகு பெண்மைக்கு ஏனிந்த இழிவு நிலை
போற்றிடுவார் ஆண்களெல்லாம்
பொன்னென்றும் புவென்றும்

.....

.....

ஆணென்னும் சுடுகாற்றின் அக்கினியில் மாளுகின்ற பெண்ணிணைமே விழித்திடுநீ பேதமையில் மாளாதே வாசமுள்ள மலர்களென்று வட்டமிடும் வண்டினத்தின் நீசத் தனத்தினிலே நினைவிழந்தால் கதைமுடியும்.

.....

நீறுக்குள் நெருப்பாகக் கனிந்து வளர்த்திருந்தால்

சேறாக்க வருகின்ற சிறுமைதனைப் பொசுக்கிடலாம்....

என்றும் மரபிலிருந்து மீண்டெழும் அசோகாவின் குரல் 1977ல் மண்தீரில் ஒலிப்பது மாற்றத்தின் அடையாளமே இலங்கையின் பெண்ணியக் குரல்களில் அரசியல் கலந்திருப்பது என்பது இன்னொரு சிறப்பாகும்.

1975ல் பூவிழியே கண்வளராய் மெல்லிசைப்பாடலாக அமைக்கப்பட்ட கவிதையில் (ஆண் - பெண் குரலாக அமைந்தது)

“நாணமுந்தன் சொத்தாக நான்கு குணக்கொத்தாக

.....

ஏழைமகனாலும் ஏந்திழையே பண்புநெறி

வாழையடி வாழையென வளர்த்திடேன கண்வளராய்
நாணமொரு நாளில் நல்ல நங்கையென நீ மலர்வாய்
என்றெழுதிய அசோகாவின் பெண்ணியம் 1977இல் மேற்குறித்தவாறான நிலையைப் பெற்றமை புதிய சிந்தனையே எனக் கொண்டாலும் அதன் பின்னணியை அறிவது அவசியமாகும். முன்னர் குறிப்பிட்டது போல் அசோகாவின் பெண்ணியச் சிந்தனைகளையும் உதாரணமாகவே கொள்ளலாம்.

1977ல் தந்தை செல்வா மறைவையொட்டிய ஞாபகார்த்தக்கவிதை (எங்கு சென்றீர் ஐயா 1977), கமத்தொழில் விளக்கம் சஞ்சிகையில் வெளிவந்துள்ள “தயக்கமேன்” கவிதை (விவசாய விருந்தோம்பல் 1978) மண் 22 இதழ் (3.4) நட்புக்காக கவிதை (1978) போன்றன காட்டும் மண்தீர் அசோகாவின் பன்முகத்தன்மைகள் அல்லது பல்வேறு விடயங்களை நோக்கி நிற்கின்ற ஆற்றல், மண்தீரின் புதுக்கவிதையின் ஆரம்பத்திலேயே அவதானிக்கக் கூடியதாக இருப்பது என்பது மிக முக்கியவிடயாகும்.

இவ்வாற்றலுக்குச் சான்றாக நிற்கும் இன்னுமொரு தன்மை அசோகாவின் நெடுங்கவிதைகள் ஆகும். ஒருவிடயத்தை பாடுவதற்கே புதுமுக எழுத்தாளன் ஒருவனுக்கு சொற்கள் திணறும் ஆபத்துக்கள் ஆரம்பத்தில் அவதானிக்கத்தக்க விடயமாகும். ஆயினும் நெடுங்கவிதைகளை பாடும் போது விடயம் ஆரம்பத்தில் முடிந்துவிடாமலிருக்க வேண்டியதுடன், தொடர்ந்து வரும் கவிதைகளில் ஓர் ஒழுங்கு முறையுடன் இணைந்து செல்வது அவசியமாகும். அதே வேளை சொற்கள் திரும்பத்திரும்ப வருதலும் கூறியது கூறலும் நெடுங்கவிதைகளில் தவிர்க்கப்பட்டிருத்தல் அவசியமாகிறது.

இந்தப் பின்னணியில் அசோகா புதுக்கவிதையின் (மண்தீருக்கான) ஆரம்பப்பாளராக இருந்த போதும் அவருக்கும் இக்கவிதை புனைதல் புதிய முயற்சியாக இருந்தபோதும் நெடுங்கவிதைகள் பாடியிருப்பதும் விசேட அம்சமாகும். இந்த வகையில் இலங்கை வரலாற்றிலேயே மறக்கமுடியாத விடயமாக இருப்பது 1978ம் ஆண்டிலேற்பட்ட தூறாவளியாகும். பிற் காலங்

களில் பல காவியங்கள் உருவாக காரணமாக விருந்ததும் இந்நிகழ்வாகும். இதுபற்றி அசோகா நெடுங் கவிதைகள் இரண்டைப் பாடியுள்ளார். அடிப்படையில் இரண்டும் ஒரே விடயத்தையே கூறுகின்றன.

மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் காலத்திற்கு காலம் ஏற்பட்ட இயற்கை அனர்த்தங்கள் பற்றி அவ்வப்போது இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. இவற்றில் மண்டுர் அசோகாவின் தூறாவளி என்னும் தலைப்பினாலான கவிதை அச்சுக்கு வந்து வெளிப்படாமையினால் அது குறிக்கும் அபிப்பிராயங்களுக்கு இடமளிக்கவில்லை.

பாரதியார் அவரது காலத்தில் (நவ்வருடம் கார்த்திகை மாதம் 8ம் தேதி புதன் இரவு) அடித்த புயற்காற்றுப் பற்றிப் பாடியுள்ளார். கணவன், மனைவி குரலாக வரும் இக்கவிதையிலிருந்து சில பகுதிகளை நோக்கின. என உணர்ச்சி துதும்பப் பாடுகின்றார். மட்டக்களப்பு குறாவளிக் காவியங்களில் ஒன்று (1978) இவ்வாறு அனர்த்தம் பற்றிப் பாடுகிறது.

“வீறிட்டெழுந்த புயல் சீறிச்சினந்து அசையவே
விசையாக வந்த புயல் மறுபடி திரும்பிய

.....

வடமேற்கு முகமாக கிடுகிடெனவே தான்
இந்த உலகெங்கிலும் நடுங்கவே.....
(தேனகம் 2006, பக் 2)

என்று மக்கள் பட்ட அவலங்களை பின்வருமாறு வர்ணிக்கின்றது.

“செய்ய புகழ் மட்டக்களப்பு நகர் தன்னில்
செல்வமுறு சீமான்கள் ஏழை எளியோரும்
ஐயையோ இதுவென்ன கொடுமை என்றே
உலகு அழியவே போகுதென்றேயவர்கள் கதறி
உய்யவகை இல்லாமல் ஓடினர் சிலபேர்
உயிர்போகுமே என்று வாடினவர் சிலபேர்
தையலர்கள் வாலிபர்கள் சிறியவர்கள் முதியவர்கள்
தான் பட்ட பாடுகளை சொல்ல முடியாதே

.....

கரிய இருள் தன்னிலே கண் குருடர் போலே
கட்டையிலும் பத்தையிலும் காண்பேர்கள் வீழ்ந்து
விடியும் வரை மானுடர்கள் மிருகங்கள் போலே
வீடு வீடாகவே ஓடியே திரிந்தார்.
ஓடினர் கல்வீடு தேடினவர் சிலபேர்.
ஓடுகள் வீழ்ந்து தினம் ஓடினவர் சிலபேர்.
வாடியே குழந்தைகளை ஏந்தினவர் சிலபேர்.
வாசல் வழி தெரியாமல் விழுந்தவர்கள் சிலபேர்.
தேடியே இனத்தவரை ஏங்கினவர் சிலபேர்.
தெய்வமே துணை என்று நம்பினவர் சிலபேர்
கூடியே மாண்டவர்கள் பலபேர்கள் தானே
(தேனகம், 2006, பக் 2)

மேற்குறித்த தூறாவளி காவியத்தை போலவே மண்டுர் அசோகாவின் தூறாவளிக் கவிதையும் இழப்பின் மீதான இரங்கலாகவே அமைகின்றது.

“சீறிச்சினந்தொரு சீற்றத்திலே எங்கள்
செல்வமெல்லாம் பறித்தாய் - இங்கு
உள்ளதெல்லாம் அழித்தாய் - சொல்லி
ஆறுவதாரிடம் ஆதரவெவ்விடம்
என்று மயங்கின்றோம் - துயர்
கொண்டு வருந்துகின்றோம்.

கற்பிழந்த ஒரு கன்னியெனும்படி
காட்சியளித்திடுதே - எழில்
வீழ்ச்சியடைந்ததுவதே - எங்கள்
மட்டக்களப்பு
தன் மாண்பினை என்று நாம்
கட்டியெழுப்பிடுவோம் - பொலிவு
இட்டு வளர்த்திடுவோம்

மீன்மகள் பாடும் எழில் நகரென்று நாம்
மேன்மைகள் பாடிடுவோம் - கவித்
தேன்படித்தானந்திப்போம் - அந்த
பான்மைகள் கொண்ட எழில் நகரை இன்று
பாழ்வெளியாக்கிய தேன் - சினம்
கொண்டு சிதைத்ததுமேன்

வாழும் மனைகள் இழந்துணர்ந்திடும்
பேதையராயிரம் பேர் - அவர்
வாழ்வையழித்து விட்டாய் - நன்கு
தேடிய செல்வங்கள் யாவும் பறித்தவன்
வாழ்வைச் சிதைத்து விட்டாய் - எண்ணி
வாடியிருக்க வைத்தாய்.

மாலையிருந்தொரு நள்ளிரவு வரை
சீறியடித்ததிலே சினம்
வாரியிறைத்ததிலே பூவும்
பொட்டுமிழுத்தொரு கைமை நிலைகொண்டு
காரிகை யாக்கி விட்டாய் - கொடும்
காரியாக்கிவிட்டாய்.
காற்றென வந்ததோர் கூற்ற மென்றே உனை
கண்டு நடுங்கி நின்றோம் - கிலி
கொண்டு பதுங்கி நின்றோம் - ஊழிக்
காலமிது வென்று ஒலமிட்டே உயிர்
காக்கத் திவித்து நின்றேனாம் பெரும்
ஏக்கத்திலாழ்ந்து நின்றோம்.

கொட்டும் சங்கெனக் கூரையினோடுகள்
பிய்த்து எறிந்து விட்டாய் - சுவர்
தட்டி தொருக்கிவிட்டாய் இங்கு
சடசடவென்று நெடுமரம்
அற்று நொருக்கி விட்டாய்

கொட்டும் பெருமழை வெள்ளமனைத்தையும்
இட்டு நிரப்பிவிட்டாய் - அளவி
கொட்டி நிரப்பிவிட்டாய் - தப்பி
நின்ற மனைக்குள்ளிருந்த பொருள் பண்டம்
யாவும் கரைத்துவிட்டாய் - மழை
நீருள் அமிழ்த்தி விட்டாய்

கொண்ட கணவரைக் கொன்று பல பெண்கள்
வாழ்வைச் சிதைத்து விட்டாய் - அவர்
ஊழையும் மாற்றிவிட்டாய் கையிற்
கொண்ட குழந்தை உயிரைப் பறித்து நீ
கோரமிழைத்து விட்டாய் - பெரும்
நாசம் புரிந்துவிட்டாய்.

அன்னையிழந்தவராயிரம் பேரவர்
ஆரைத்துணைக்கழைப்பார் - தஞ்சம்
ஆரிடம்போயடைவார் - சிறு

திண்ணையுமின்றி விண் கூரையின் கீழிங்கு
தீயிற் புழுவெனவே - உடல்
வாடிவதங்குகின்றார்.

குத்தம்மழைக்குளிர் தன்னில் விடுபட்டு
கற்றியுடல் மறைக்க ஒரு
பொட்டுத்துணியுமின்றி - உடல்
பொத்தியிருந்து நடுங்களைத்தாயுந்தன்
நல்லதென்ற நினைப்போ!

பச்சைப்பசேலென்ற காட்சிகளோடிங்கு
கச்சிதமாய்த்திகழ்ந்த எங்கள்
இச்சைமிகு நகரை இனி
எத்தனை ஆண்டுகள் போனபின் காண்பது
என்று மயங்குகின்றோம் - துயர்
கொண்டு வருந்துகின்றோம்.

.....

என்று அசோகாவின் துறாவளிக் கவிதையில்
சொத்துக்கள் அழிவு, பெண்களின் விதவைக் கோலம்,
இயல்பு வாழ்க்கையின் சீரழிவு, நகரின் அழிவுக்
கோலம், விவசாய நாசம், மனைகள் அழிவுக்காட்சிகள்
போன்ற பல்வேறு விடயங்கள் இந்தக் கவிதையில்
தொடராக பாடப்படுகின்றது.

இதில் ஆச்சரியம் தரும் விடயம் என்னவெனில்
துறாவளிக் காவியங்களில் இருக்கின்ற இரங்கலானது
தரும் சோகத்தை விட அசோகாவின் இரங்கலிலுள்ள
சோகம், பாரதியாரின் வீரித்துடனான வைர உணர்வு
களை அச்சொட்டாக பிரதிபலிப்பதாகும். சிலவரிகளில்
அசலான பாரதியாரின் வரிகளோ என எண்ணத்தக்க
அளவில் மண்டுர் அசோகாவின் வரிகள் வருகின்றன.
எடுத்துக்காட்டாக

“காற்றென வந்ததோர் கூற்றமென்றே உளை
கண்டு நடுங்கி நின்றோம் - கிலி
கொண்டு பதுங்கி நின்றோம் - ஊழிக்
காலமிதுவென்றே ஓலமிட்டே உயிர்
காக்கத் தவித்து நின்றோம் பெரும்
ஏக்கத்திலாழ்ந்து நின்றோம்”

என்னும் அடிகளில் உள்ள வீரமிக்க இரங்கலும்
காற்றென வந்ததோர் கூற்றமென்றே உனைக்.....
என்னும் வரிகள் பாரதியாரின் பின்வரும் வரிகளை
நினைவு கூர்கிறது.

.....
.....

காற்றென வந்தது கூற்றமிங்கே நம்மைக்
காத்தது தெய்வ வலிமையன்றோ.....

மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள் தொகுப்பி
லிருந்து 2003, ப. 35-4 நியு செஞ்சரிவுக்ஹவுஸ்

மகாகவி பாரதியார் காலமாயினும் சரி,
அசோகாவின் காலமாயினும் சரி துறாவளியோ,
அல்லது புயற்காற்றோ உருவாக்கும் அழிவுகள் என்பது
ஓர் ஒழுங்கை சீர்குலைப்பதாவும் இயல்புகளை மாற்று
வதாகவுமே அமைகின்றது. அந்த வகையில் துறாவளி
தொடர்பான பாடங்கள் அனைத்தும் முன்னர்
குறிப்பிட்டது போல இழந்தவை மீதான உணர்வுகளின்
ஓலமாகவே அமைவதனால் அப்பாடல்களுக்கு
இடையே ஏதோ ஒரு விதத்தில் விடய ரீதியாக ஓர்

ஒற்றுமை நிலவுவதை அவதானிக்கலாம். துறாவளிக்
காவியம் 1978இல் மக்கள் பட்ட அவலம் பின்வருமாறு
பாடப்பட்டிருந்தது. (முன்னரும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது)

“செய்ய புகழ் மட்டக்களப்பு நகர் தன்னிலே
செல்வமுறு சீமான்கள் ஏழை எளியோரும்
ஐயையோ இதுவென்ன கொடுமை என்றே

.....

.....

கூடியே மாண்டவர்கள் பலபேர்கள் தானே”

(தேனகம், 2006, பக். 2)

இதே நகர் அழிவின் அவலத்தையும், அங்கிருந்த
மக்களின் மனநிலையையும் அசோகாவும் குறிப்பிட்டுப்
பாடுகின்றார்.

“மீன்மகள் பாடும் எழில்நகரென்று நாம்

மேன்மைகள் பாடிடுவோம் - கவித்

தேன்பாடித்தாளந்திப்போம் - அந்த

பான்மைகள் கொண்ட எழில் நகரை இன்று

பாழ்வெளியாக்கியதேன் - சினம் கொண்டு

சிதைந்ததுமேன்”

என்றும் இன்னொரு விதத்தில் அழிவுகளில் பெண்
களின் அவலம் குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும் பௌதீக
நிலையில் அவர்களின் உடல்சார்ந்த தூழ்நிலைகள்
காரணமாகவும் இழப்புக்களின் வலி ஆழமாக
அமைகின்றது. அசோகாவின் பாடல்களில் பெண்கள்
விதவைகள் ஆன துயரமே ஒங்கி ஒலிக்கின்றன.

.....

புவும்

பொட்டுமிழந்ததொரு கைம்மை நிலை கொண்ட

காரிகையாக்கி விட்டாய் கொடும்

காரியமாக்கி விட்டாய்

.....

என்று நகரையும் ஒரு விதவைக் கோலத்திலேயே பாடும்
மண்டுர் அசோகா நிஜப் பெண்களின் கோலத்தை,

“கொண்ட கணவரைக் கொன்று பல பெண்கள்

வாழ்வைச் சிதைத்து விட்டாய் அவர்

ஊழையும் மாற்றி விட்டாய்

எனப் பாடுகிறார் மறுபுறம்

“அன்னையிழந்தவராயிரம் பேரவர்

ஆரைத்துணைக்கழைப்பார் தஞ்சும்

ஆரிடம் போயடைவார்”

என்று பெண்ணை அல்லது குடும்ப தலைவியாய் இருந்த
தாயை இழந்த வலியைப்பாடுகிறார். “தாயற்ற போது
சீற்ற வாழ்வே” என்பது பழமொழி துறாவளி தனிமனித
ரீதியிலும் சரி மக்கள் என்ற பொதுவான நிலையிலும் சரி
சீற்ற வாழ்வையே உருவாக்குகின்றது.

வீறிட்டு எழுந்த புயல் சீறிச் சினந்து

அசையவோ.....

விசையாக வந்தபுயல் மறுபடி திரும்பியே

.....

என துறாவளிக் காவியம் (1978) புயலின் அனர்த்தத்
தினை வர்ணிக்க மண்டுர் அசோகா புயலின் சீற்றத்தை
பின்வருமாறு பாடுகின்றார்.

“சீறிச் சினந்ததொரு சீற்றத்திலே எங்கள்

செல்வமெலாம் பறித்தாய் - இங்கு

உள்ளதெல்லாம் அழித்தாய் சொல்லி

ஆறுவதாரிடம்.....

என்றும்

“கொட்டும் சருகென கூரையின் ஓடுகள்
பிய்த்து எறிந்து விட்டாய் சுவர்
தட்டி நெருக்கி விட்டாய் இங்கு
சடசடஎன்று நெடுமரம்
முட்டி நொருக்கி விட்டாயா.....”

என்றும்

“கொட்டும் பெருமழை வெள்ளமனைத்தையும்
இட்டு நிரப்பி விட்டாய் அள்ளி
கொட்டி நிரப்பி விட்டாய் தப்பி
நின்ற மனைக்குள்ளிருந்த பொருள் பண்டம்
யாவும் கரைத்து விட்டாய் மழை
நீருள் அமிழ்த்திவிட்டாய்”

என்று வர்ணித்து தூறாவளியின் அகோரத்தைப் பாடும் அசோகாவின் வர்ணனைகள் வெறும் சொல்லலங்காரங்களன்றி மிக இயல்பான யதார்த்தத்தினை காட்சிப்படுத்தும் வர்ணனைகளாகவே அமைகின்றது.

இவ்வாறு மண்டுர் அசோகா “தூறாவளி” என்னும் தலைப்பில் பாடிய இப்பாடல்களைப் பற்றியும் அவற்றின் அமைப்பு வெளிப்பாட்டு முறை பற்றியும் இங்கே குறிப்பிட வேண்டியுள்ளது. 1978ல் பாடப் பட்டுள்ள புயல், தூறாவளி, காவியங்கள் (முகம்மது வெவ்வை), (சீனிமுகம்மது) மண்டுர் அசோகாவின் தூறாவளிப் பாடல்களோடு விடயரீதியில் ஒன்று பட்டாலும் பாடல் அமைப்பு முறையில் அசோகாவின் பாடல்கள் ஒருவித வீர உணர்வும் (இழப்பை எதிர் கொண்டு தப்பி நிற்பதன் வெளிப்பாடாகவோ, அல்லது விரகதிக்குப் பின்னர் எழும் ஒருவித விறைப்பு நிலை யாகவும் இருக்கலாம்) துள்ளல் ஓசையும் நிரம்பியதாக அமைகின்றது. கலிப்பாவின் சாயலில் பாடப்பட்டுள்ளது.

இன்னுமொரு விடயமாக ஒருவித சமச்சீர்த தன்மை முறிவடையாமல் தொடர்புபட்டு சொற்களிடையே உள்ள உறவும் கெடாமல் அமைவது அசோகாவின் அனைத்துச் தூறாவளிப் பாடல்களிலும் காணலாம். இந்த தன்மை ஏனைய தூறாவளிப் பாடல்களிலும் காவியங்களிலுமுள்ள (உதாரணமாக எடுத்துக் காட்டப்பட்ட) பாடல்களில் அவதானிக்க முடிய வில்லை. இவை வேறுவேறான பாடல் வடிவங்களில் (விருத்தப்பா, அந்தாதி மரபு) அல்லது மரபுகளில் பாடப்பட்டுள்ளமையால் அமைந்திருக்கலாம் அசோகா வின் பாடல்களிலுள்ள வீர உணர்வுத் தன்மை அவரின் பாரதியார் மீதுள்ள ஈடுபாட்டின் சாயலையே அநேகம் பிரதிபலிக்கின்றனவெனலாம். எனினும் அசோகாவின் தூறாவளிப் பாடல்கள் இதுவரைக்கும் வெளியிடப் படாதது தூறாவளி பற்றிய இலக்கிய பதிவுக் குறிப்பில் அடக்கப்படாததொன்றாகவே மாறியிருக்கின்றது.

அசோகாவின் தூறாவளிக் கவிதை புதுக் கவிதைக்குரிய அம்சங்களை எவ்வளவு தூரம் கொண்டிருக்கிறது என்பதை இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும். முன்னர் குறிப்பிட்டது போல் அசோகாவின் தூறாவளிக் கவிதைகளில் ஓசை நயம் மிக்கதாக அமைந்து காணப் பட்டாலும் பாரதியாரின் சாயல்களைக் கொண்டிருந்தாலும் அவரது காலத்தில் இடம்பெற்ற அளர்த்தத்தை பிரதிபலித்துக்காட்டப்படுகின்றமை புதுக்கவிதைக்குரிய அம்சமாக காணப்படினும் அது முழுமையான புதுக் கவிதைகளாக அமையவில்லை. முன்னர் குறிப்பிட்டது

போல் கலிப்பா மரபு பின்பற்றப்பட்டிருப்பதும் அதனை உறுதி செய்கின்றது.

அசோகாவின் இத்தகைய ஆற்றல்கள் அவரின் பன்முகத்தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன. மரபும் நவீனமும் கலந்து வெளிப்படும் அவரின் உள்ளடக்கங்கள் அவர் தேர்ந்தெடுக்கும் சொற்களால் கட்டமைக்கப்படுவதாகவே உள்ளன. அசோகாவின் “மொழி” அவரிலிருந்து வேறுபட்டு தனித்து நிற்பதனை அவரின் மொத்தக் கவிதைகளையும் தொகுத்து நோக்கும் போது நாம் அவதானிக்கலாம். மிகத் தெளிவானதும் நெகிழ்ச்சித் தன்மை குறைந்ததுமான தமிழ்ச்சொற்களே அதிகம் கையாளப்படுவதனை அவதானிக்கலாம். இன்னொரு விதத்தில் அவரின் எண்ணங்களையும் நம்பிக்கைகளையும், அவருக்கேயான பாரம்பரியங்களுடன் வெளிப்படுமாறு கையாள்வதனையும் அவதானிக்கலாம்.

இன்றைய பெண்மொழி பற்றிய பிரக்களுகள் அசோகாவை பாதித்திருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. எனினும் முன்னர் குறிப்பிட்டது போல் பல்வேறு விடயங்களைப் பற்றி (சுரண்டல், வர்க்கபேதம், சாதியம், பெண் அடிமை, நம்பிக்கை, இறையுணர்வு, நட்பு, தூறாவளி, திருவிழா, வயல்வாழ்வு, இயற்கையுணர்வு) பாடுவதற்குரியதாகவே அவர் தனது மொழியைப் கையாண்டுள்ளார். கமத்தொழில் வாழ்வு பற்றிப் பாடிக்கொண்டு தந்தை செல்வாவிற்கு அஞ்சலிக் கவிதையும் வரைந்துள்ளார். இதற்குரியதொன்றாகவே அவரது மொழி அதிக நெகிழ்ச்சியற்று ஒரு தெளிவான வடிவமும் அழுத்தமும் கொண்டதாகவே காணப்படுகிறது.

இந்த அழுத்தம் வித்துவச் செருக்கையோ அல்லது அவரின் போதாமையோ அல்ல. அது அவரின் பாணியாகவே அவதானிக்க முடிகின்றது. எனினும் அசோகாவின் கவிதைகள் விமர்சனத்திற்கு அப்பாற்பட்டவைகள் அல்ல.

கடிதங்கள்

1.

மண்டூர் அசோகா
அ.யோகராசா,
அன்புடையீர்

வ.கி.மாகாண சாகித்ய மண்டலப்பரிசு 1992

1992ம் ஆண்டின் நாவலுக்கான மேற்படி பரிசு தங்கள் "பாதைமாறிய பயணங்கள்" என்ற நாவலுக்குக் கிடைத்திருப்பதை அறிந்து பெருமகிழ்ச்சி கொண்டேன். தங்களின் "கொன்றைப் பூக்கள்" வெளியீட்டு விழாவுடன் மட். எழுத்தாளர் சங்கம் சம்பந்தப்பட்டிருந்தது. "மலர்" சஞ்சிகையுடன் நீங்களும் சம்பந்தப்பட்டிருந்தீர்கள்.

ஆக்க இலக்கியங்களைப் படைப்பது நேர்வழி Positive approach அதை நாம் செய்கிறோம். இது இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு உதவும். நாம் உருவாக்கும் இலக்கியங்களுக்கு "விமர்சனம்" என்ற பெயரில் சேற்றை வாரி இறைப்பது negative approach இந்த எதிர்ப்புகளுக்கு மத்தியில் நாம் எதிர்நீச்சல் போட்டு மட்டுநகர் இலக்கியத்தைக் கட்டி எழுப்பவேண்டும். அதை நாம் செய்வோம்.

இரா.நாகலிங்கம் (அன்பு மணி)

2.

அன்பு அக்கா
இலக்கிய வந்தனங்கள்

"கொன்றைப்பூக்களைப்" பார்க்காத தவிப்பில் - தத்தளித்த இருந்த மனசுக்கு "உதயம் தந்த பயணங்கள் மாறுவதில்லை" மருந்து போட்டது. கடந்த ஞாயிறு (13.12.92) யானும் தங்கள் அறிமுக விழாவில் அழைப்பில்லாமல் பங்கேற்றேன். நண்பர் வீ.ஆனந்தன் அற்புதமாக விமர்சித்தார் விரைவில் மு.மேத்தாவின் அணிந்துரையுடன் வெளி வருகிறது... எனது "ரணங்கள்" புதுக்கவிதைத் தொகுதி அதையும் இன்ஷா அல்லாஹ் வீ.ஆனந்தன் அவர்களே விமர்சிப்பார்.

அக்கா! தங்களின் நாவலின் நடை அற்புதம். தென்னகத்து லா.சா.ராவும், ஜானகிராமனும் என் கண்முன்னால் நர்த்தனமாடுகின்றனர். அருமையான கற்பனை... முடிந்தால் எனக்கொரு "கொன்றைப் பூக்கள்" அனுப்புங்கள். அடிக்கடி திரு. செ.யோகராசாவிடம் தங்களைப் பற்றி விசாரிப்பேன். மிகவும் அற்புதமான படைப்பாளி, எனச்சொல்வார். நானும் சுமார் 15 கதைகள் வரை எழுதியுள்ளேன். தொகுதிபோடும் போது தங்களிடமே முன்னுரைக்காகத் தராண்ணம். எதிர்வரும் 20.12.92 அன்றிரவு 8.20 மணிக்கு எனது சிறுகதை ஒன்று ஒலிபரப்பாகவுள்ளது. முடிந்தால் கேளுங்கள்... பதிலுடன் சிறுகதைத் தொகுதியை நாடி.

இப்படிக்கு

அன்புத்தம்பி ரீ.எல்.ஜல்பர்கான்

3.

அன்புச் சகோதரி,

வணக்கம். தங்களது "கொன்றைப் பூக்கள்" சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தது குறித்து

பத்திரிகைகள் வாயிலாக அறிந்து மிக மகிழ்ச்சியடைகிறோம். தங்கட்கு எமது அன்புர்வமான பாராட்டுக்கள்.

இலக்கியவானில் தொடர்ந்து பல புதிய பூக்கள் சிருஷ்டித்து, பிறந்த பொன்னாட்டுக்கு பெயரும் புகழும் பெற்றுத்தருவீர்களென பூரணமாய் நம்புகிறோம்.

இப்படிக்கு

அன்புள்ள

ரீ.பாக்கியநாயகம்

4.

1984.8.3

அன்புள்ள சகோதரி

தங்கள் கடிதம் இன்று கிடைத்தது. நன்றி நான் கேட்டுக்கொண்ட படி நீங்கள் அனுப்பிய கதை கிடைத்தது. அதை களம் ஆசிரியருக்கு அனுப்பிவிட்டேன். இது சம்பந்தமான தகவலை உடன் தங்களுக்கு அறியத்தராமெனது பிழை. தயவு செய்து மன்னித்துக்கொள்ளுங்கள்.

தங்களுடைய கதையை களம் இரண்டாவது அல்லது மூன்றாவது இதழிலில் பிரசுரிக்க இருப்பதாக தெரிவித்துள்ளார். இது பற்றித்தங்களுக்கு "களம்" சார்பாக அறிவிப்பதாகக் கூறினார். இதுவரை அறிவிக்கவில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

நீங்கள் அனுப்பிருந்த அந்த கதை நல்லகதை. நீங்கள் அதை எழுத எடுத்த அவசரம் அந்த கதையை எந்த விதத்திலும் பாதிக்கவில்லை. வீரகேசரியில் வெளிவந்த இரண்டு கதைகளை (இணைக்கதை உட்பட)யும் வாசித்தேன் அடுத்த கடிதத்தில் எனது அபிப்பிராயங்களை எழுதுகிறேன். தகவல் அறிவிக்காமல் விட்ட தவறுக்கு வருந்துகிறேன். மன்னிக்கும்படி மீண்டும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இப்படிக்கு

சகோதரன் வீ.ஆனந்தன்

5.

23.02.94

அன்பான அக்கா

உங்கள் 28/1 கடிதத்திற்கு நன்றி!

"சிறுகொடிந்த பறவைகள்" அறிமுகவிழா பற்றிய சேதிகளை பத்திரிகைகளிலும் பார்த்து மகிழ்ந்தேன்! சாகித்திய மண்டல பரிசினைத் தட்டிக் கொண்ட முதல் தமிழ்ப்பெண் எழுத்தாளரான உங்களது 2வது படைப்பும் வடகிழக்கின் சாகித்திய மண்டல பரிசினை பெற்றுக் கொண்டது போல உங்களின் புதிய வெளியீடும் பரிசுப்பிரசவமாக மிளிர்வேண்டி... இந்த தம்பியின் இனிய வாழ்த்துகள் அக்கா!

"சிறுகொடிந்த பறவைகள்" கேசரியில் விமர்சிக்கப் படுவது உங்கள் தம்பி வேலோனின் பொறுப்பே! எனக்கு ஒன்றும் கேசரிக்கும் ஒன்றுமாக 2 பிரதிகளை உடனெனுக்கு அனுப்பி வைப்பின் ஆவண செய்வேன்! வழமைபோல் எனக்குரிய பிரதியில் உங்கள் கையெழுத்துகள் பதிக்கப்பட்டு...
அக்கா!

கதை அனுப்பச்சொல்லி எழுதியிருந்தீர்கள். கதை எழுதியே 2 வருடங்கட்கு மேலாகி விட்டது அக்கா. நீங்கள் இதே வயதில் அனுட்டித்த மௌனம் இப்போ என்வசம் போலும்? குடும்ப பிரிவு, வேலைப்பளு (காலை 7.30 - இரவு 10.00 வரை வேலைத்தளத்தில்) இவற்றால் எதுவுமே முடியவில்லை.. ஆனாலும் அக்காவின் வேண்டுகோல்காக முயற்சிக்கிறேன் ஆனால்... (நிச்சயமாக) எதிர்பாராதீர்கள்!

சரண்யா, லாவண்யாவிற்கு மாமாவின் அன்புகள்! நடனம் எப்படி... பழகிக் கொண்டார்களா? அறிய ஆவல். சாந்த இவ்விடமிருந்த வேளைகளில் உங்களைப் பற்றி கேட்டுக் கொள்வா. எமது அல்பத்தை சரண்யா லாவண்யாவின் புகைப் படங்கள் இன்னமும் அலங்கரித்துக் கொண்டு தானே உள்ளன.!

அக்கா!

aprilth Week அளவில் நான் யாழ் செல்வதாக உத்தேசம் அதற்கு முன்னதாகவே உங்கள் நூற்பிரதிகளை அனுப்பி வைப்புகள்!யோகராசா அண்ணாவை கேட்டதாகக் கூறுங்கள். உங்கள் அண்ணா சீனிவாசகம் அண்மையில் கேசரிக்கு வந்திருந்தார்.அடுத்த தடவை இவ்விடம் வரும் போது எப்படியும் என்னைச் சந்திக்கவே வேண்டும்! உங்களை நேரில் பார்த்து ஏறத்தாழ 7 வருடங்கள் ஆகிவிட்டது. இல்லையா? கேசரிக்கு வரப்பாடுங்கள் OR உங்கள் இருப்பிட Address 320882 or 320883 or 32881 என்ற T.Pக்கு கூறுங்கள் நானே வந்து சந்தித்துக் கொள்வேன்!நூலினை கொழும்பில் அரங்கேற்றும் எண்ணம் உண்டா? அறிய ஆவல்..உங்கள் பதிலுடன்

நூற்பிரதிகளையும் எதிர்பார்த்து...

என்றும் அன்புடன்
தம்பி வேலோன்

6.

அமிர்தகழி

06.03.2003

இலக்கியப் பிரியத்துக்கும் மதிப்பிற்குரிய!

அக்கா "மண்டூர் அசோகா" அவர்களுக்கு வாசுகி எழுதிக்கொள்வது.

எனது வாசிப்பில் ஈழத்து இலக்கியகாரர்களுக்குள் இதயத்தைச் சுவிகரித்து அசோகா என்றால் யார்? அவர் மண்டூரில் எங்கே வசிக்கிறீர்? என்ற தேடலைச் சிறுவயதிலேயே எனக்கு ஏற்படுத்திய உங்களது "கொன்றைப் பூக்களால்" கவரப்பட்டவள்.கொன்றைப்பூக்களை வாசித்த பின்னர் உங்களது தோற்றம் பற்றிய கற்பனையும், உங்களை எப்போதாவது சிந்திக்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தேடலும் வளர்ந்த வண்ணமிருந்தது.ஊறணி மன்றேசாவிலும் பின்னர் கல்ஷடக் கடற்கரையிலும் தொடராகச் சந்தித்த அனுபவங்களும் கிடைக்கப் பெற்றன. உங்களுடைய அமைதியும், அடக்கமும், எதனையும் இலகுவாக எடுத்துக் கொள்கின்ற மனப்பாங்கும் என்னை மிகவும் கவர்ந்து விட்டது.

12.13 வயதிலிருந்தே உங்கள் எழுத்துக்களின் பதிவுகள் என்னை ஆட்கொண்டுவிட்டன.

தங்களது வெளியீடுகள் அனைத்தையும் வாசித்துள்ளேன். தங்களை அடையாளப் படுத்திக்கொள்ள அலட்டிக் கொள்கின்றவர்கள் மத்தியில், உங்களது அடக்கமான வெளிப்பாடுகள் என்னை மிகவும் கவர்ந்தவை.

அண்மையில் நடைபெற்ற "உறவைத்தேடி" சிறுகதைத் தொகுப்பை வாசித்து விட்டேன். அதுபற்றிய அபிப்பிராயங்களை எதிர்பார்பதாக உங்கள் உரை அமைந்திருந்தது.

நமது இலக்கியப் பரப்பில் ஆண் எழுத்தாளர்கள்

தங்களுக்குள் ஏதோ ஒரு வகையில் தொடர்பினை ஏற்படுத்திக் கொள்வார்கள். அது எழுத்தாகவோ, உரையாடலாகவோ தொடரும். ஆனால் நாம், பெண்கள், பெண் எழுத்தாளர்கள் தொடர்புகளை வைத்துக் கொள்வதில்லை. குறைந்தது மடலிலாவது நமது உறவுகள் நட்புக்கள் பரிமாறிக் கொள்ளப்படுவதில்லை. இது ஒரு பெரிய குறையாகவே எனக்குப் படுகிறது. (எனது தகப்பனார் வைத்திருக்கும் தொடர்புகளைப் பார்த்து இந்த நினைப்பு எனக்கு வத்தது) இதனை நோக்காக வைத்தும், தங்கள் மேல் கொண்ட அபிமானம், விருப்பம் காரணமாகவும் உறவைத்தேடி சிறுகதைத் தொகுப்பிற்கு எனது அபிப்பிராயங்களைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அக்கா

"வழிதவறிப்போகின்ற வழிகாட்டிகள்" கதை ஒன்றே போதும் எல்லாக் குடியானவர்களையும் விளங்கிக் கொள்ள. இயல்பான ஓட்டம் "மண்கோட்டைகள்" பற்றி யோகராசா சேர் கூறிய விமர்சனக் கருத்து ஏற்படையது. "தொடர்கதைகள்" சமகாலப் பிரச்சினைக் கூடான வாழ்வியற் போராட்டங்களை அழகாகப் படம் பிடித்திருக்கிறது. குறுகியதொரு பரப்பிற்குள் நீண்ட மனப் பேராட்டங்களைக் கூறிய உங்கள் திறமை பாராட்டுக் குரியது. இது போன்று நானும் ஒரு கருவைச் சிருஷ்டி செய்து எழுத வேண்டும் என்றிருந்தேன். உங்களது கதையைப் பார்த்த பிறகு அது போதும் என்றாகி விட்டது.

"பழி" அண்மையில் "ஞானம்" சஞ்சிகையில் சொங்கை ஆழியான் எழுதிய கதையை ஞாபகப்படுத்தியது. "கனவுகளே யாகி" உண்மைச் சம்பவம் போன்று உள்ளது எனச் சொல்வதை விட உண்மையே தான் இப்படியொரு சம்பவம் நடந்ததை நாங்கள் அறிந்துள்ளோம். இது கதை வடிவம் பெற்றது. நன்று. "ரொமி" ஆழமான ஓட்டம். நினைப்பதெல்லாம், கூடுகலைந்த குருவிகள் சமகாலப் பிரச்சினைகளைப் பேசுகின்றன என்பதை விடச் சமகாலச் சம்பவங்களைப் பதிவாக்கியுள்ள பெருமையைப் பெற்றுக்கொண்டன.

அக்கா ஒரே ஒரு குறை உங்களது புகைப்படத்தை போடாமல் விட்டது தான். காரணம் யாதெனில் எழுத்துக்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்கின்ற அல்லது வாசிக்கின்ற பெரும்பான்மை யானவர்களுக்கு எழுத்தாளரது தோற்ற அறிமுகம் தெரியாமல் போய்விடுகிறது. உங்களது அண்மைக்கால Photo ஒன்றைப் பிரசுரித்திருக்கலாம். இனிவரும் தொகுப்புக்களில் இதனைக் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும் என உரிமையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். நன்றிகள்

இப்படிக்கு

கு.வாசுகி

7.

20.06.2002

மண்டூர்.அசோகா அவர்கள்

இலங்கை

அன்புடையீர்! வணக்கம்.

வாசம் தாங்கிவந்த உங்கள் வான் கடிதம் வாசித்தேன். எனமீதும் ஈழ எழுத்தாளர்கள் மீதும் நீங்கள் வைத்திருக்கும் ஆழமான அன்பை அறிந்து மகிழ்ந்து நெகிழ்ந்தேன்.

படைப்பாற்றல் துறையில் உங்கள் பரிசுகள் பல்கிப் பெருகட்டும் நான் இலங்கை வரும் வாய்ப்பில் சந்திக்கலாம். உங்களுக்கும் உங்கள் இல்லத்தார்க்கும் என் அன்பும் வாழ்த்தும்.

அன்புள்ள

வைரமுத்து

“இளங்கீற்றுக்கள்” இலக்கிய வட்டம்
கல்முனை.
05.10.1798

செல்வி. மண்டூர் அசோகா,
மண்டூர்.

அன்புடையீர்

அண்மையில் இலங்கை சாகித்திய மண்டலத்தின், சிறுகதைக்கான 1976ம் ஆண்டிற்கான பரிசைப்பெற்ற தங்கள் படைப்பான “கொன்றைப்பூக்கள்” தொகுதி பற்றிய ஒரு கலந்துரையாடலை எதிர்வரும் 15.10.1978 ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று கல்முனையில் நடாத்த எண்ணியுள்ளோம். இந்நிகழ்ச்சிக்கு தங்கள் வருகை முக்கியமானதாக கருதப்படுவதால், தங்கள் சம்மதத்தை நா.லோகேந்திரலிங்கம், பட்டன சபை, கல்முனை. என்ற விலாசத்திற்கு தெரியப்படுத்தவும். இது தக்க தங்களுக்கு அழைப்பிதழை அனுப்ப உதவியாக இருக்கும். நன்றி

“இளங்கீற்றுக்கள்” இலக்கிய வட்டம் சார்பில்
நா.லோகேந்திரலிங்கம்

10.11 2007

அன்பின் அசோகா அக்கா அவர்களுக்கு
நலம், நலந்தானே?

உங்கள் கடிதம் கிடைத்தது. நன்றிகள். அளவில்லாத மகிழ்ச்சியடைந்தேன். அந்த இரண்டு நாட்களையும் பற்றிப் பல பாராட்டுக் கடிதங்கள் இங்கிலாந்து, இலங்கை, இந்தியாவிலிருந்து தெல்லாம் கிடைத்திருந்தன. ஆனால் உங்கள் கடிதம் தந்த இன்பம் சற்று வித்தியாசமானதாக இருந்தது. உரிமையுடன் கூடிய பாராட்டுக்களைத் தாங்கிவந்தது. மிக்க நன்றிகள் மீண்டும்!

இந்த நூல்களுக்கான வெளியீட்டு விழாக்கள் இங்கே மெல்பேணிலும், சிட்னியிலும் நடந்தன. இலங்கையில் கொழும்பில் தமிழ்ச்சங்கத்தில் மணிமேகலைப் பிரசுரத்தால் நடாத்தப்பட்ட வெளியீட்டில் பத்தோடு பதினொன்றாக இவையும் இடம்பெற்றுள்ளன. கொழும்பிலோ, மட்டக்களப்பிலோ வெளியீட்டு விழாவை நான் ஒழுங்கு செய்ய முயலவில்லை. அதற்கான சூழ்நிலை அமைந்திருக்கவில்லை. ஆனால், கொழும்பிலிருந்து இந்த நூல்களை மட்டக்களப்பில் பல்கலைக்கழகங்களுக்கும், பாடசாலைகளுக்கும், நண்பர்களுக்கும் கொடுத்து உதவுமபடி அன்புமணி (திரு.இரா.நாகலிங்கம்) அவர்களிடம் கேட்டிருந்தேன். இலக்கியத்துறையில் அவருக்குள்ள ஈடுபாடு காரணமாக அவரே ஒரு வெளியீட்டு விழாவை ஒழுங்கு செய்திருக்கிறார். எனக்கு அவர் அனுப்பியிருந்த விழா அழைப்பிதழின் பிரதியொன்று விழா நடந்து அடுத்தகிழமை கிடைத்தபோதுதான் அதுபற்றி எனக்குத் தெரியும். இடையில் அவரோடு கதைத்திருந்தாலாவது அவர் சொல்லியிருப்பார். அதுவும் நடக்கவில்லை. முன்பே எனக்குத் தெரிந்திருந்தால் நீங்கள் உட்பட, நண்பர்கள் பலருக்கு நான் அறியத்தந்திருப்பேன்.

நிற்க, அன்புமணி அண்ணனுக்குச் சில பாடசாலைகளின் பெயர்களையும், நண்பர்களின் முகவரிகளையும் அனுப்பி அங்கெல்லாம் எனது நூல்களைச் சேர்ப்பிக்கும்படி கேட்டிருந்தேன். உங்களுக்கும் அனுப்பும்படி - உங்களது முகவரி தெரியாததால் “மண்டூர். அசோகா” என்று பட்டியலில் குறிப்பிட்டு - எழுதியிருந்தேன். உங்களைப்போல் எனது தமிழ் ஆசிரியர் பண்டிதர். நல்லரெத்தினம் (பாலமுனை), உமா வரதராஜன், செ.குணரெத்தினம், ஓ.கே. குணநாதன் இப்படி

முப்பதிற்கும் மேற்பட்டோருக்கு அனுப்பும்படி கேட்டிருந்தேன். எல்லோருக்கும் கிடைத்திருக்கவேண்டும்.

உங்கள் கடிதத்தின் இறுதியில் - என்னை யாரென்று ஞாபகம் இருக்கும் என நினைக்கிறேன்.” என்று எழுதியிருந்தீர்கள் கொன்றைப்பூக்களையும் மறக்கவில்லை. உங்களையும் மறக்கவில்லை. சின்னஞ்சிறு வயதில் நான் ஓடியாடித் திரிந்த காலத்தில் இலக்கியம் படைத்தவர் நீங்கள். அப்பொழுதிலிருந்தே உங்களில் எனக்கு ஓர் அன்பு, ஈடுபாடு, மதிப்பு எல்லாம் உண்டு. உங்களுடன் இரண்டு நிமிடங்களாவது ! கதைத்திருப்பேனோ தெரியாது. பாக்கியராசா அண்ணருடன் பழக்கம் இருந்தது. எனது கல்வி, பொதுப்பணி, அரசியல் சூழ்நிலை, புலப்பெயர்வு இப்படிப் பல காரணங்கள்! உங்களைப் போன்றோருடன் உறவாடிப் பயன்பெறும் வாய்ப்பை இல்லாமல் செய்துவிட்டன.

ஆனால் “என்னை யாரென்று ஞாபகம் இருக்கும் என நினைக்கிறேன்.” என்று நீங்கள் எழுதியமை ஒரு கணப் பொழுதில் கவலையைக் கொடுத்தாலும்கூட, உண்மையில் எனக்கு நிரந்தரமான மகிழ்ச்சியை இப்பொழுது கொடுக்கிறது. அத்துடன் உங்களமீதுள்ள மதிப்பு இன்னும் அதிகமாயிருக்கிறது. ஏன் தெரியுமா? நூலை நான்தான் அனுப்பினேன் என்று தெரியாமலே. அது கிடைத்ததும் வாசித்து அதுபற்றி எனக்கு கடிதம் எழுதிப் பாராட்டிய உங்களது பண்பும், பெருந்தன்மையும், இலக்கிய ஆர்வமும் என்னை நெகிழ்ச்சி செய்துவிட்டன. கடமைக் காகவோ, நன்றிக்காகவோ நீங்கள் எழுதவில்லை என்பதை அந்த இறுதிவரிகள் நிரூபித்து நிற்கின்றபோது எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. நன்றி அக்கா.

திருமணங்கள் பற்றிய எனது கட்டுரைசம்பந்தமாக உங்கள் கருத்து என்னவென்று தெரியவில்லை. ஆனால், நூலில் உள்ள அந்தக்கட்டுரையின் நோக்கம் வடமொழி மந்திரங்கள் பற்றிய நமது மூடத்தனங்களை வெளிக்கொணர்வதே. உங்களுக்குத் தெரியும், தமிழில்படிக்கவே லாயக்கற்றவர்களாகி ஐந்தாம் ஆறாம் வகுப்போடு படிப்பை விட்டவர்களும், பரீட்சையில் தோற்றவர்களுமான நமக்குத் தெரிந்த எத்தனையோ பேர் தோளுக்குக் குறுக்கே ஒரு நூலைப் போட்டுக்கொண்டு, குருக்களாகி தமக்கே தெரியாத சமஸ்கிருத மந்திரங்களை ஓதும்போது அவை சரியாக இருக்குமா? நல்ல பலனைத்தருமா? நம்பிக்கை வருமா? இதையெல்லாம் அந்த நாட்களிலே நான் சிந்தித்ததுண்டு.

கிறீத்தவர்களும், முஸ்லீம்களும், பௌத்தர்களும் இந்தியாவிலும், இலங்கையிலும், ஏன் புலப்பெயர்ந்த நாடுகளிலும் கூட தமிழில் வழிபாடு செய்கிறார்கள். யேசுவக்கும், முகம்மது நபிக்கும், புத்தருக்கும் தமிழ் விளங்குகின்றது. தமிழ்க் கடவுளான முருகனுக்கும், பிள்ளையாருக்கும், சிவனுக்கும், திருமாலுக்கும் தமிழ் விளங்காதாம்.. எவ்வளவு மடத்தனமான சமுதாய அமைப்பிலே நாம் இருக்கிறோம்? எனவே அவற்றைப் பற்றிய எனது மனக்குமுறலைத்தான் அந்தக்கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளேன். சின்ன வயதிலிருந்தே என்னைத் தாக்கிய விடயம் இது.மேலும், அடுத்த மாதத்திலிருந்து வீரகேசரியில் “சங்கத்தமிழ் இலக்கியங்கள்” பற்றிய எனது கட்டுரைத்தொடர் இடம்பெறலாம்.. அதுவும் வாராவாரம் இங்கே வானொலியில் ஆற்றிய உரைதான். கிட்டத்தட்ட பூர்த்தியாகிவிட்டது. நூலாக அடுத்த வருடம் வெளிவருகின்றது. வெளியிட்டதும் அனுப்பி வைப்பேன்.தொடர்ந்து எழுதுங்கள். புதினங்களைப் பரிமாறிக் கொள்வோம்.. கடந்துவிட்ட காலம் பெரிது. காத்திருக்கும் காலம் சிறிது. முடிந்தவரை பணிசெய்வோம்.உங்கள் குடும்பத்தவர்களுக்கும் எனது அன்பு உரித்தாகட்டும். நயமிகு நன்றிகள்.

அன்புள்ள தம்பி,
சு.ஸ்ரீகந்தராசா

மண்டுர் அசோகா பற்றிய தகவற் குறிப்பு

பெயர் : திருமதி அசோகாம்பிகை யோகராஜா

பிறப்பிடம் : மண்டுர் பி.திகதி : 1949.03.02

பெற்றோர் : திரு.வே.இளையதம்பி, கனகம்மா

கணவர் : திரு.வே.யோகராஜா

கல்விகற்ற பாடசாலைகள் :

1. மட்/மண்டுர் இ.கி.மி. பெண்கள் பாடசாலை
2. மட்/பட்டிசூழி மகா வித்தியாலயம்

தொழில் : ஆசிரியை (தற்போது ஓய்வு)

கற்பித்த பாடசாலைகள் :

1. மட்/மண்டுர் மகாவித்தியாலயம்
2. மட்/மண்டுர் இ.கி.மி.பெண்கள் பாடசாலை
3. கல்லடி முகத்துவாரம் விபுலானந்த வித்தியாலயம்
4. கல்லடி உப்போடை சிவானந்த வித்தியாலயம்

தற்போதைய வதிவிடம் : கல்லடி மட்டக்களப்பு

எழுத ஆரம்பித்த ஆண்டு : 1970

முதலாவது ஆக்கம் பிரசுரமான சஞ்சிகை : தாய்நாடு

தொடர்ந்து இலங்கை வானொலி, சுடர், கனம், ஜோதி, வீரகேசரி, மித்திரன், தினபதி, தினகரன், மலர், தினக்குரல், ஞானம், பெண், விருந்து, ஆதவன் (கனடா) சொங்கதிர், ஆகியவற்றில் ஆக்கங்கள் ஒலிபரப்பாகியும் பிரசுரமாகியும் உள்ளன.

ஈடுபாடுள்ள இலக்கியத்துறைகள் :

சிறுகதை, கவிதை, மெல்லிசை ஆக்கம், விமர்சனம், நாவல், நாடகப்பிரதி, சிறுவர் இலக்கியம்

அங்கம் வகிக்கும் அமைப்புகள் :

1. மண்டுர் கலை இலக்கிய அவை
2. கண்ணகி கலை இலக்கியக்கூடல்
3. மட்டக்களப்புத் தமிழ்ச் சங்கம்

எழுத ஆரம்பித்த ஆண்டு :

1960களில் தொடங்கி எழுதினாலும் தீவிரமாக எழுதத் தொடங்கியது 70க்குப் பின்னர்

முதலாவது ஆக்கம் பிரசுரமான ஆண்டு : 1966

முதலாவது ஆக்கம் பிரசுரமான சஞ்சிகை : "தாய்நாடு"

வெளியிட்ட நூல்கள் :

1. கொன்றைப் பூக்கள் (சிறுகதைகள்) 1976
2. பாதை மாறிய பயணங்கள் (நாவல்) 1992
3. சிறுகொடிந்த பறவைகள் (சிறுகதைகள்) 1993
4. உறவைத்தேடி (சிறுகதைகள்) 2002
5. மண்டுர் முருகன் பாமாலை (பாடல்கள்) 2014
6. எழுதப்படாத கவிதைகள் (சிறுகதைகள்) 2022

வெளிவர இருப்பது : கவிதைத் தொகுதி

பெற்ற பரிசுகள் :

1. "கொன்றைப் பூக்கள்" நூலுக்கு அரச சாகித்தியப் பரிசு 1977
2. "பாதை மாறிய பயணங்கள்" நூலுக்கு கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தின் சிறந்த நூலுக்கான பரிசு 1994.

பெற்ற விருதுகள் :

1. மண்முனைவடக்கு பிரதேச செயலகக் கலாசாரப் பேரவை வழங்கிய "தேனகக் கலைச்சுடர்" விருது 1995
2. மட்டக்களப்பு மாவட்ட கலாசாரப் பேரவை வழங்கிய "இலக்கிய மணி" விருது- 2009
3. கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் விருது 2011
4. கலா பூஷணம் விருது 2014
5. அகிலன் பவுண்டேசன் விருது 2014
6. கண்டி மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியத்தின் சார்பில் ஷெரின் பிறைடல் லெப் வழங்கிய ரூபராணி ஜோசப் ஞாபகார்த்த விருது 2018
7. தமிழ் உணர்வாளர் அமைப்பு வழங்கிய தமிழ் உணர்வாளர் விருது 2021
8. அனாமிகா பண்பாட்டு மையம் வழங்கிய தகைசால் இலக்கியர் விருது 2022

OFFSET - SCREEN - DIGITAL
PRINTING SOLUTIONS

MATHI
COLOURS

Wedding Card Showroom

10, Murugesar Lane, Nallur, Jaffna.

mathicolours@gmail.com

021 2229285

070 2222259

077 7222 259